

Univerzita Hradec Králové

Filozofická fakulta

Katedra archeologie

Sídlště kultury s lineární keramikou ze Zlína-Malenovic a okolí

Bakalářská práce

Autor:	Adam Fojtášek
Studijní program:	B7109 Archeologie
Studijní obor:	Archeologie
Forma studia:	Prezenční
Vedoucí práce:	doc. PhDr. Jaromír Kovárník, CSc.

Hradec Králové, 2019

Zadání bakalářské práce

Autor: Adam Fojtášek

Studium: F14BP0199

Studijní program: B7109 Archeologie

Studijní obor: Archeologie

Název bakalářské práce: Sídliště kultury s lineární keramikou ze Zlína-Malenovic a okolí

Název bakalářské práce v angličtině: Settlements of the Linear Pottery culture from Zlín-Malenovice and surroundings

Cíl, metody, literatura, předpoklady:

Cílem studenta bude, aby v bakalářské zpracoval vybraný náleзовý soubor kultury s lineární keramikou (LnK) ze sbírek Muzea jihovýchodní Moravy (a to po dohodě a s ohledem k početnosti archeologických nálezů i k časovým možnostem). V úvodní části popíše přírodní podmínky (geomorfologii, geologii, půdní typy, vodní síť, podnebné podmínky, svažitost aj.). Bude se také věnovat dějinám archeologických výzkumů v prostoru Napajedelské brány (a obecně na Zlínsku) se zaměřením na neolit, zejména pak na jeho počáteční období. Bude se také věnovat stručné charakteristice mladší doby kamenné. Jádrem práce bude zahrnovat analýzu souboru artefaktů LnK, což posluchači umožní časové zařazení náleзовého fondu. Práce bude obsahovat rozbor keramiky a mazanice, kamenné broušené industrie, štípaných nástrojů, předmětů z kosti a parohu aj. Práce bude obsahovat komplexní analýzu sídelní strategie dané lokality. Vyhodnotí také nadmořskou výšku, půdní podmínky v okolí sídelního areálu, a to v širším kontextu regionu na soutoku Dřevnice s řekou Moravou, kudy probíhala místní část tradiční stezky podél řeky Moravy do Moravské brány a dále do Malopolska. Dosažené výsledky srovná s osídlením LnK v ostatních částech Moravy a vyhledá paralely v sousedních oblastech. Student se bude opírat při vypracování textu o vyhodnocení archeologického náleзовého souboru, o studium odborné literatury, o mapové podklady atd. Může využít přitom jako metodu statistiku, analýzu, analogie apod. Student zahrne do bakalářské práce perokresby terénní dokumentace náleзовých situací, dále vybraných archeologických nálezů a neopomene mapové přílohy. Práci obohatí výslednými tabulkami a grafy.

Bánffy, E., Marton, T., Osztás, A. 2010: Early neolithic settlement and burials at Alsónyék - Bátaszek. In: J. K. Kozłowski (Hrsg.) Neolithization of the Carpathian basin: northernmost distribution of the Starčevo/Körös culture. Kraków, 37-52. Čížmář, Z. 1998: Nástin relativní chronologie lineární keramiky na Moravě. Acta Mus. Moraviae, Sci. soc.83, 1998, 105-139. Čížmář, Z., ed.: Život a smrt v mladší době kamenné. Katalog výstavy, Znojmo-Brno. Kalicz, N. 1991: Die Keszthely - Gruppe der Transdanubischen (Mitteleuropäischen) Linienbandkeramik im Lichte der Ausgrabungen in Kuszánzség (Westungarn). Comm. Arch. Hung., 1991, 5-32. Kalicz, N. - Koós, J. 2002: Eine Siedlung mit ältestneolithischen Gräbern in Nordostungarn. Preistoria Alpina 37 (2001), 45-79. Košťálek, P., Kovárník, J., Měřinský, Z., Oliva, M. 1986: Pravěk Třebíčska. Prameny k dějinám a kultuře Moravy č. 2, Brno. Kuča, M., Kovář, J. J., Nývltová Fišáková, M., Škrdla, P., Prokeš, L., Vaškovič, M., Schenk, Z. 2012: Chronologie neolitu na Moravě: předběžné výsledky. Přehled výzkumů 53-1, 51-64. Kulczycka-Leciejewiczowa, A. 1979: I. Pierwsze społeczeństwa rolnicze na ziemiach polskich. Kultury kręgu nadunajskiego. In: M. Godłowska - A. Kulczycka-Leciejewiczowa - J. Machnik - T. Wiślański, Neolit (W. Hensel - T. Wiślański, ed.). Wrocław - Warszawa - Kraków - Gdańsk, 95-164. Lenneis, E. 2010: Zur Chronologie der älteren Linearbandkeramik in Österreich. In: J. Šuteková/P. Pavúk/P. Kalábková/B.Kovář (eds.), Panta Rhei. Studies on the Chronology and Cultural Development of South-Eastern and Central Europe in Earlier Prehistory. Presented to Juraj Pavúk on the occasion of his 75th Birthday, Studia Archaeologica et Mediaevalia XI. Bratislava, 189-200. Pavlů, I. 1978: V.5. Kultury s lineární keramikou. 6. Kultura s lineární keramikou v Čechách. 9. Společnost a nadstavba ve středním neolitu. In: Pleiner, R., Rybová, A., ed., Pravěk dějiny Čech. Praha, 174 -185, 197-204. Pavlů, I. 2000: Bylany. Life of the Neolithic Site. Praha. Pavlů, I. 2004a: The Origins of the Early Linear Pottery Culture in Bohemia. In: Lukes, A. - Zvelebil, M., eds.: Dialogues. Studies in the formativ of the Linear Pottery Culture. BAR. International Series 1304. London, 83-90. Pavlů, I., ed. - Zápotocká, M. 2007: Archeologie pravěkých Čech 3. Neolit. Praha. Pavlů, J. 1969: Chronologie der Želiezovce - Gruppe, SLA 17-2, 1969, 269-367. Pavlů, J. 1980: Ältere Linearkeramik in der Slowakei, SLA 28-1, 7-90. Podborský, V. 1993a: 2.3.1 Kultura s lineární keramikou. In: Podborský, V. a kol., Pravěk dějiny Moravy. Vlastivěda moravská. Země a lid. Nová řada, sv. 3. Brno, 76-95. Podborský, V. 1993b: 2.3.2 Šarecký stupeň lineární keramiky a pronikání železovských vlivů na Moravu. In: Podborský, V. a kol., Pravěk dějiny Moravy. Brno, 95-100. Podborský, V. a kol. 2002: Dvě pohřebiště neolitického lidu s lineární keramikou ve Vedrovicích na Moravě. Brno. Přichystal, A. 2009: Kamenné suroviny v pravěku východní části střední Evropy. Brno. Stadler, P., Kotová, N. 2010: Early neolithic settlement from Brunn Wolfholz in Lower Austria and the problem of the origin of (western) LBK. In: J. K. Kozłowski (Hrsg.), Neolithization of the Carpathian basin: northernmost distribution of the Starčevo/Körös culture. Kraków, 307-330. Šmíd, M. 2008: Kralice na Hané (okr. Prostějov). In: Čížmář, Z., ed., Život a smrt v mladší době kamenné. Znojmo-Brno, 60-64. Tichý, R. 1960: K nejstarší volutové keramice na Moravě, PA 51-2, 1960, 415-441. Tichý, R. 1962: Osídlení s volutovou keramikou na Moravě, PA 53-2, 1962, 245-305. Vaškovič, M., Schenk, Z., Kuča, M., Škrdla, P., Langová, J. 2008: Předběžná zpráva o struktuře neolitického osídlení střední a severní části dolního Pomoraví a dolního Pobečví. In: I. Cheben, I. Kuzma, eds.: Otázky neolitu a eneolitu našich krajín - 2007, Nitra, 295-304. Sborník: Siedlungen der Kultur mit Linearkeramik in Europa. Nitra 1982.

Garantující pracoviště: Katedra archeologie,
Filozofická fakulta

Vedoucí práce: doc. PhDr. Jaromír Kovárník, CSc.

Oponent: doc. PhDr. Radomír Tichý, Ph.D.

Datum zadání závěrečné práce: 24.11.2014

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracoval (pod vedením vedoucího práce) sám a uvedl jsem všechny použité prameny a literaturu.

V Hradci Králové dne

Podpis autora

Poděkování

Chtěl bych především poděkovat vedoucímu své práce doc. PhDr. Jaromíru Kovárníkovi, CSc., bez jehož pomoci, odborných konzultací a mnohých rad by práce vzniknout nemohla. Dále chci poděkovat RNDr., PhDr. Janě Langové z Muzea jihovýchodní Moravy ve Zlíně, která svolila ke zpracování materiálu a všemožně mi při mé práci vycházela vstříc. Nemohu také opomenout pomoc a oporu, kterou mi po celou dobu poskytovala má rodina a přátelé.

Anotace

Fojtášek, A. 2019: Sídliště kultury s lineární keramikou ze Zlína-Malenovic a okolí. Hradec Králové.

Cílem této bakalářské práce je zpracování archeologického materiálu z lokality Zlín-Malenovice, Masarykova ulice, který byl získán v roce 1991. Během výzkumu se našla bohatá kolekce keramiky, kamenná štípaná a broušená industrie, mazanice, kosti a uhlíky. V práci je materiál zpracován a na jeho základě provedena datace. Zabývá se také problematikou sídelní strategie lidu kultury s lineární keramikou sledovaného území a pravěkými stezkami.

Klíčová slova: neolit, kultura s lineární keramikou, lineární výzdoba, želiezovská skupina, sídliště, Zlín-Malenovice.

Anotation

Fojtášek, A. 2019: Settlements of the Linear Pottery culture from Zlín-Malenovice and surroundings. Hradec Králové.

The aim of this bachelory thesis is the processing of archaeological material from the site Zlín-Malenovice, Masarykova street which was acquired in 1991. During the research was found a rich collection of pottery, stone chipped and polished industry, daub, bones and charcoals. In thesis the material is processed and on its basis dated. Also deals with the issue of settlement strategy of the people with Linear Pottery culture of the monitored area and prehistoric trails.

Keywords: Neolithic, Linear Pottery culture, linear ornamentation, Želiezovce group, settlement, Zlín-Malenovice.

Obsah:

1	Seznam zkratk	1
2	Úvod	2
3	Cíle práce a použité metody	3
4	Dějiny bádání na Zlínsku	4
4.1	Napajedelský spolek	5
4.2	Zlínské muzeum	5
5	Zhodnocení pramenů	7
6	Přírodní podmínky	8
6.1	Geomorfologie	8
6.2	Geologie	8
6.3	Vnější západní Karpaty	9
6.4	Zlínská vrchovina	10
6.5	Hostýnské vrchy	10
6.6	Vodní síť	11
7	Popis objektů	12
8	Analýza archeologického materiálu	16
8.1	Analýza keramického materiálu	16
8.1.1	Okraje	17
8.1.2	Hrdla	17
8.1.3	Výdutě	17
8.1.4	Spodky nádob	18
8.1.5	Dna	18

8.1.6	Keramické třídy	18
8.1.7	Technické prvky	22
8.1.8	Výzdoba nádob	23
8.2	Analýza štípané industrie	25
8.2.1	Charakteristika surovin	26
8.3	Analýza broušené industrie	27
8.4	Analýza mazanice	28
8.5	Analýza osteologického materiálu	29
8.6	Analýza uhlíků	29
8.7	Technologie keramiky	29
8.7.1	Keramické těsto	29
8.7.2	Ostřívo a slída	32
8.7.3	Organické přísady	35
8.7.4	Síla stěny	35
8.7.5	Úprava povrchu	37
8.7.6	Výpal	38
8.7.7	Reparace nádob	41
8.8	Analýza keramického materiálu podle objektů	41
8.8.1	Objekt 1	41
8.8.2	Objekt 2	42
8.8.3	Objekt 3	44
8.8.4	Objekt 4	45
8.8.5	Objekt 5	45
8.8.6	Objekt 6	47
8.8.7	Objekt 7, hloubka 0 – 30 cm	49

8.8.8	Objekt 7, hloubka 30 – 50 cm	52
8.8.9	Objekt 8	53
8.8.10	Objekt 9	54
8.8.11	Objekt 10	56
8.8.12	Objekt 11	58
8.8.13	Mezivýkop	59
8.8.14	Povrchový sběr	60
9	Diskuze analyzovaného materiálu.....	63
9.1	Analogie k archeologickým nálezům a k sídlišti ve Zlíně-Malenovicích, Masarykova ulice.....	71
10	Sídliště ve Zlíně-Malenovicích a jeho vztah k pravěké stezce	76
11	Závěry.....	77
12	Literatura	81
13	Přílohy	85
13.1	Mapy	85
13.2	Fotky	87
13.3	Objekty.....	88
13.1	Grafy	94
13.2	Tabulky	101

1 Seznam zkratek

inv. č. – inventární číslo

kat. č. – katalogové číslo

LnK – kultura s lineární keramikou

num. kód – numerický kód (podle Podborský a kol 1977)

MJVM ve Zlíně – Muzeum jihovýchodní Moravy ve Zlíně

MOG – moravsko-východorakouská skupina

MOG KMK – moravsko-východorakouská skupina kultury s malovanou keramikou

ÚAPP – Ústav archeologické památkové péče

ZAV– Záchranný archeologický výzkum

2 Úvod

Práce se zabývá zpracováním a rozbořem archeologických nálezů lokality s lineární keramikou ze Zlína-Malenovic, Masarykovy ulice. Výzkum proběhl roku 1991 jako ZAV před stavbou dvou obytných domů (*Langová 1993*). Materiál poskytl PhDr. et RNDr. Jana Langová, vedoucí ZAV a archeoložka Muzea jihovýchodní Moravy ve Zlíně. Dále bych se chtěl věnovat přírodním podmínkám a dějinám bádání ve Zlínském regionu. Hlavní částí této práce je rozbor a analýza daného materiálu za účelem uskutečnění jeho datace.

Součástí práce je katalog nálezů přiložený k této práci jako CD, dále pak kresby a fotky archeologického materiálu, mapy, grafy a fotografie.

3 Cíle práce a použité metody

Hlavní náplní této práce je rozbor archeologického materiálu, jeho datování a vyhotovení katalogu. Dále se budu zabývat porovnáním paralel ze sousedních oblastí. Dalším cílem práce je zhodnocení lokality ve vztahu k údajné pravěké stezce podél řeky Moravy. K metodám, které jsem použil v bakalářské práci, patří analýza, paralelní srovnání nálezů a relativní chronologie.

Při kresebné dokumentaci profilů keramických střepů jsem použil práci od Pavlů, I. – Zápotocká, M. 1983: Bylany, sekce A – díl 1. Výzkum 1953-1967. Praha, 290. Pro vlastní použití jsem značení ostřiva v keramickém materiálu upravil následovně: Trojúhelníky – ostřivo obsahující kaménky nebo písek; fazolky – ostřivo obsahující drcenou keramiku; zobáčky – ostřivo obsahující slídu; žádný vzor – bez ostřiva. Jednotlivé ostřiva jsou i kombinované různě dohromady (viz níže kapitola technologie keramiky).

4 Dějiny bádání na Zlínsku

Hornatá oblast jihovýchodní Moravy spadla do zájmu archeologů, ať už odborných pracovníků nebo amatérů, až celkem pozdě, na rozdíl od archeologicky bohatých oblastí jižní a střední Moravy (*Kohoutek 1996, 559–564*).

Nejranější archeologické nálezy ve zlínském regionu spadají do 2. poloviny 19. století a většinou se jedná o náhodné kamenné nebo bronzové nástroje nalezené na polích, při těžbě písku či štěrku nebo při stavebních činnostech (*Langová 1995, 91–130*). Mezi prvními náhodnými objevy je například kostrový hrob ze středohradištní doby v Tlumačově nalezený roku 1882, nebo dále nálezy bronzových depotů z pozdní doby bronzové v Šarovech z roku 1890 a v Sazovicích z roku 1896. V této době jsou na Zlínsku první známky systematického shromažďování archeologických pramenů formou terénní prospekce a příležitostných výzkumných sondáží (*Kohoutek 1996, 559–564*). Archeologický fond se dále rozšiřuje sběratelskou činností. Nejznámější jména jsou E. Pecka, R. Janovský a hlavně učitel J. Kučera, který už v roce 1902 prozkoumal první dvě mohyly na Vlachovickém pohřebišti (*Langová 1995, 91–130*).

Na konci 19. století byl v rámci jihovýchodní Moravy poprvé zrealizován odborný archeologický výzkum. M. Trapp, kustod Františkova Muzea v Brně, provedl v roce 1878 výzkum halštatské mohyly na katastru zlínské městské části Louky (*Kohoutek 1996, 559–564*). Tyto nejstarší nálezy byly uloženy většinou v Moravském zemském muzeu v Brně (tehdy Františkovo muzeum) nebo Vlasteneckém muzeu v Olomouci (*Langová 1995, 91–130*).

K dalšímu rozvoji archeologické činnosti jihovýchodní Moravy dochází v meziválečném období, a to díky vzniku různých městských muzeí a muzejních spolků (*Kohoutek 1996, 559–564*). Nejaktivnější byl Muzejní a archeologický spolek pro okres napajedelský a okolí, k jehož vzniku došlo v roce 1930 v Napajedlech (*Langová 1995, 91–130*).

4.1 Napajedelský spolek

Prvním krokem ke vzniku tohoto spolku bylo ustanovení muzejní komise v roce 1925, která pod sebe vzala všechny starší sbírky shromažďované přibližně od 19. století. Za pět let vznikl samostatný Muzejní a archeologický spolek pro okres Napajedelský a okolí (*Langová 2005, 30–43*).

Zakladatelem a také nejaktivnějším členem byl V. Bachmánek, který se zasloužil o záchranu mnoha archeologických památek (*Kohoutek 1996, 559–564*). Vladislav Bachmánek, archeolog amatér, zde působil jako jednatel spolku, ale hlavně se podílel na záchraně archeologických nálezů v souvislosti se stavebními pracemi v Napajedlech, Kudlovicích, Pohořelicích apod. (*Langová 1995, 91–130*).

V roce 1931 byl proveden jejich první archeologický průzkum, a to birituálního slovanského mohylníku u Žlutavy, k němuž byl na žádost o odborný dohled pozván i známý moravský archeolog I. L. Červinka (*Langová 2005, 30–43*). Nejbohatší nález získal V. Bachmánek v letech 1934–1935 při výstavbě silnice spojující Zlín a Otrokovice. Byly zde nalezeny vrstvy a objekty, které dokládají osídlení již od starší doby kamenné, až po slovanské období (*Langová 1995, 91–130*).

Další činnosti Napajedelského spolku byly například při výzkumu polokulturní lokality v trati Němeča, severně od Sptyihněvi, na pravém toku řeky Moravy. Šlo zde o žárový hrob kultury lužických popelnicových polí. Mnohem významnější nález byl učiněn v trati Pod hamry na jižní hranici katastru Napajedel, kdy se V. Bachmánkovi podařilo vyzvednout zvířecí kosti z období paleolitu (*Langová 2005, 30–43*).

4.2 Zlínské muzeum

Ve Zlíně došlo ve čtyřicátých letech 20. století k pokusu o založení městského muzea. Dostalo se i na několik archeologických výzkumů, jako například v městském kostele sv. Filipa a Jakuba v roce 1944 (*Kohoutek 1996, 559–564*).

Sbírka zlínského muzea byla vystavena v Památníku T. Bati, ale bohužel v listopadu téhož roku byla část sbírek zničena leteckým bombardováním. Jeho činnost byla obnovena až v roce 1948 (*Langová 1995, 91–130*).

Nejvýznamnější kapitolou archeologického bádání o pravěké minulosti Zlínského regionu souvisí se založením Krajského muzea, které vzniklo ve Zlíně, tehdeším Gottwaldově, roku 1963. Dnes nese název Muzeum jihovýchodní Moravy ve Zlíně (*Langová 1995*, 91–130). Od roku 1956 zde pracuje stálé archeologické oddělení, které se soustřeďuje na systematické průzkumy regionu, a to hlavně na kultury popelnicových polí nebo na středověkou archeologii (*Kohoutek 1996*, 559–564). Jiří Kohoutek začal roku 1977 se systematickými průzkumy hradů Brumova, Lukova a následně na dalších zaniklých hradech jihovýchodní Moravy (*Langová 1995*, 91–130).

V současné době se ve Zlínském regionu zabývá archeologií několik institucí. Primárně je to archeologické oddělení MJVM ve Zlíně, kde působí Jana Langová (od roku 1977).

Ústav archeologické památkové péče v Brně začal zde provádět výzkumy od roku 1993. V Hulíně má své detašované pracoviště (do roku 2012 ve Zlíně), ve kterém působí Miroslav Popelka a Adam Fojtík (<http://www.muzeum-zlin.cz/cs/stranky/archeologie/>;
<http://www.uapp.cz/index.php?nid=8292&lid=cs&oid=1583117>).

5 Zhodnocení pramenů

Stav dochování archeologického materiálu je v dobrém stavu.¹ Vedoucí ZAV mně dále poskytla svůj terénní deník, v němž jsou data ohledně nálezových situací, a terénní dokumentace (náčrtky profilů zkoumaných objektů).

¹ Některé střepy původně slepené byly již rozlepené. Keramický materiál je dobře popsán až na výjimku se střepy s inv. č. 64 499/1 a 64 499/2, které jsou zdvojené. Dále bych uvedl nepřítomnost některých inv. č. a to konkrétně 64 205, 64 206, 64 457 a 64 494.

6 Přírodní podmínky

Zlínský region patří do soustavy Vnějších Západních Karpat, podsoustavy Moravsko-slovenských Karpat a do celku Vizovické vrchoviny. Region této soustavy zabírá plochu na hranicích se Slovenskem, Polskem a Rakouskem. Její struktura se vyvinula do své podoby během neogénu (*Czudek 1997, 26*). Vymezeným územím protéká řeka Dřevnice, která má četné přítoky jak ze severních svahů, tak z jižních svahů (viz níže, kapitola Vodní síť).

6.1 Geomorfologie

Georeliéf je členitý se zaoblenými tvary. Svahy často postihují sesuvy a hlubinné ploužení. V horských oblastech se nacházejí pleistocenní kryogenní tvary a zvláštní jsou zejména vápencové a dolomitové skály a skalky (*Bína – Demek 2012, 273–275*). Fluviální sedimenty ve Vnějších Západních Karpatech jsou plošně zastoupeny terasovými štěrky, písky a sedimenty údolních den. Nejlépe vyvinuté terasy se nachází v údolích větších řek, jako je Bečva, Dřevnice, Olše nebo Ostravice (*Czudek 2005, 29*).

Podcelek Zlínské vrchoviny se nachází v celku Vizovické vrchoviny, v podsoustavě Moravsko-Slovenských Karpat, která je součástí soustavy Vnějších Západních Karpat. Skalní podloží Zlínské vrchoviny tvoří převážně flyš, což je usazenina svrchnokřídového a paleogenního stáří. Jejich typický rys je střídání jemnozrnných a hrubozrnných poloh, které zde nebyly usazeny, nýbrž nasunuty od jihovýchodu pomocí příkrovů během alpinského vrásnění v neogénu (*Bína – Demek 2012, 273–275*).

6.2 Geologie

Zlínsko podle geologického třídění náleží k Západním Karpatům, které jsou součástí Alpidu (alpsko-karpatské pásmo v Evropě). Na Moravě, Západní Karpaty tvoří Vnější (flyšové) Západní Karpaty a vněkarpatské postorogenní pánve. Vnější Západní Karpaty jsou převážně tvořeny z vrchovin a hornatin, postorogenní pánve jsou

z většiny jen nížinné pahorkatiny nebo nížiny (roviny) (*Mackovčín – Jatiová a kol. 2002, 210–211*).

Usazeniny flyšového pásma vznikly opakovaným střídáním pískovců a jílovců a někdy i slepenců. Usazování se dělo horotvorným neklidem velkou rychlostí s podílem bahenních proudů (*Mackovčín – Jatiová a kol. 2002, 210–211*).

Popisovaná oblast flyšového pásma se dělí na vnější flyšové pásmo a magurské flyšové pásmo. Vnější flyšové pásmo je zastoupeno ve zlínském regionu třemi svými jednotkami a to: ždánicko-podslezskou, slezskou a předmagurskou. Magurské flyšové pásmo se člení na račanskou, bystrickou a bělokarpatskou jednotku, které jsou charakteristické samostatnými příkrovy (*Mackovčín – Jatiová a kol. 2002, 210–211*).

Zlín-Malenovice leží v račanské jednotce ve zlínském souvrství, které se dělí na vrstvy újezdské, luhačovické, rusavské a vsetínské. Zlínské souvrství zabírá většinu plochy račanské jednotky a jako celek má mocnost přes 3 000 m. Račanskou jednotku tvoří sedimenty Vizovická vrchovina, Chříby a Hostýnsko-vsetínská hornatina. (*Mackovčín – Jatiová a kol. 2002, 210–211*).

6.3 Vnější západní Karpaty

Soustava Vnějších západních Karpat se nachází ve třech nesouvislých prostorech. Největší část se nachází podél hranic z Česka z Polskem a Slovenskem mezi městy Český Těšín a Strážnice. Druhou část tvoří Vnitrozemské Středomoravské Karpaty a třetí části jsou Jihomoravské Karpaty, které leží na hranici s Rakouskem (*Bína – Demek 2012, 273–275*).

Podloží Vnějších západních Karpat jsou usazené skalní horniny svrchnokřídového a paleogenního stáří, tj. flyš. Příkrovy tvoří spodní patro, které se označuje jako vnější (vněmagurská) skupina a svrchní patro se označuje magurská skupina. Na konci neogénu se rozlámaly příkrovy podle zlomů a byly zde vytvořeny neotektonické kerné pohyby, které zde tvoří hlavní rysy georeliéfu (*Bína – Demek 2012, 273–275*).

6.4 Zlínská vrchovina

Zlínská vrchovina je součástí celku Vizovické vrchoviny, která spadá do podsoustavy Moravsko-slovenských Karpat a soustavy Vnějších západních Karpat.

Je tvořena flyšem magurského příkrovu račanské jednotky. Georeliéf vrchovin, kotlin a pahorkatin je erozně-denudační a vznikl díky závislosti na strukturně litologických poměrech. Povodí Dřevnice bylo asymetricky vyvinuté vlivem mladé zlomové tektoniky a zbytkům zarovnaných povrchů (*Demek, J. – Mackovčín, P. a kol. 2006, 521*).

Skládá se z Tlumačovských vrchů, Napajedelské pahorkatiny, Kudlovské vrchoviny, Mladcovské vrchoviny, Dřevnické nivy, Vizovické kotliny, Všeminské vrchoviny, Rakovské pahorkatiny a Seninecké vrchoviny.

V Tlumačovských vrších se někde objevují vápencová bradla a na západě přechází do teras řeky Moravy. Údolí Dřevnice je rozčleněný hřbet Mladcovské vrchoviny, který prolamuje Fryštátský potok. Dřevnická niva se nachází mezi městy Slušovice a Otrokovice. Leží zde také centrum města Zlína. Tektonické zlomy Hané ovlivňují Napajedelskou pahorkatinu. Svahy jižně od Zlína patří Kudlovské vrchovině. Vizovickou kotlinu lemují Lutomílka, která vznikla působením erozních i tektonických faktorů. Na severu navazuje Rakovská pahorkatina, jejíž široké hřbety se táhnou směrem na severovýchod. Horní tok Dřevnice a vodní nádrž Slušovice protínají Všeminskou vrchovinu. Oblast s největší nadmořskou výškou je Seninecká vrchovina s vrcholem Vartovna 651 m. n. m (*Bína – Demek 2012, 287–288*).

6.5 Hostýnské vrchy

Hostýnské vrchy sousedí na jihu se Zlínskou vrchovinou a Fryštátskou brázdou, ze severu s Kelčskou pahorkatinou, z východu se Vsetínskými vrchy a ze západu s Holešovskou plošinou.

Terénní uspořádání Hostýnských vrchů tvoří soustava členitých hřbetů, které jsou navzájem oddělené hlubokými sedly, potoky a říčkami. Díky mrazovému zvětrávání zde vzniklo mnoho početných kryogenních skalních útvarů. Podél údolí

říček a potoků do pohoří zabíhají pedimenty. Na sazích často dochází k sesuvům půdy. (*Bína – Demek 2012, 305–307*).

6.6 Vodní síť

Vodní toky byly odjakživa nedílnou součástí při zakládání nových sídlišť. Největší řekou ve sledované oblasti je tok Dřevnice.

Dřevnice pramení na jižní straně Hostýnských vrchů v katastru obce Držková. Protéká vodní nádrží Slušovice, dále centrem Zlína a v Otrokovicích se vlévá jako levostranný přítok do Moravy, která se následně u Děvína vlévá do Dunaje (*Základní vodohospodářská mapa ČR, 1:50 000*).

Pasecký, Prštenský a Chlumský potok, pravostranné přítoky, se do Dřevnice vlévají ve Zlíně. Další z pravostranných přítoků Dřevnice jsou Hostišovský a Rackový, které ústí do Dřevnice ve Zlíně – Malenovicích. Následuje Huňovský potok a Habrůvka, které se vlévají v Otrokovicích. Z levostranných přítoků ústících ve Zlíně do Dřevnice jsou Kudlovský potok, Břežanka a Slanický potok. Ve Zlíně–Malenovicích se do Dřevnice vlévá Hledinovský potok a vodní tok Baláš, který dnes protéká nedaleko zkoumaného sídliště (*Základní vodohospodářská mapa ČR, 1:50 000*).

7 Popis objektů

K popisu objektů zkoumaného sídliště jsem použil poznatky z terénní deníku od PhDr. et RNDr. Jany Langové z výzkumu z roku 1991.

Na sídlišti se částečně dochovalo 13 objektů v profilech stavebních jam a podařilo se je i kresebně zdokumentovat (s výjimkou obj. 11). Objekty 12 a 13 neobsahovaly žádné archeologické nálezy.

Z místa stavby se odstranilo asi 55 cm nadloží z čehož 45 cm tvořila novodobá navážka. Údaje o hloubce objektů se vždy týkají už pouze tohoto sníženého povrchu.

Objekt 1 byl zachycen v profilu jižní stěny stavební jámy I v délce 450 cm. Maximální hloubka činila 68 cm od aktuální. Objekt byl zcela zničen při dalším odtěžování stavební jámy.

V horní části byla černá ulehlá hlinitá vrstva o šířce 20-45 cm s větším množstvím nálezů, která postupně přecházela do černohnědé kypřejší vrstvy promíchané s rozpadlou mazanicí.

Objekt 2, který byl zachycen v profilu východní stěny stavební jámy I, dosahoval délky až 410 cm a hloubky 100 cm pod již sníženým povrchem.

Horní část tvořila černá ulehlá hlinitá vrstva o mocnosti 20-40 cm, která přešla do černohnědé vrstvy. Nade dnem asi 30 cm byla přerušena tenkou žlutohnědou vrstvou. Objekt obsahoval kromě keramiky i kousky uhlíků, zlomky amorfní rozpadavé hlíny a drobné pískovcové kameny. Těsně nade dnem byla žlutohnědá vrstvička probarvená podložím.

Objekt 3, který se nacházel v profilu SV rohu stavební jámy I, měřil asi 800 cm na délku a 100 cm na hloubku od povrchu.

Horní část obsahovala černá až černohnědá ulehlá hlinitá vrstva s mocností až 50 cm. Objekt také obsahoval velké množství střepového materiálu. Pod touto vrstvou se nacházela tmavá hnědá vrstva s občasným probarvením světlým podložím.

V jednom místě byla zachycená lokální černě probarvená vrstvička v délce 60 cm. Těsně nade dnem se nacházela žlutohnědá vrstvička probarvená podložím.

Objekt 4 zachycený pod slabou navážkou v profilu západní stěny stavební jámy I. Délkou dosahoval 350 cm a hloubku měl 80 cm od povrchu.

V objektu se nacházela hnědá až tmavě hnědá drobivá hlinitá vrstva obsahující málo nálezů. Při vzorkování byl získán pouze jeden střep.

Objekt 5 byl zachycen v profilu západní stěny stavební jámy I. Délku měl asi 380 cm a maximální hloubku necelých 80 cm pod úrovní povrchu.

Horní část objektu tvořila černá až černohnědá ulehlá hlinitá vrstva o mocnosti až 50 cm obsahující nálezy. Pod ní se nacházela tmavě hnědá, místy i žlutě probarvená vrstva. Těsna nade dnem byla žlutohnědá vrstvička probarvená podložím.

Objekt 6 je velmi rozsáhlým objektem, možná mohl být i hliníkem. Byl zachycený v profilu západní stěny stavební jámy I. Na délku měřil téměř 12 m a hloubku skoro 80 cm. Na dvou místech byl porušen příčnými výkopy o šířce 130 cm. Jeho jednotlivé části, které byly oddělené příčnými výkopy byly označeny jako A1, A2 a A3.

V horní části se nacházela sytě černá drobivá hlinitá vrstva o mocnosti místy až 45 cm. Pod ní byla tmavě hnědá vrstva s kousky mazanice a uhlíků. Těsně nade dnem byla žlutohnědá vrstvička probarvena podložím.

Objekt 7, který byl zachycen v profilu západní stěny stavební jámy II, měl délku asi 360 cm a dosahoval hloubky až 110 cm od povrchu.

Horní část byla tvořena černou drobivou hlinitou vrstvou o mocnosti až 50 cm a obsahující arch. nálezy. Pod ní se nacházela hnědočerná hlinitá vrstva proložená asi 10 cm nad úrovní dna vrstvičkami světle hnědé jílovité hlíny.

Objekt 8 byl zachycen v profilu západní stěny stavební jámy II v délce asi 120 cm. Hloubka dosahovala 75 cm od úrovně povrchu.

Skoro celý objekt obsahoval hnědočernou hlinitou vrstvu, která byla probarvená světlejšími skvrnami. Část objektu byla vyplněna žlutohnědou vrstvou.

Objekt 9, zachycen v profilu západní stěny stavební jámy II, měl délku minimálně 7 metrů (odhadovaná celková délka je kolem 13 m). V SZ rohu objektu byl zahlouben až do hloubky přibližně 115 cm.

Horní část objektu byla vyplněna černou až černohnědou drobivou hlinitou vrstvou. Pod ní se nacházela poněkud světlejší až tmavě hnědá vrstva, sahající po dno objektu, kde přecházela do žlutohnědé vrstvičky probarvené podložím.

Objekt 10 byl zachycen v profilu severní stěny stavební jámy II (délku měl asi 680 cm) a dále ve východní stěně téže jámy (délka přibližně 320 cm). Nejhlubší část dosahovala 106 cm pod úroveň povrchu. Objekt překrývala vrstva novověké navážky s mocností 25–30 cm. Na dvou místech byl porušen recentními zásahy.

Skoro celý objekt vyplňovala černá hlinitá vrstva s nálezy a v SV části byla zjištěna větší koncentrace mazanice.

Objekt 11 byl zachycený ve stavební jámě II, ale nebyl blíže lokalizován a dokumentován.

Objekt 12, který byl zachycen v profilu východní stěny stavební jámy II, měřil asi 620 cm. Hloubka dosahovala 100-105 cm po úroveň povrchu.

Objekt obsahoval černohnědou vrstvu se shluky mazanice, které zasahovaly prakticky až ke dnu objektu. Dno bylo proloženo vrstvami žlutohnědé až žluté hlíny.

Z objektu se nepodařilo získat žádný datovací materiál.

Objekt 13 byl zachycený v profilu východní stěny stavební jámy II. Jižní konec byl porušen příčným výkopem.

Horní část, se shluky mazanice zhruba 20 cm nad nejhlubší částí, tvořila černá hlinitá vrstva přecházející do hnědočerné. Nade dnem byl zásyp probarven světlým podložím.

Datovací materiál se ani z tohoto objektu nepodařilo získat.

8 Analýza archeologického materiálu

Analýza archeologického materiálu se zabývá nálezy pocházejícími z lokality Zlín-Malenovice, Masarykova ulice. Nejvíce dochovaného materiálu představuje keramický materiál. Dále je zde zastoupena kamenná broušená a štípaná industrie, mazanice a osteologický materiál.

8.1 Analýza keramického materiálu

Nejčastěji se dochovaly střepy, u kterých nebylo možné určitě jejich původní umístění na nádobě. V některých případech nebylo možné určit ani keramickou třídu. Celkově se dochovalo 1094 keramických střepů. Z toho se bohužel nepodařilo dochovat ani jednu celou nádobu. V jednom případě se dochovala celá půlka mísy (inv. č. 64 520, kat. číslo 685, tab. XLII : 4) a v druhém případě se dochovala větší část mísy na nožce (inv. č. 64 641, kat. číslo 894, tab. LV : 1) a část zoomorfí nádoby (inv. č. 64 826, kat. č. 1087 tab. LXV : 3), které můžeme zařadit k MOG KMK. Z celkového množství je zastoupeno 155 okrajů, 58 den, 6 uch a 365 střepů s výzdobou. Z tohoto souboru 278 fragmentů má jen vhloubenou výzdobu, 73 jen plastickou a 12 střepů má vhloubenou i plastickou dohromady. Podařilo se rozlišit i některé keramické třídy. Největší zastoupení mají mísy (41,9 % střepů z mís), druhé největší zastoupení zabírají hrnce (32,4 % střepů z hrnců) a třetím největším zastoupení v keramickém materiálu jsou zásobnice (13,1 % střepů ze zásobnic).

V celkovém keramickém materiálu se nedochoval ani jediný střep, kde by bylo možné rozpoznat výduť nebo plece.

K vyhodnocení typů tvarů okrajů, hrdel, spodků nádob a den jsem využil práci „Podborský, V. – Kazdová, E. – Koštuřík, P. – Weber, Z. 1977: Numerický kód moravské malované keramiky. Problémy deskripce v archeologii. Brno.“ Jsem si vědom toho, že je mohu použít výhradně u odpovídajících tvarů příslušných částí nádob kultury s LnK. Výčet těchto typů, který měl zastoupení v keramických nálezech kultury s LnK z lokality, můžeme v budoucnu využít jako základ té části numerického kódu nádob kultury s LnK, která se týká typů okrajů, případně hrdel, spodků nádob a den.

8.1.1 Okraje

V souboru se podařilo dochovat celkem 155 okrajů všech různých tvarů.

V naprosté většině se šlo o tvar zaoblený (num. kód 27/2). Ten se zde vyskytl v počtu 137 jedinců, což činí 88,4 % celkového množství okrajů. Druhým nejčastěji zastoupeným okrajem je tvar kyjovitý (num. kód 27/1), který se dochoval už jen pouze v 9 případech, což činí 5,8 % celkového množství. Třetím nejčastějším, a to už jen v 7 případech (4,5 % ze všech), se jedná o tvar seříznutý (num. kód 27/7). Hrotitý tvar okraje (num. kód 27/4) se dochoval pouze jeden (0,6 % ze všech okrajů).

Okraje, které jsou bez výzdoby, tvoří jen 54 kusů (34,8 %) z celkového počtu. Naopak výzdoba na okrajích se dochovala na 101 kusech, což znamená, že více jak polovina okrajů (65,2 %) mělo výzdobu. Z toho 85 kusů (84,2 % z celkového množství výzdoby na okrajích) má jen vhloubenou. Jen plastickou má 10 okrajů (9,9 %), zároveň vhloubenou a plastickou výzdobu má 5 střepů (5,0 %).

8.1.2 Hrdla

V nálezovém materiálu se hrdla dochovala jen v malém počtu, a to pouze u amfor. Keramickou třídu amfor (viz níže, kapitola amfory) se podařilo rozlišit pouze v 18 případech (1,6 % všech keramických střepů) na základě určení hrdla.

8.1.3 Výdutě

V keramickém souboru je bylo možné rozpoznat pouze jednu celou výduť, a to konkrétně u mísy s inv. č. 64 520 a kat. č. 685, tab. XLII : 4. V ostatních případech se jednalo pouze o zlomky keramiky.

U 332 (30,3 % ze všech) keramických střepů nebylo možné určit, že se jedná o zlomek z výdutě nádoby. Většinou se jednalo o nejmenší kousky keramiky.

Naopak u 762 (69,7 % ze všech) střepů se podařilo určit, že daný střep pochází z výdutě nádoby. Ve všech případech se jednalo o výduť prohnutou, nebo mírně prohnutou.

8.1.4 Spodky nádob

Spodky nádob bylo možné určit v 56 případech (5,1 % z celkového keramického materiálu). Nejčastějším tvarem spodku bylo klenuté (num. kód 30/1). Dochovalo se ve 45 případech (80,4 %). Druhým nejčastějším je spodek kónického tvaru (num. kód 30/2), který byl rozpoznán u 6 střepů (10,7 %). Ve třech případech šlo o tvar přímý (num. kód 30/3) (5,4 %). Ve dvou případech (3,6 %) se nepodařilo rozpoznat, o jaký tvar spodku šlo.

8.1.5 Dna

Dna nádob se vyskytla v 58 případech (5,3 % z celkového množství keramického materiálu). Nepočtenější profilací dna bylo dno oblé (num. kód 31/2), a to v počtu 49 jedinců (84,5 %). Ostrá profilace dna (num. kód 31/1) se dochovala v počtu 6 střepů (10,3 %). Po jednom se dochovala profilace nožkovitá (num. kód 31/3) a profilace bez vyznačeného dna (num. kód 31/8) (1,7 %). U jednoho střepu (inv. č. 64 083, kat. č. 58) se nepodařilo rozpoznat profilaci dna.

8.1.6 Keramické třídy

8.1.6.1 Hrnce

Kategorii hrncovitých nádob zabírá 354 keramických zlomků (32,4 %). Žádná nádoba této kategorie se nedochovala celá ani možně rekonstruovatelná, kterou bych mohl s jistotou přiřadit k hrncům. Ani u jednoho se nedalo rozpoznat přesné umístění na nádobě. U všech jedinců se tak jedná pouze o keramické zlomky.

V těchto zlomcích bylo rozpoznáno 82 okrajů, 18 den, 3 ucha a 176 střepů s výzdobou (49,7 % hrnců s výzdobou). Vhloubená výzdoba byla zaznamenána na 149 střepích (84,7 % z celkové výzdoby třídy hrnců), plastická na 22 střepích (12,5 %) a vhloubená a plastická dohromady na pěti střepích (2,8 %).

V souboru hrnců bylo rozpoznáno 82 okrajů (23,2 % všech střepů hrncovitých nádob). Z toho největší část obsahují okraje zaoblené (num. kód 27/2), a to v počtu 75 střepů (88,2 % z celkového množství okrajů hrnců), dále pak 4 okraje kyjovité (num. kód 27/1) (4,9 %), seříznutý typ okrajů (num. kód 27/7) je zastoupen ve dvou

případech (2,4 %) a hrotitý typ (num. kód 27/4) byl rozpoznán pouze v jednom případě (1,2 %).

Třída hrnců také obsahovala 18 střepů z den nádob (5,1 % z celkového souboru hrnců). V 17 případech šlo o dno zaoblené (num. kód 31/2) (94,4 % celkového počtu den hrnců) a v jednom případě bylo dochováno dno ostré profilace (num. kód 31/1) (5,6 %).

8.1.6.2 Mísy

Mísy mají největší zastoupení keramických tříd ve studovaném materiálu. Celkový počet keramických zlomků mís je 458 (41,9 %). V této kategorii se nedochovala ani jedna celá nádoba. Máme v souboru pouze jednu půlku mísy (inv. č. 64 520, kat. číslo 685). V ostatních případech je pouze o keramické fragmenty, ze kterých nelze určit typ mísy.

Keramická V této keramické třídě je 52 okrajů, 23 den a 124 střepů s výzdobou (27,1 %). Jen vhloubená výzdoba se nachází na 103 keramických zlomcích (83,1 % z celkové výzdoby na mísách), jen plastická je zastoupená 17 kusy (13,7 %) a vhloubená a plastická dohromady se dala rozpoznat pouze na 4 keramických zlomcích (3,2 %).

Soubor mís obsahuje 52 okrajů (11,4 % keramických střepů mís). Nejčastější dochovaným okrajem na mísách je zaoblený typ okrajů (num. kód 27/2), který se dochoval ve 43 případech (82,7 % všech okrajů mís). Druhým nejčastějším je typ kyjovitý (num. kód 27/1), který je zastoupen 5 jedinci (9,6 %) a posledním je seříznutý typ (num. kód 27/7), kterých jsou pouze 4 (7,7 %).

V keramické třídě mísy se podařilo rozpoznat 23 den (5,0 % keramických střepů z mís). Nejčastějším typem dna je oblý typ dna (num. kód 31/2) v počtu 21 střepů (91,3 % všech den z keramické třídy mísy). Dna (oblá) bez vyznačení (num. kód 31/8) a ostrý typ dna (num. kód 31/1) se vyskytla v jednom exempláři (po 4,3 %).

8.1.6.3 Mísy na nožce

Keramická kolekce ze sídliště kultury s LnK ve Zlíně-Malenovicích, Masarykově ulici, obsahovala také části keramických tříd mís na nožce. Do této kategorie spadají pouze dva keramické exempláře. První je větší část mísy na nožce s inv. č. 64 641 a kat. č. 894, tab. LV : 1. U druhé mísy na nožce se dochovala jen nepatrná část, a to konkrétně necelá půlka nožky. Jedná se o mísu na nožce s inv. č. 64 642 a kat. č. 895, tab. LV : 2.

8.1.6.4 Zásobnice

Zásobnice zabírají třetí největší zastoupení keramických tříd, a to v počtu 143 artefaktů (13,1 % všech keramických střepů). V této kategorii se nedochovala ani jedná celá nádoba, pouze keramické střepy, u kterých nebylo možné určit jejich původní umístění na nádobě. Tuto keramickou třídu jsem určoval hlavně podle síly stěny (viz níže, kapitola Technologie keramiky).

Kategorie zásobnice obsahuje celkem 5 okrajů, všechny jsou zaobleného typu (num. kód 27/2) (3,5 % keramických střepů zásobnic). Dále je zde zastoupeno 1 ucho, 11 den, z toho 10 je oblého typu (num. kód 31/2) (90,9 % všech den ze zásobnic) a jedno nožkovitého typu (num. kód 31/3) (9,1 %).

Zásobnice také obsahují 20 keramických střepů s výzdobou (14,0 % všech střepů ze zásobnic). Z toho je 8 jen s vhloubenou výzdobou (40,0 % veškeré výzdoby zásobnic), 9 zlomků (45 %) je jen s výzdobou plastickou a 3 střepy (15,0 %) ze zásobnic obsahují vhloubenou i plastickou výzdobu dohromady.

8.1.6.5 Amfory

V nálezovém materiálu se hrdla amforovitých nádob dochovala jen v malém počtu. Typologie hrdel je u této třídy výlučně kónické (num. kód 28/2), v některých případech je kónické hrdlo i mírně prohnuté (inv. č. 64 521, kat. č. 686, tab. XLII : 5 a inv. č. 64 798, kat. č. 1041, tab. LXII : 5). Do této třídy spadá 18 kusů keramiky (1,6 % z celého keramického souboru). Bylo zde také rozlišeno 7 okrajů (38,9 % všech amfor), všechny jsou zaobleného tvaru (num. kód 27/2) a dva keramické střepy s vhloubenou výzdobou (11,1 %), z toho oba dva jsou s okrajem.

8.1.6.6 Miniaturní nádoba

V nálezovém souboru se vyskytuje malá nádobka inv. č. 64 261 a kat. č. 325, tab. XXIV : 4.

8.1.6.7 Přeslen, korál

Dále jsem do keramických kategorií zařadil polovinu přeslenu. Mohlo by jít ale také o hliněný korál (inv. č. 64 368, kat. č. 475, tab. XXVIII : 4).

8.1.6.8 Zoomorfní nádoba

V kolekci zlomků jsme doložili zoomorfní nádobu s inv. č. 64 826, kat. č. 1087, tab. LXV : 3.

U výše uvedených nálezů můžeme s jistotou říct, že jde o keramiku z období MOG.

8.1.6.9 Kategorie neurčitelných zlomků

Tato keramická třída byla vytvořena, jelikož se v souboru vyskytly keramické střepy, u kterých nebylo možné rozpoznat keramickou třídu. Spadají sem například malé zlomky keramiky, anebo plastické výčnělky bez jednoznačného umístění na nádobě. Tato kategorie je po zásobnicích čtvrtou nejrozsáhlejší. Spadá do ní 116 keramických střepů (10,6 % keramického materiálu). Součástí třídy neurčitých je 9 okrajů (7,8 % z celkové třídy neurčitých), 5 den (4,3 %), 2 ucha (1,7 %) a 42

keramických zlomků (36,2 %) s výzdobou. Z toho 16 (38,1 % celkové výzdoby této kategorie) má jen vhloubenou výzdobu, 25 (59,5 %) má výzdobu pouze plastickou.

Jeden atypický střep (2,4 %) má reparační otvor (technický prvek opravy) (tab. XXXVIII : 5). Nenachází se zde ani jeden artefakt s vhloubenou a plastickou výzdobou dohromady.

Jak jsem již zmínil výše, tak v této třídě bylo rozpoznáno 9 okrajů. Nejvíce převládá zaoblený typ okraje (num. kód 27/2), a to v počtu 7 kusů (77,8 % všech okrajů této keramické třídy). Dalším typem je seříznutý typ okraje (num. kód 27/7), který je zde pouze jeden (11,1 %) a poslední je neurčitý typ okraje, který je zde zastoupen taktéž pouze jedním kusem.

Soubor neurčitelných zlomků taky obsahuje 5 den (4,3 %). Převládá dno ostré profilace (num. kód 31/1), a to v počtu 3 nálezů (60 % všech den této kategorie), dále je zde jednou (20 %) zastoupené dno oblé profilace (num. kód 31/2) a dno, u kterého nebylo možné určit profilaci (20 %).

8.1.7 Technické prvky

Jak již bylo výše zmíněno, v souboru se vyskytlo také 7 keramických uch, což činí 0,6 % veškerých keramických nálezů. Jedná se o tato ucha: inv. č. 64 273 a kat. č. 342 (tab. XXVI : 1), inv. č. 64 274/1 a kat. č. 343 (tab. XXVI : 2), inv. č. 64 504 a kat. č. 649 (tab. XXXIX : 5), inv. č. 64 576 a kat. č. 789 (tab. L : 3), inv. č. 64 733 a kat. č. 947 (tab. LIX : 3), inv. č. 64 812/1 a kat. č. 1075 (tab. LXIV : 1), inv. č. 64 813 a kat. č. 1077 (tab. LXIV : 2).

Ucha sloužila k uchycení a přenášení nádoby. V souboru se nevyskytla příliš velká ucha o větším průměru.

8.1.8 Výzdoba nádob

8.1.8.1 Vhloubená výzdoba

Prvky a motivy vhloubené výzdoby zastupují příznačné jednak širší a jednak úzké ryté linie, které nám umožňují zařadit keramické zlomky jak do staršího stupně LnK I a jednak do mladšího stupně LnK II.

Významné jsou nálezy z objektu č. 6, 8 a dva nálezy z povrchového sběru. Fragmenty hrncovité nádoby nesou výzdobu dvojité linie tvořené taženým hlubokým vpichem, který vyvolává dojem otisku šňůry (tab. XV : 4-6; XXXI : 1; XXXIII : 2; LVII : 2; LVIII : 6). Jde o nový typ vhloubené výzdoby. Dalším typem nové výzdoby je výzdoba radélkování (tab. XV : 3).

Velká zlomkovitost keramických nálezů nám znesnadňuje přesné datování. Širší ryté linie bez notových hlaviček (2,8 % z vhloubené výzdoby) nasvědčují pro zařazení s určitou mírou nejistoty snad již i do fáze LnK Ia (tab. V : 5-6; XXI : 6; XXII : 1-4; XXXVI : 6; L : 1; LXI : 2; LXIV : 5) (Čižmář 1998, 105–139; Tichý 1962, 245–301).

Keramika s užšími vícenásobnými liniemi a řídce kladenými notovými hlavičkami kruhové podoby (21,0 % z vhloubené výzdoby; tab. I : 1; II : 6; VI : 1; VII : 2; XII : 3-5; XIII : 5-6; XIV : 3-5; XVIII : 3-5; XIX : 1, 3, 6; XX : 2, 4; XXI : 3, 5; XXIX : 6; XXX : 3; XXXII : 3-4; XXXIV : 2, 4-5; XXXV : 4, 6; XXXVI : 3-4; XXXVII : 3-4; XXXVIII : 2-3; XLIV : 6; XLV : 1, 4; XLVI : 1-2, 4, 6; XLVII : 3-4; XLVIII : 4-5; XLIX : 4, 6; LVI : 3; LVII : 1, 6; LVIII : 1, 3; LX : 3, 6; LXI : 4-6; LXII : 4; LXIII : 1) by přináležela již do rámce mladšího stupně, fáze LnK IIa (Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301). Hustě rozmístěné noty (11,4 % z vhloubené výzdoby) oválného a někdy rovněž trojúhelníkového tvaru na vícenásobných liniích (tab. I : 2-4; II : 3; VII : 1, 3-4; VIII : 4-5; XIII : 1-2; XIV : 6; XIX : 5; XX : 5; XXI : 1, 4; XXX : 2; XXXII : 6; XXXIV : 6; XXXV : 2; XXXVII : 5-6; XXXVIII : 1; XLVII : 2, 5-6; XLIX : 3; LVI : 2, 4-5; LVII : 5; LIX : 2; LXI : 3) jsou příznačné již pro fázi LnK IIb (Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301). V keramickém

nálezovém souboru jsou však také oválné notové hlavičky řazené na tenkých liniích hustě nad sebou (4,5 % z vhloubené výzdoby) (tab. XX : 1, 6; XXI : 2; XXXII : 1-2; XXXIII : 1; XXXV : 1; XLVII : 1; LXI : 1; LXII : 6) nebo větší množství tenkých linií bez not (8,6 % z vhloubené výzdoby) (tab. II : 5; VIII : 6; IX : 1-2; XII : 6; XIII : 6; XIV : 1-2; XIX : 2; XXX : 1; XXXI : 5; XXXII : 5; XXIV : 3; XLV : 2-3, 5-6; XLVI : 3; XLVIII : 3, 6; XLIX : 1-2; LV : 5; LX : 4; LXV : 1), nebo dokonce i kratší záseky na rytých liniích (1,7 % z vhloubené výzdoby) (tab. XI : 5; XIX : 4; XXXVII : 2; LVI : 6; LXV : 2), které jsou předzvěstí prahu a staršího vývoje železovské skupiny (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský; 2002; Tichý 1962, 245–301*).

Dále se zde objevily artefakty s prstovými důlky a vpichy (8,6 % z vhloubené výzdoby) (tab. I : 6; III : 1, 3; IX : 3; XV : 1; XVI : 1-2; XXII : 5; XXIII : 1; XXX : 4, 6; XXXIX : 1-4; XL : 1; XLI : 5; XLII : 1-2; LVIII : 5; LIX : 1; LX : 1; LXIII : 2-3). Nesmíme opomenout výzdobu tzv. trojúhelníků vyplněnými vpichy, která zastupuje 3,6 % vhloubené výzdoby (tab. XXXVI : 1-2; XXXVII : 1; XLIII : 3-6; XLIV : 1-4) a výzdobu v podobě pásky vyplněné vpichy, která se dochovala pouze na jednom keramickém střepu a odpovídá rovněž fázi LnK IIa (tab. VI : 6).

8.1.8.2 Plastická výzdoba

Plastická výzdoba je zastoupena výzdobnými prvky polokulovitých (8,3 %; tab. IV : 1; VIII : 1; XXIII : 4; XXVI : 5; XXXIX : 3; LII : 3; LIII : 1), zátkovitých (15,5 %); (tab. IV : 2; XV : 4-6; XVI : 6; XXIV : 3, 5; XXV : 1; XXXI : 1; LII : 1-2; LVIII : 6; LXII : 3), rozeklaných (1,2 %; tab. XXVIII : 6), sedlovitých (6,0 %; tab. III : 4; VI : 2; IX : 5-6; XXXIII : 3), kuželovitých (9,5 %; tab. XXIII : 5-6; XXIV : 1-2; XXV : 3; XL : 6; LII : 4-5), knoflíkovitých (14,3 %; tab. XVI : 3; XXIV : 6; XXXIII : 4; XL : 4; XLI : 1; XLII : 1-2; L : 5; LI : 1, 3-5), jazykovitých (2,4 %; tab. XXV : 5; XXVI : 4) a bochánkovitých (1,2 %; tab. XLII : 3) výčnělků.

Dále se zde objevila rohaté ucha (3,6 %; tab. XII : 1; XXXIX : 5; LIII : 3). Jeden střep měl zaštipnutý výčnělek, jehož účel byl pro lepší uchycení původního výčnělku (tab. XVII : 3). Vyskytlo se zde také více výčnělků, které byly horizontálně

protáhlé (8,3 %; tab. X : 1; XVI : 4-5; XXV : 4; LVIII : 4; LXIII : 4, 6), z toho jeden měl vertikální otvor (tab. XXVI : 1) a další byl horizontální s jamkami (tab. XXV : 2). Byly zde také dva vertikálně protáhlé plastické výčnělky s horizontálním otvorem (tab. X : 2; L : 2). Dva byly určeny jako asymetricky vystouplé výčnělky (tab. XXV : 6; LIII : 3) a jeden výčnělek byl určen jako drobný, nevýrazný (tab. XI : 1). Zbýlé výčnělky se bohužel nedochovaly v takovém stavu, aby bylo možné určit jejich zařazení, tím pádem jsem vytvořil kategorii neurčitelné (tab. XXVI : 3; XXVIII : 5; LXIII : 5).

8.1.8.3 Zdrsňování povrchu nádob

Ve dvou případech (inv. č. 64 079, kat. č. 54 a inv. č. 64 605, kat. č. 841) byl zaznamenáno slámování povrchu keramiky, jehož účelem bylo mimo jiné bezpečnější uchopení keramické nádoby.

Na závěr podotýkáme, že jsme nezjistili tuhování povrchu nádob

8.2 Analýza štípané industrie

Štípaná industrie tohoto souboru zabírá 60 artefaktů. Většina z nich jsou úštěpy, které jsou zastoupeny 26 kusy (43,3 % štípané industrie). Další početní třídou jsou čepele, kterých bylo rozpoznáno 15 (25,0 %). Srpové čepelky jsou poslední třídou, která má více, jak dva zástupce, pokud nepočítáme třídu, kterou jsem nazval neurčité zlomky a úštěpy. Zde spadají artefakty, které nebyly dostatečně zachované, aby je bylo možné určit. Zařadil jsem do této kategorie také odpad. Do této kategorie spadá 5 neurčitých jedinců (8,3 %). Jak jsem již zmínil, srpové čepelky, jsou v počtu 6 kusů (10,0 %), svou početností třetí nejčastější třídou ve štípané industrii.

Další třídy jsou vrtáčky, trapezoidní hroty a polotovary. Všechny tři třídy mají vždy dva zástupce (3,3 %).

Jako poslední se vyskytlo jedno celé jádro (inv. č. 64 701, kat. č. 1151, tab. LXVIII : 3) a část jádra (inv. č. 64 702, kat. č. 1152, tab. LXVIII : 4). S určitostí dokládají místní výrobu.

Co se týče materiálu, který byl použit na štípanou industrii, tak hlavně šlo o silicity glacienních sedimentů, a to v počtu 57 kusů (95,0 %) (zdokumentovaných je pouze 13, jedná se hlavně o čepele, jádra, vrtáčky apod.) (tab. LXVI : 1-4; LXVII : 2-6; LXVIII : 1-4). Z těchto 57 jedinců jsou dva, které poukazují na nějakou místní formu glacienních sedimentů. Jedná se o úštěpy s inv. č. 64 695, kat. č. 1145 a inv. 64 696, kat. č. 1146. Dalším materiálem, který můžeme v souboru nalézt, je obsidián. Jde o dva případy (3,3 %). První úštěp s inv. č. 64 379, kat. č. 1104 a čepel s inv. č. 64 380, kat. č. 1105 (tab. LXVI : 5-6). A poslední surovinou zastoupenou v materiálu je radiolarit, který byl zde zastoupen pouze jedinou čepelí (1,7 %) s inv. č. 64 396 a kat. 1106 (tab. LXVII : 1).

V materiálu štípané industrie bylo také rozpoznáno 25 retušovaných nástrojů (41,7 %), na 4 artefaktech byl rozpoznán lesk (6,7 %), v šesti případech byl nalezen bulbus (10,0 %), 26 kusů štípané industrie bylo určeno jako odpad (43,3 %) a na 13 jedincích byla dochována kůra (21,7 %).

8.2.1 Charakteristika surovin

8.2.1.1 Silicity glacienních sedimentů

Silicity glacienních sedimentů mají obvykle hnědošedou až šedou barvu (když dojde k navětrávání, může se jeho povrch zbarvit až do hnědočervené), nebo tmavou až černou s častou přítomností fosilií. Jeho přirozený výskyt je spojen s kontinentálním zaledněním během pleistocénu. Ledovec zasáhl plochu od Německa až po Krušné hory, téměř celé Polsko, severočeské výběžky, velkou část českého Slezska, severní Moravu a odtud pronikl až k Moravské bráně a dále k hlavnímu evropskému rozvodí. Silicity glacienních sedimentů patří k nejvýznamnějším surovinám ve střední Evropě a byly hojně využívány během celého pravěku. V době neolitu se tato surovina objevuje prakticky na většině sídlišť v Hornomoravském úvalu (*Přichystal 2009, 46–49*). Patří mezi ně také hodnocené sídliště LnK ve Zlíně-Malenovicích, Masarykově ulici.

8.2.1.2 Obsidián

Je překvapující, že se v objektech sídliště vyskytl jako surovina štípané industrie i obsidián (3,3 % ze štípané industrie; tab. LXVI : 5-6).

Obsidián je kompaktní nepřeměněné vulkanické sklo s nízkým obsahem vody, většinou pod 1 %. Jeho barva bývá většinou šedočerná až černá. Občas se ale vyskytují obsidiány i čiré. Při pozorování štěpin v průsvitu je někdy vidět odstíny s namodralým, nazelenalým či narůžovělým zbarvením. Na území ČR se obsidián přirozeně nevyskytuje, nejbližší místo s přirozeným výskytem je Štiavnické pohoří na středním Slovensku. Nicméně obsidián z této oblasti není vhodný ke štípaní z důvodu jeho perlitického rozpadu. Dalšími přirozenými výskyty suroviny jsou uváděny Zakarpatská Ukrajina a Tokajsko-zemplínské vrchy u hranic s jihovýchodním Slovenskem a severovýchodním Maďarskem. Jako jediný zdroj středoevropského sopečného skla se jeví právě Tokajsko-zemplínské vrchy (*Přichystal 2009, 141–145*).

8.3 Analýza broušené industrie

Broušená industrie není v souboru zastoupena tak početně jako třeba keramický materiál nebo štípaná industrie. Celkově se dochovalo 13 kusů broušené industrie. Nástroj, který je zde nejvíce zastoupen je sekerka v počtu 3 kusů (23,1 % všech broušených artefaktů). Jde o artefakty s inv. č. 64 138, kat. č. 1164; inv. č. 64 651, kat. č. 1165 a inv. č. 64 652, kat. č. 1166 (tab. LXIX : 1-3). Pak jsou zde dva zlomky inv. č. 64 653, kat. č. 1167 a inv. č. 64 654, kat. č. 1168 (tab. LXIX : 4-5). S největší pravděpodobností šlo také o sekerky. Patří sem ještě jeden artefakt, a to kopytovitý klín s inv. č. 64 747 a kat. č. 1169 (tab. LXX : 1).

Těchto 6 broušených nástrojů je vyrobených ze zelené břidlice. Zelená břidlice je charakteristická tím, že na čerstvém lomu je temně zelená a při navětrávání se barva mění na výraznější světlou šedozelenou. Tato surovina se nachází u obce Želešice, ale v pravěku byly nejlépe přístupné výchozy v údolí řeky Bobravy. Surovina byla používána již od staršího neolitu, konkrétně fáze LnK Ia. Nejrozsáhleji byl používán v MOG, kde jeho rozsáhlý areál sahal od hranic s Rakouskem až po Olomoucko a

Prostějovsko. Zelená břidlice byla hojně využívána i v době halštatské (*Přichystal 2009, 179–180*).

Kamenné mlýny (zrnotěrky), brusy a drtiče

V souboru se vyskytly dva větší brusy, které jsou na jedné straně vyhlazené skoro na jemno (tab. LXX : 2; LXXI : 1). Jeden z nich, konkrétně brus s inv. č. 64 656, kat. č. 1172 (tab. LXXI : 1) má šikmý směr brusu. Dále se zde nacházely dva drtiče (tab. LXXII : 1-2). Oba jsou menšího oválného tvaru a nejsou dochovány v celistvosti. Následují dvě zrnotěrky, které jsou v celém souboru největšími artefakty (tab. LXXI : 2; LXXIII : 1). První, inv. č. 64 657 a kat. č. 1173 (tab. LXXI : 2), je vyhlazen z obou stran a z obou stran jde vidět mělký žlab. Druhá zrnotěrka je vyhlazená pouze na jedné straně. Posledním artefaktem je malý trojúhelníkovitý kámen z obou stran jemně vyhlazený (tab. LXX : 3). Nejspíš jde o ulomený kus většího brusu.

Těchto sedm broušených kamenných artefaktů bylo vyrobeno z pískovce, který je dostupný z místních zdrojů.

Pískovce jsou světlé, nazelenalé, nažloutlé nebo nahnědlé horniny, barva je také dána fází zvětrávání. Nejvyšší pískovce pochází zejména z křídového stáří. Pískovce se jako surovina k výrobě broušených nástrojů vyskytovaly jen v malé míře, jelikož svými vlastnostmi sloužily převážně jako brusy. Předpokládané získávání pískovce jsou z karpatského flyšového pásma (*Přichystal 2009, 214*).

8.4 Analýza mazanice

V souboru se dochovalo 217 kusů mazanice. Většinou šlo o beztvare zlomky různých velikostí, ale podařilo se rozlišit i několik kusů, které měly zarovnanou plochu či otisky po prutech. Bohužel na to, že jde celkem o početný materiál mazanice, otisky po prutech nebo zarovnané hrany byly opravdu výjimečné a otisky po prutech slabě viditelné. Stopy po otiscích se dochovaly jen v jednom případě (0,5 % ze všech kusů mazanice; tab. LXXIII : 2) a rovné plochy měly pouze dva nálezy. Nedá se však říct, zda byly původně ze stěny, podlahy či jiné části obydlí, ale s jistotou můžeme říct, že šlo o rohové části mazanice. Mazanice inv. č. 64 369, kat. č. 1153 obsahovala 64 kusů.

8.5 Analýza osteologického materiálu

Osteologický materiál byl v souboru zastoupen jen ve velmi malém měřítku. Pro určení bylo použito pouze tří katalogových čísel.

V prvním případě se jedná o jeden malý kousek kůstky, která váží asi přibližně jen jeden gram. Kat. č. 1161 a bez inv. čísla. Kůstka byla značně vybělená.

Dále zde máme dvě inventární čísla. První je inv. č. 64 703/1 a kat. č. 1162. Zde se nachází 15 malých spálených kůstek, které vypovídají o tom, že jde o spálený kuchyňský odpad. Celková váha těchto 15 jedinců je asi 8 gramů. Poslední je inv. č. 64 703/2 a kat. č. 1163. Jedná se 14 malých kůstek s váhou přibližně 7 gramů.

8.6 Analýza uhlíků

Uhlíky byly v souboru nalezeny v naprosto malém měřítku. Byla zde rozlišena pouze dvě inventární a katalogová čísla. První je bez inv. č. a je vedeno pod kat. č. 1159. Kolekce uhlíků vážila přibližně 50 gramů. Druhý má inv. č. 64 704 a kat. č. 1160. Tento soubor byl už početnější na uhlíky než předchozí. Hmotnost byla 122 gramů.

I když je uhlíkový materiál v tak malém měřítku, tak v budoucnu by nám mohl přinést přesnou dataci zkoumaného sídliště.

8.7 Technologie keramiky

Z technologického hlediska bylo sledováno keramické těsto, úprava povrchu, ostřívo/příměsí, výpal a také jsem zde zařadil sílu stěny. U všech 1094 střepů bylo vždy možné zjistit keramické těsto, ostřívo (pokud se zde nacházelo) a výpal.

8.7.1 Keramické těsto

Keramickou vytvářecí hmotu jsem rozděloval do 4 kategorií plavené keramické těsto (kód č.1), jemnozrné keramické těsto (kód č. 2), středozrné keramické těsto (kód č. 3) a hrubozrné keramické těsto (kód č. 4).

Rozdělení do kategorií na plavenou keramickou hmotu, jemnozrné, středozrné a hrubozrné jsem rozlišoval podle velikosti zrn vyskytujících se na povrchu nebo v profilu daného jedince, s tím že zařazení do daných kategorií jsem vždy určil podle největšího zrna v daném keramickém střepu.

Kód č. 1 bez zrn.

Kód č. 2: do 1 mm.

Kód č. 3: 1-3 mm.

Kód č. 4: 3 mm a více.

Většina keramického materiálu je vyrobena ze středozrné nebo hrubozrné keramické hmoty. Konkrétně kód č. 3 zabírá 535 keramických střepů (48,9 % ze všech) a kód č. 4, druhá nejpočetnější kategorie, 458 kusů (41,9 %). Dohromady tyto dvě kategorie zabírají přes 90 % veškerého keramického materiálu.

Zbylé dvě kategorie jsou zde zastoupeny v naprosté menšině oproti výše zmíněným kódům č. 3 a 4. Kód č. 2 obsahuje 78 zlomků (7,1 %) a kód č. 1, jako nejméně početní kategorie, byla rozlišena už jen ve 23 případech (2,1 %).

Dále bych se chtěl zaměřit na analýzu keramické vytvářecí hmoty u nejpočetnějších keramických tříd v souboru (hrnce, misky, zásobnice a kategorie neurčitelných zlomků).

8.7.1.1 Hrnce

I zde je poměr stejný jako v celém materiálu. Převládá středozrné a hrubozrné nad jemnozrným a plaveným keramickým těstem.

Největší podíl má v této keramické třídě konkrétně kód č. 3, který je určen 175 jedinci (49,4 % ze všech hrnců). Kód č. 3 je následován kódem č. 4, který zastupuje 133 kusů keramiky (37,6 %). Třetí nejčastější kategorií je jemnozrná vytvářecí hmota, která byla rozlišena na 38 fragmentech keramiky (10,7 %) a poslední je kód č. 1 s pouhými 8 zástupci (2,3 %).

8.7.1.2 Mísy

Ani u této keramické třídy se poměr keramické vytvářecí hmoty vůbec nezměnil, stále zde převažují kódy č. 3 a 4.

Kód č. 3 je opět dominující se svými 245 kusy keramiky (53,5 % všech mís). Druhou nejpočetnější kategorií je hrubozrnná vytvářecí hmota se 181 keramickými jedinci (39,5 %). Předposlední je kód č. 2 zastoupený 23 zlomky (5,0 %), který je následován nejméně početním kódem č. 1 s 9 keramickými střepy (2,0 %).

8.7.1.3 Zásobnice

Situace keramického těsta ve třídě zásobnic se již pochopitelně liší od keramické třídy hrnců či mís. Sice stále naprosto převládá kód č. 3 a 4 nad kódem č. 1 a 2, ale již zde není taková převaha středozrnné vytvářecí hmoty.

Nejpočetnější kategorií je pro změnu kód č. 4, který je zastoupen 107 jedinci (74,8 % všech zásobnic). Až po hrubozrnném keramickém těstě následuje kód č. 3 se 34 zlomky keramiky (23,8 %). Tyto dvě kategorie tvoří 98,6 % veškeré keramické hmoty zásobnic. Kód č. 1 a 2 obsahují každý jen jeden keramický střep (0,7 % oba kódy).

8.7.1.4 Kategorie neurčitelných zlomků

Také u atypických fragmentů převažuje kód č. 3 nad ostatními, ale poměr mezi druhou a třetí nejpočetnější kategorií není tak rozdílný jako u ostatních keramických tříd.

Stejně jako u hrnců a mís, tak i zde převládá kód č. 3, který byl rozlišen na 73 keramických střepch (62,9 % z celkového počtu neurčitelných zlomků). Poté následuje kód č. 4 s 24 kusy keramiky (20,7 %). Předposlední je jemnozrnná vytvářecí hmota se 14 fragmenty keramiky (12,1 %). A jako u všech keramických tříd, tak i zde je nejméně početní kategorií kód č. 1, který obsahuje pouhé 4 keramické zlomky (3,4 %).

8.7.2 Ostřivo a slída

V keramickém materiálu se dochovalo 1070 keramických střepů s ostřivem a 24 střepů bez ostřiva. Při procentuálních a číselných počtech budu počítat vždy jen s keramickým materiálem, ve kterém bylo ostřivo. Keramické střepy bez ostřiva úplně vyřadím z početních úkonů.

V materiálu byly rozpoznány pouze tři druhy ostřiva. Jde o kamínky nebo písek, kousky keramiky a slídu. Největší zastoupení měly střepy s kousky keramiky, které se vyskytly v 764 případech (71,4 % z 1070 střepů). Kamínky a písek byly rozpoznány na 447 keramických střepech (41,8 %). Poslední materiál, slída se vyskytla už jen na 216 kusech keramiky (20,2 %). Musím dodat, že v mnoha případech byly tyto druhy ostřiva i společně (viz níže, kategorie ostřiva).

Ostřivo v materiálu bylo rozlišeno do 7 kategorií:

- kódové číslo 1 kamínky nebo písek
- kódové číslo 2 kamínky nebo písek, kousky keramiky
- kódové číslo 3 kousky keramiky
- kódové číslo 4 slída
- kódové číslo 5 slída, kamínky nebo písek
- kódové číslo 6 slída, kamínky nebo písek, kousky keramiky
- kódové číslo 7 slída, kousky keramiky

Nejpočetnější kategorií je beze sporu kódové číslo 3, které byly dochované ve 468 případech (43,7 % všech střepů s ostřivem), druhou nejčastější kategorií přísady v keramickém těstu je kódové číslo 2, které se zde vyskytly na 238 fragmentech (22,2 %). Třetí jsou kamínky nebo písek se 149 kusy (13,9 %). Následuje kategorie s kódovým číslem 4, zachycena na 101 střepech (9,4 %). Dalším v pořadí je kategorie s kódovým číslem 5 s 57 exempláři (5,3 %). Předposlední kategorii zabírá přísada

kódového čísla 7 v počtu 54 nálezů (5,0 %) a v neposlední řadě je kategorie přísady v kombinaci slídy, kamínků a kousků keramiky, která je zastoupena pouze 4 keramickými střepy (0,4 %).

V následujících kapitolách se zaměřím na analýzu ostřiva v nejpočetnějších keramických třídách v materiálu (hrnce, mísy, zásobnice a třída neurčitých).

8.7.2.1 Hrnce

Nejpočetnějším druhem v této keramické třídě je přísada vytvářecí hmoty s kousky keramiky, které byly rozlišeny na 236 keramických střepích (68,2 %) z celkových 346 zlomků hrnců s ostřivem, druhým nejpočetnějším druhem jsou kamínky u 154 kusů (44,5 %). Posledním nejméně početným ostřivem je slída, která byla nalezena na 91 střepích (26,3 %).

Co se týče kategorií ostřiva, tak bylo pravděpodobné, že největší zastoupení má kategorie kousky keramiky se 136 jedinci (39,3 %). Druhým v pořadí je kombinace kamínků a kousků keramiky, které jsem rozpoznal v 82 případech (23,7 %). Další v pořadí je slída u 40 keramických fragmentů (11,6 %). Hned po ní následuje kategorie příměsí kamínků nacházející se ve 37 střepích (10,7 %). V pořadí pátou kategorií byla slída v kombinaci s kamínky u 33 vzorků keramiky (9,5 %). Předposlední kategorií je kombinace slídy a rozdrčené keramiky, kterých jsem rozpoznal jen 16 (4,6 %). Nejmenším počet pouhých dvou jedinců vykazuje kategorie příměsí a přísad v kombinaci slídy, kamínků a rozdrčených kousků keramiky (0,6 %).

8.7.2.2 Mísy

Nejpočetnějším druhem přísady v keramické vytvářecí hmotě v této keramické třídě jsou kousky keramiky, které byly rozlišeny u 334 keramických střepů (74,4 %) z celkových 449 zlomků mís s ostřivem. Druhým nejpočetnějším druhem příměsí jsou kamínky u 184 fragmentů keramiky (40,1 %). Posledním nejméně početným ostřivem je slída, která byla nalezena na 81 střepích (18,0 %).

Přítomnost ostřiva je velmi obdobná jako u keramické třídy hrnců. Největší zastoupení má jako u předchozí keramické třídy kategorie kousky keramiky se 193

jedinci (43,0 %). Druhým v pořadí jsou kamínky, kousky keramiky, které jsem rozpoznal ve 107 případech (23,8 %). Třetím ostřivem v pořadí se již liší od třídy hrnců. Tedy třetí kategorii v pořadí jsou kamínky se 68 keramickými kusy (15,1 %). Hned po ní následuje kategorie keramického těsta se slídou s 38 střepy (8,5 %). V pořadí pátou kategorií zabírají slída, kousky keramiky s 34 vzorky keramiky (7,6 %). A poslední kategorií zabírá slída, kamínky, kterých jsem rozpoznal už jen 9 (4,6 %).

8.7.2.3 Zásobnice

Druhy ostřiva této kategorie se liší pouze čísly, nejpočetnějším jsou stále kousky keramiky, které byly rozlišeny na 125 keramických střepích (88,0 %) z celkových 142 zásobnic s ostřivem. Druhým nejčastějším druhem příměsí v keramické hmotě jsou kamínky, které se vyskytly na 55 kusech keramiky (38,7 %). Posledním nejméně početným ostřivem je slída, která byla nalezena na 6 střepích (4,2 %).

V kategorii ostřiva mají opět největší zastoupení kousky keramiky s 85 jedinci (59,9 %). Druhým v pořadí jsou jako u předchozích tříd kamínky a kousky keramiky, které jsem rozpoznal v 38 případech (26,8 %). Následuje stále ještě početná kategorie příměsí kamínků se 13 keramickými zlomky (9,2 %). Hned po ní následuje kategorie kamínků se 37 střepy (10,7 %). V pořadí pátou kategorií je slída a kamínky už jen se 3 vzorky keramiky (2,1 %). Poslední v pořadí jsou tři stejně početné kategorie příměsí a přísad buď se slídou, dále v kombinaci slídy kamínků a kousků keramiky, nebo kombinace slídy a kousků keramiky, které obsahují každá po jednom keramickém střepu (0,7 %).

8.7.2.4 Kategorie neurčitelných zlomků

Jako u všech keramických tříd jsou i tady nejpočetnějším druhem přísad (a příměsí) rozdrčené kousky keramiky, které byly rozlišeny na 55 keramických střepích (49,5 %) z celkových 111 jedinců třídy zlomků neurčitelných keramických tříd. Druhým nejpočetnějším druhem jsou opět kamínky u 43 kusů (38,7 %). Nejméně početnou příměsí je slída, která byla nalezena na 31 střepích (27,9 %).

Co se týče kategorií ostřiva a slídy u třídy neurčitelných keramických fragmentů, tak je opět nejpočetnější přísada kousků keramiky se 47 jedinci (42,3 %). Druhá v pořadí není již stejná kategorie jako u předchozích tříd. Je jí příměs kamínků, které jsem rozpoznal ve 26 případech (23,4 %). Poté následuje, stále ještě početní kategorie, slída s 21 keramickými kusy (18,9 %). Hned po ní se se svou početností nachází kategorie v kombinaci slídy a kamínků s 9 střepy (8,1 %). V pořadí pátou kategorií zabírají kamínky a kousky keramiky s 7 vzorky keramiky (6,3 %). Poslední v pořadí je kategorie příměsí a přísad v kombinaci slídy s kamínky a kousky keramiky, která zde byla rozpoznána pouze u jednoho jedince (0,9 %).

8.7.3 Organické přísady

Na keramických střepích se objevují negativy po vyhořených částech stébel rostlin, listů a jehličí nebo negativy po srsti zvířat (vlna, chlupy, štětiny).

Musím dodat, že při podrobném zkoumání celého keramického materiálu jsem našel pouze jeden případ negativu. Jde o inv. č. 64 813 a kat. č. 1077 (tab. LXIV : 2). Keramický střep má vedle kořene velkého ucha malý negativ po otisku stébla trávy. Vzhledem k ojedinělému výskytu nelze hovořit o přítomnosti organické přísady v keramické hmotě, ale jen o náhodném otisku stébla.

8.7.4 Síla stěny

Síla stěny byla určena téměř u všech keramických nálezů. V několika případech nemohla být určena. Většinou šlo o plastické výčnělky, které byly v materiálu samostatně, nebyly na zlomku stěny nádoby. V těchto případech jsem rozlišil kategorii neurčitelné. Jde o 21 keramických zlomků (1,9 % ze všech). Sílu stěny jsem vždy určoval v nejširší části daného keramického střepu.

Kódové číslo 1 znamená, že daný střep měl sílu stěny do 2,5 mm. Zastupuje pouze jeden jedinec (inv. č. 64 491/2, kat. č. 631) (0,1 %). Následuje kódové číslo 2, která má 86 zástupců (7,9 %). Spadají sem keramické fragmenty s tloušťkou stěny od 2,5 do 5,0 mm. V nejpočetnější kódové číslo 3 vyznačuje síla stěny v rozmezí 5,0 až 11,0 mm. Vyskytuje se u 728 keramických jedinců (66,5 %). Poslední kódové číslo 4

charakterizuje tloušťka stěny nádob 11 mm a více. Tato kategorie má 258 zástupců (23,6 %). Podle této tloušťky stěny byla převážně určována třída zásobnic, ale v určitých případech bylo i v této kategorii jasné zařazení keramického střepu například do třídy hrnců a mís.

Následně se zaměřím na sílu stěny u nejpočetnějších keramických tříd v materiálu (hrnce, mísy, zásobnice a kategorie neurčitelných zlomků).

8.7.4.1 Hrnce

Většina hrncovitých nádob přináleží kód. č. 3, a to konkrétně 277 střepů (78,2 %). Druhé nejpočetnější je kód. č. 2 se 43 zlomky keramiky (12,1 %). Poté následuje kód. číslo 4 s tloušťkou stěny 11 mm a více, která byla rozlišena v 31 případech (8,8 %). Se dvěma zástupci figuruje kategorie neurčitelných zlomků (0,6 %). Jako poslední je již výše zmíněno kód. číslo 1 (tenkostěnná keramika) s jedním exemplářem (0,3 % hrnců).

8.7.4.2 Mísy

U této nejpočetnější keramické třídy má největší zastoupení síly stěny kód číslo 3. Vyskytuje se u 360 jedinců (78,6 %) a převyšuje ostatní kategorie. Druhá nejčastější kategorie, která se již liší od hrnců, je kód. číslo 4. Bylo rozlišeno 69 jedinců (15,1 %). Dále následuje kategorie s kód. č. 2, u které bylo rozpoznáno 28 keramických střepů (6,1 %). Jako poslední je kategorie neurčitelných fragmentů s jedním keramickým zlomkem (0,2 %).

8.7.4.3 Zásobnice

Tato keramická třída se naprosto liší od ostatních svou silou stěny. Síla stěny byla hlavní rozpoznávací znak této keramické třídy. Byly zde rozpoznány pouze dvě kategorie. První, početně naprosto převažující je kategorie s kód. číslem 4. Bylo zde rozpoznáno 139 keramických jedinců (97,2 %). Druhou kategorií je síla stěny kód. čísla 3 se čtyřmi zástupci (2,8 %). I přesto byly tyto keramické střepy zařazeny do třídy zásobnic. Jde o artefakty inv. č. 64 295/1, kat. č. 374; inv. č. 64 295/2, kat. č. 375; inv. č. 64 297, kat. č. 378 a inv. č. 64 629, kat. č. 880.

8.7.4.4 Kategorie neurčitelné zlomky

U této skupiny převládá jako u dvou výše zmíněných tříd kategorie číslo 3 se 71 jedinci (61,2 %). Následuje kategorie neurčitelných fragmentů, kde bylo rozlišeno 17 kusů (14,7 %). Jako poslední se shodnými 14 keramickými střepy je kód. číslo 2 a 4 (po 12,1 %).

8.7.5 Úprava povrchu

Úprava povrchu je závěrečný krok při vytváření nádob. Úprava povrchu byla rozdělena do 5 druhů.

kódové č. 1 hlazený

kódové č. 2 hrubý povrch

kódové č. 3 oxidační vrstva

kódové č. 4 poškozený povrch

kódové č. 5 poškozený, hlazený povrch

Do první kategorie spadá kód. č. 1 hlazený povrch. Vyskytl se v souboru v nejpočetnější míře (595 keramických střepů, 54,4 %). Další je kód. č. 2 hrubý povrch stěny nádoby. Byl rozpoznán v 372 případech (34,0 %). Následující kategorií je úprava povrchu kód. č. 3 formou oxidační vrstvy, která byla rozpoznána na 122 kusech keramiky (10,2 %). Poté jsem ještě rozlišil dvě kategorie. Jde o kategorii kód. č. 4, když byl povrch keramického střepu degradován. Nazval jsem tuto kategorii jako poškozený povrch. Do této kategorie spadá 7 keramických fragmentů (0,6 %). Pokud nebyl daný keramický střep úplně poškozený a dala se částečně určit jeho původní úprava povrchu, stanovil jsem kód. č. 5 kategorii poškozený, hlazený povrch s 8 keramickými jedinci (0,7 %). V materiálu se nenalezal žádný keramický střep, který by byl poškozený a zároveň spadl do zbývajících dvou kategorií (hrubý povrch, oxidační vrstva).

Následně se zaměřím na úpravu povrchu u nejpočetnějších keramických tříd (hrnce, mísy, zásobnice a třída neurčitých).

U všech čtyř keramických tříd je poměr početností kategorií úpravy povrchu stejný. Vždy převažuje nad ostatními hlazený povrch (kód. č. 1), následován hrubým povrchem (kód. č. 2) a oxidační vrstvou (kód. č. 3). Dále je to poškozený (kód. č. 4), hlazený a poškozený povrch (kód. č. 5). U keramické třídy mísy mají dvě poslední kategorie stejný počet zástupců a u třídy neurčitých nebyl rozpoznán ani jeden střep, který by spadl do kategorie hlazený poškozený (kód. č. 5).

Jelikož je tento poměr u všech kategorií stejný, nebudu se podrobně zabývat jejich přímou statistikou, jako ve výše popsanych kapitolách technologie keramiky a uvedu všechny kategorie pouze v číslech a procentuálním zastoupení.

Hrnce: Hlazený 198 (55,9 %), hrubý 114 (32,2 %), oxidační vrstva 35 (9,9 %), poškozený 3 (0,8 %) a poškozený, hlazený 4 (1,1 %).

Mísy: Hlazený 235 (51,3 %), hrubý 168 (36,7 %), oxidační vrstva 51 (11,1 %), poškozený 2 (0,4 %) a poškozený, hlazený 2 (0,4 %).

Zásobnice: Hlazený 85 (59,4 %), hrubý 45 (31,5 %), oxidační vrstva 10 (7,0 %), poškozený 1 (0,7 %) a poškozený, hlazený 2 (1,4 %).

Neurčité: Hlazený 64 (55,2 %), hrubý 37 (31,9 %), oxidační vrstva 14 (12,7 %) a poškozený 1 (0,9 %).

8.7.6 Výpal

Výpal je dalším neméně důležitým znakem, který byl rozlišen u všech keramických střepů. Ten byl určen v 6 kategoriích. Oxidační (kód. č. 1), oxidačně/redukční (kód. č. 2), oxidační/redukční/oxidační (kód. č. 3), redukční (kód. č. 4), redukčně/oxidační (kód. č. 5) a redukční/oxidační/redukční (kód. 6).

Oxidační výpal je jasně charakteristický světlou barvou keramiky, redukční má tmavou až černou barvu keramiky. Oxidačně/redukční výpal je z vnější strany oxidačně vypálen a z vnitřní strany střepu redukčně. Kód č. 5 je přesně naopak jako

kód č. 2. Výpal oxidační/redukční/oxidační je nedokonalý oxidační výpal, kdy nedošlo k oxidačnímu výpalu až do jádra střepu a kód č. 6 je zvláštní případ, kdy po původně jednoznačně (celostně) oxidačním výpalu došlo k následnému částečnému redukčnímu výpalu, který zasáhl pouze povrch nádoby vně a uvnitř.

Nejpočetnější kategorií je beze sporu oxidační výpal (kód. č. 1), který byl rozpoznán v 521 případech (47,6 %). Druhým nejčastějším výpalem je oxidačně/redukční (kód. č. 2) s 301 (27,5 %) keramickými střepy. Dalším v pořadí je oxidační/redukční/oxidační druh výpalu (kód. č. 3), která se vyskytla na 136 kusech keramiky (12,4 %). Poté následuje výpal redukční (kód. č. 4), zastoupený 103 jedinci (9,4 %). V pořadí pátou je kategorie redukčně/oxidační (kód. č.5), která je určena 25 keramickými zlomky (2,3 %). Posledním, nejméně početným je výpal redukční/oxidační/redukční (kód. č. 6), který byl zaznamenán pouze na 8 keramických fragmentech (0,7 %).

Následně se zaměřím na analýzu výpalu u nejpočetnějších keramických tříd v materiálu (hrnce, mísy, zásobnice a třída neurčitých).

8.7.6.1 Hrnce

U keramické třídy hrnců je nejpočetnější kategorií oxidační výpal (kód. č. 1), který výrazně převyšuje všechny ostatní kategorie. Byl rozpoznán ve 227 případech, což činí 64,1 % veškerých hrncovitých nádob. Výpal, který se u této třídy objevil jako druhý nejčastější, je oxidačně/redukční (kód. č. 2) se 70 keramickými zlomky (19,8 %). Dalším v pořadí se vyskytuje kategorie oxidační/redukční/oxidační (kód. č. 3). Bylo v ní rozlišeno 33 kusů keramiky (9,3 %). Následující kategorie klesla až k 18 jedincům (5,1 %). Jde o redukční výpal (kód. č. 4). Předposlední je kategorie redukční/oxidační (kód. č. 5), která se dochovala na 4 fragmentech keramiky (1,1 %). Posledním, nejméně početným výpalem je redukční/oxidační/redukční (kód. č. 6) s pouhými dvěma keramickými zástupci (0,6 %).

8.7.6.2 Mísy

Statistika výpalu u této keramické třídy se poněkud liší od hrnců, hlavně už zde není znát takový nepoměr. Nejpočetnější kategorií je opět oxidační výpal (kód. č. 1) s 188 keramickými střepy (41,0 %). Dalším v pořadí je výpal oxidačně redukční (kód. č. 2), který byl rozpoznán v 134 případech (29,3 %). Dále pokračuje kategorie oxidační/redukční/oxidační (kód. č. 3) s 58 fragmenty mís (12,7 %). O jeden keramický střep méně početnější je kategorie s redukčním (kód. č. 4) výpalem (12,4 %). Poté s 18 kusy keramiky (3,9 %) je výpal redukčně/oxidační (kód. č. 5) a posledním je stejně jako u výše zmíněné třídy hrnců výpal redukční/oxidační/redukční (kód. č. 6) se třemi zlomky keramiky (0,7 %).

8.7.6.3 Zásobnice

Zásobnice se dost liší výpalem oproti ostatním keramickým třídám. Například kategorie redukční/oxidační/redukční (kód. č. 6) se v této třídě vůbec nevyskytla. Dalším příkladem odlišnosti je nejpočetnější kategorie (kód. č. 2) oxidačně/redukčního výpalu (61 střepů, 42,7 %). Poté následuje kategorie oxidační/redukční/oxidační (kód. č. 3), která byla rozpoznána ve 40 případech (28,0 %). A až třetí v pořadí je výpal oxidační (kód. č. 1) s 33 kusy keramiky (23,1 %). Následuje redukční výpal (kód. č. 4) se 7 jedinci (4,9 %) a posledním, nejméně početným je redukčně/oxidační výpal (kód. č. 5) se dvěma zástupci keramiky (1,4 %).

8.7.6.4 Kategorie neurčitelné zlomky

Ve skupině neurčitelných fragmentů převažuje opět, až na výjimku u zásobnic, výpal oxidační (kód. č. 1), který byl rozlišen v 62 případech (53,4 %). Hned po oxidačním výpalu následuje kategorie oxidačně/redukční (kód. č. 2) s 29 střepy (25,0 %). Dále je zde v počtu 19 kusů (16,4 %) výpal redukční (kód. č. 4), následován kategorií redukčního/oxidačního/redukčního výpalu (kód. č. 6), která byla nalezena na 3 jedincích (2,6 %). Výpal oxidační/redukční/oxidační (kód. č. 3) je zastoupen dvěma zlomky keramiky (1,7 %). Poslední kategorií je redukčně/oxidační výpal (kód. č. 5), která má zde pouze jeden exemplář (0,9 %).

8.7.7 Reparace nádob

K opravě poškozených nádob se používaly reparační otvory, jimiž se protáhly šňůry, které zpevnily poškozené stěny. Jeden střep (inv. č. 64 489, kat. č. 628, tab. XXXVIII : 5) má reparační otvor.

8.8 Analýza keramického materiálu podle objektů

8.8.1 Objekt 1

Objekt 1 obsahuje 63 keramických střepů (5,8 % z celého souboru). Z keramických tříd se v daném objektu nachází 17 mís (27,0 % z objektu 1). Dále je zde 15 zlomků z hrnců, zásobnic a kategorií neurčitých zlomků (každý 23,8 %) a jeden kus byl přiřazen k amforám (1,6 %).

Střepů s okrajem se zde nachází osm (12,7 %) z toho je sedm se zaobleným okrajem (num. kód 27/2) (11,1 %) a jeden kyjovitý typ okraje (num. kód 27/1) (1,6 %).

Dna jsou zde zastoupena v malém měřítku, a to pouze v počtu 5 kusů (7,9 %), z toho dva jedinci jsou ostré profilace (num. kód 31/1) (3,2 %), dva oblé profilace (num. kód 31/2) (3,2 %) a jeden (1,6 %) u kterého se nepodařilo rozpoznat profilaci.

Objekt 1 je zastoupen 15 keramickými zlomky s výzdobou (23,8 %). Z toho 10 jedinců je s výzdobou jen vhloubenou (15,9 %), čtyři střepy jen s plastickou výzdobou (6,3 %) a jeden střep s výzdobou vhloubenou i plastickou dohromady (1,6 %).

Objekt můžeme podle zlomků keramiky s vhloubenou výzdobou datovat do fáze IIa LnK (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*), nicméně se zde objevily i dva střepy s hlubokými liniemi, které spadají do fáze Ia (*Čižmář 1998, 105–139; Tichý 1962, 245–301*).

Z objektu 1 bylo 23 keramických střepů zařazeno do tabulek (tab. I : 1-6; II : 1-6; III : 1-4; IV : 1-3; V : 1-4).

Síla stěny je v objektu 1 zastoupena pouze třemi kódovými čísly. Nejpočetněji je zastoupeno kódové číslo 3 s počtem 39 kusů (61,9 %). Následuje kódové číslo 4 s 22 keramickými střepi (34,9 %). A u zbylých dvou keramických zlomků se nepodařilo určit sílu stěny (3,2 %).

Keramické těsto je ve zmíněném objektu zastoupeno 30 jedinci středozrné keramické hmoty (41,6 %), 21 kusů hrubozrné (33,3 %) a jemnozrná se 12 zástupci (19,0 %).

Jako úprava povrchu byl nejpočetněji obsažen kód č. 1, a to v počtu 38 střepů (60,3 %). Následuje kód č. 2 s počtem 16 jedinců (25,4 %), dále pak kód č. 3 se sedmi kusy (11,1 %). Poslední v pořadí jsou kódové čísla 4 a 5, která jsou obě zastoupena jedním jedincem (každý 1,6 %).

Zlomků keramiky s ostřivem se v daném objektu vyskytlo 63, nebyl zde ani jeden keramický střep bez ostřiva. Nejpočetněji je zastoupeno kódové číslo 3 v počtu 32 kusů (50,8 %). Kódové číslo 4 je zde obsaženo 15 střepi (23,8 %), následuje kódové číslo 1, 12 jedinců (19,0 %) a nakonec kódové číslo 2 se třemi zástupci (4,8 %).

Z hlediska výpalu byl nejpočetněji zastoupen v daném objektu kód č. 1 s 23 keramickými střepi (36,5 %), následuje kód č. 4 v počtu 15 jedinců (23,8 %), kód č. 2 s 13 zástupci (20,6 %) a posledním je kód č. 3 s 12 kusy keramiky (19,0 %).

8.8.2 Objekt 2

Objekt 2 obsahuje 23 keramických jedinců (2,1 % z celého souboru). Nejpočetněji jsou v daném objektu zastoupeny mísy v počtu 13 kusů (56,5 % z objektu 2), hrnce zde byly rozpoznány u šesti keramických střepů (26,1 %). Zásobnice a kategorie neurčitých zlomků jsou zde obsaženy ve dvou případech (každý 8,7 %).

V objektu 2 se nenacházel ani jediný keramický střep s okrajem.

Z hlediska den se zde nacházela pouze tři dna (13,0 %). Všechny tři dna jsou oblé profilace (num. kód 31/2).

Objekt 2 obsahuje pouze 4 střepy s výzdobou (17,4 %) z toho tři jsou jen vhloubená výzdoba (13,0 %) a v jednom případě je výzdoba plastická (4,3 %).

Zde se našly střepy typické pro fázi Ia kultury s lineární keramikou (*Čížmář 1998, 105–139; Tichý 1962, 245–301*).

Z objektu 2 bylo do tabulek zařazeno pouze 6 keramických střepů (tab. V : 5-6; VI : 1-4).

Síla stěny je zde zastoupena ve velkém nepoměru. Obsahuje pouze dvě z pěti kategorií, a to kódové číslo 3 s 19 střepů (82,6 %) a kódové číslo 4 se čtyřmi jedinci (17,4 %).

Keramické těsto je nejvíce zastoupeno středozrnnou keramickou hmotou s počtem 19 střepů (82,6 %). Dále jemnozrnná ker. hmota zde byla rozpoznána ve třech případech (13,0 %) a v jednom případě se jednalo o zástupce s hrubozrnnou keramickou hmotou (4,3 %).

V daném objektu byla úprava povrchu nejvíce zastoupena kódem č. 3, a to v počtu 11 kusů (47,8 %), dále je zde obsažen kód č. 1 s devíti keramickými střepů (39,1 %) a kód č. 2 se třemi jedinci (13,0 %).

V objektu 2 bylo rozpoznáno všech 23 keramických zlomků s ostřivem. Nejpočetněji je zde zastoupeno kódové číslo 3 v počtu 12 kusů (52,2 %). Kódové číslo 2 a 4 se vyskytlo ve třech případech (každý 13,0 %), kódové číslo 1 a 5 je zastoupeno v počtu dvou jedinců (každý 8,7 %) a jeden exemplář byl zařazen do kategorie kódu číslo 7 (4,3 %).

Z hlediska keramického výpalu v daném objektu je nejvíce zastoupena kategorie s kódem č. 3, a to v počtu 11 jedinců (47,8 %). Následuje kód č. 1 se sedmi exempláři (30,4 %). Kód č. 4 byl rozpoznán ve třech případech (13,0 %) a nakonec kód č. 2 se dvěma střepů (8,7 %).

V objektu 2 byly nalezeny dva kusy štípané industrie.

8.8.3 Objekt 3

V objektu 3 bylo nalezeno dohromady 56 keramických zlomků (5,1 % z celého souboru). Nejvíce střepů bylo zařazeno do keramické třídy hrnců, a to v počtu 29 (51,8 % z objektu 3). Dále následuje keramická třída mís a kategorie neurčitých zlomků, kterých se v objektu 3 nacházelo v obou případech po 13 kusech (každý 23,2 %). A v neposlední řadě zde byl rozpoznán jeden zlomek, který byl zařazen do keramické třídy amfor (1,8 %).

V daném objektu bylo rozpoznáno 46 střepů bez okraje (82,1 %) a 10 střepů s okrajem (17,9 %). Z toho devět kusů se zaoblenou profilací (num. kód 27/2) (16,1 %) a jeden zlomek se seříznutým typem okraje (num. kód 27/7) (1,8 %).

Dna jsou zastoupena ve velmi malém měřítku, a to pouze v pěti případech (8,9 %). U čtyřech jedinců bylo rozpoznáno dno oblé profilace (num. kód 31/2) (7,1 %) a jeden střep ostré profilace (num. kód 31/1) (1,8 %).

U 17 střepů byla nalezena výzdoba (30,4 %), z toho 11 s vhloubenou výzdobou (19,6 %) a šest s výzdobou plastickou (10,7 %).

Tento objekt převážně obsahuje prvky vhloubené výzdoby typické pro fázi IIb (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*). Nicméně se zde našel střep zařaditelný do fáze IIa (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*) a 2 zlomky keramiky charakteristické pro železovskou skupinu (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*).

Z objektu 3 bylo 26 keramických střepů zařazených do tabulek (tab. VI : 5-6; VII : 1-6; VIII : 1-6; IX : 1-6; X : 1-6).

Sílu stěny v daném objektu zastupuje v nejpočetnější míře kategorie s kódovým číslem 3, a to v počtu 30 kusů (53,6 %). Druhé v pořadí je kódové číslo 4 se 16 jedinci (28,6 %) a poslední je kódové číslo 2 s 10 fragmenty keramiky (17,9 %).

Středozrná keramická hmota byla jako obvykle zaznamenána v největší míře, a to v počtu 27 keramických střepů (48,2 %). Následuje hrubozrná vytvářecí hmota s 24 exempláři (42,9 %). Jemnozrná ker. hmota byla rozpoznána už jen ve čtyřech případech (7,1 %) a u jeden zlomek keramiky byl tvořen plaveným keramickým těstem (1,8 %).

Největší zastoupení v oblasti úpravy povrchu zastupuje kategorie kód č. 1 se 39 keramickými střepy (69,6 %), dále následuje kód č. 2 s 12 jedinci (21,4 %), kód č. 3 se čtyřmi zlomky keramiky (7,1 %) a nakonec kód č. 4 s jedním keramickým fragmentem (1,8 %).

V objektu 3 se nacházel jeden střep bez ostřiva (1,8 % z objektu 3). Největší zastoupení má kódové číslo 5 s 20 jedinci (35,7 %). Druhým v pořadí je kódové číslo 4 s 15 zlomky keramiky (26,8 %). Kódové číslo 3 obsahuje 10 fragmentů (17,9 %), kódové číslo 1 je zaznamenáno v 7 případech (12,5 %), kódové číslo 2 zastupují už jen dva exempláře (3,6 %) a kódové číslo 7 s jedním keramickým zástupcem (1,8 %).

V daném objektu byl keramický výpal v největším měřítku zastoupen kategorií kódem č. 1, a to v počtu 35 keramických zlomků (62,5 %), kód č. 2 byl rozpoznán už jen v 11 případech (19,6 %), kód č. 4 obsahuje osm jedinců (14,3 %) a kód č. 6 dva střepy keramiky (3,6 %).

Objekt 3 obsahoval také jednu sekerku (tab. LXIX : 1) a jeden kus štípané industrie (tab. LXVI : 1).

Byla zde nalezena jedna malá vybělená kůstka.

8.8.4 Objekt 4

Z důvodu, že objekt 4 obsahoval pouze jeden keramický střep (inv. č. 64 140, kat. č. 143, tab. XI : 1), nebudu provádět analýzu celého objektu.

8.8.5 Objekt 5

V objektu 5 bylo nalezeno 20 keramických střepů (1,8 % z celého souboru). Největší zastoupení má keramická třída mís s počtem 12 keramických zlomků (60,0 %

z objektu 5). Hrnce a kategorie neurčitých zlomků byly v objektu 5 po třech kusech (15,0 %) a dva zlomky byly zařazeny do třídy zásobnic (10,0 %).

Keramických zlomků bez okrajů se zde našlo 15 (75,0 %). Čtyři zlomky s okrajem kyjovitým (num. kód 27/1) (20,0 %) a jeden okraj, který byl zařazen do kategorie neurčitých (5,0 %).

Objekt 5 obsahuje 18 keramických zlomků bez dna (90,0 %) a dva kusy, u kterých bylo rozpoznáno dno oblého typu (num. kód 31/2) (10,0 %).

Střepů bez výzdoby se zde našlo v počtu 17 kusů (85,0 %). Na třech zbývajících střepích byla výzdoba rozpoznána (15,0 %), z toho dva střepy s výzdobou vhloubenou (10,0 %) a jeden s plastickou (5,0 %).

Pouze jediný střep nese prvky vhloubené výzdoby, díky kterým můžeme objekt datovat k železovské skupině (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský; 2002; Tichý 1962, 245–301*).

Pouze sedm střepů bylo zařazeno do tabulek z tohoto objektu (tab. XI : 2-6; XII : 1-2).

Síla stěny v daném objektu byla rozlišena pouze ve dvou kategoriích. Kódové číslo 3 obsahující 16 keramických zlomků (80,0 %) a kódové číslo 4 se čtyřmi kusy (20,0 %).

Středozrnné keramické těsto se našlo v objektu 5 v počtu 14 jedinců (70,0 %), dále je zde zastoupena kategorie hrubozrnné keramické hmoty se čtyřmi zlomky keramiky (20,0 %) a ve dvou případech se dochovaly střepy s jemnozrnným keramickým těstem (10,0 %).

Úprava povrchu byla na keramickém materiálu daného objektu rozlišena ve dvou kategoriích. První, početnější kódové č. 1 v počtu 11 keramických zlomků (55,0 %) a kódové č. 2 s devíti fragmenty keramiky (45,0 %).

V objektu 5 byl nalezen pouze jeden keramický střep bez ostřiva (5,0 %). Kódové číslo 3 bylo rozpoznáno na devíti kusech keramiky (45,0 %). Kódová čísla 1 a 4 byla zaznamenána po čtyřech keramických zlomcích (každý 20,0 %) a kódová čísla 5 a 7 každé po jednom střepu (každý 5,0 %).

Výpal byl zde rozlišen ve třech kategoriích. První kód č. 1 s 11 kusy (55,0 %). Druhý, kód č. 2, který obsahoval šest keramických fragmentů (30,0 %) a kód č. 4 se třemi keramickými zlomky (15,0 %).

8.8.6 Objekt 6

V objektu 6 bylo nalezeno 313 keramických střepů (28,6 % z celého souboru). Nejvíce zlomků bylo rozpoznáno jako keramická třída mís s počtem 117 (37,4 % z objektu 6). Dále se zde našlo 94 úlomků z hrnců (30,0 %). Zásobnice s 56 kusy keramiky (17,9 %) tvoří také podstatnou část daného objektu. Do kategorie neurčitých zlomků spadá 38 jedinců (12,1 %). Zlomků z amfor je zde pouze šest (1,9 %). V objektu 6 byl nalezen jediný přeslen v celém souboru a také jeden zlomek, který byl určen jako část malé nádoby (každý 0,3 %).

Střepů bez okrajů bylo nalezeno 282 (90,1 %). Zaoblených tvarů okrajů (num. kód 27/2) bylo v objektu 6 rozpoznáno 27 (8,6 %). Tři zlomky byly určeny jako kyjovitý tvar okraje (num. kód 27/1) (1,0 %) a jeden střep byl seříznutého typu (num. kód 27/7) (0,3 %).

Objekt 6 obsahoval 296 keramických zlomků beze dna (94,6 %). Největší zastoupení mají dna oblého typu (num. kód 31/2) v počtu 14 kusů (4,5 %). Ostré dno (num. kód 31/1) bylo v objektu rozlišeno ve dvou případech (0,6 %) a jeden zlomek byl určen jako nožkovitý typ dna (num. kód 31/3) (0,3 %).

Keramických střepů bez výzdoby bylo v objektu 6 nalezeno celkem 215 (68,7 %). Naopak výzdoba byla rozpoznána v 98 případech (31,3 %) z toho zlomků jen s výzdobou vhloubenou bylo 69 (22,0 %), jen s plastickou 26 (8,3 %) a tři zlomky, u kterých se dochovala výzdoba jak vhloubená, tak plastická (1,0 %).

Vhloubená výzdoba obsahuje převážně prvky typické pro fázi IIa (18 zlomků náležící do této fáze) (Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301), nicméně se zde našly čtyři střepy unikátní výzdoby, sedm dalších střepů zařaditelných do fáze IIb (Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301) a osm zlomků nesoucích znaky železovské skupiny (Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301).

V tomto objektu bylo 97 zlomků zařazeno do tabulek (tab. XII : 3-6; XIII : 1-6; XIV : 1-6; XV : 1-6; XVI : 1-6; XVII : 1-6; XVIII : 1-6; XIX : 1-6; XX : 1-6; XXI : 1-6; XXII : 1-6; XXIII : 1-6; XXIV : 1-6; XXV : 1-6; XXVI : 1-5; XXVII : 1-6; XXVIII : 1-4).

Nejpočetnější zastoupení síly stěny zabírá kódové číslo 3 v počtu 191 střepů (61,0 %). Kódové číslo 4 bylo rozlišeno v 86 případech (27,5 %). Dalších 27 zlomků spadá do kategorie kódového čísla 2 (8,6 %) a úlomků keramiky spadajících do kategorie neurčitých bylo nalezeno v počtu devíti kusů (2,9 %).

Středozrnná keramická hmota byla určena u 183 jedinců (58,5 %). Střepů z hrubozrnného keramického těsta bylo nalezeno 97 (31,0 %) a jemnozrnného 29 (9,3 %). Plavené keramické těsto se zde objevilo pouze ve čtyřech případech (1,3 %).

Styl úpravy povrchu na keramických střepích v tomto objektu byl nejčastěji kód č. 1 s počtem 172 kusů (55,0 %). Jako druhý v pořadí je kategorie kód č. 2 s 89 keramickými zlomky (28,4 %). Kód č. 3 zabírá už jen 44 jedinců (14,1 %). Dále se zde vyskytl kód č. 5 s pěti fragmenty keramiky (1,6 %) a kód č. 4, který byl zastoupen ve třech případech (1,0 %).

Keramický střepů bez ostřiva bylo v daném objektu nalezeno pouze 4 (1,3 %). Nejpočetnější kategorií zabírá jako ve většině případech kódové číslo 3 s počtem 154 jedinců (49,2 %). Druhé v pořadí je kódové číslo 1 s 54 zlomky (17,3 %), následováno kódovým číslem 4 s počtem 45 úlomků (14,4 %). Již menší část zabírá kódové číslo 2 s 29 kousky keramiky (9,3 %). Pokračuje kódové číslo 7 se 13 fragmenty (4,2 %).

Kódové číslo 5 je zastoupeno už jen 10 jedinci (3,2 %) a poslední část zabírá kódové číslo 6 se čtyřmi zlomky (1,3 %).

Jako výpal byl v objektu 6 nepoužívanější kód č. 1 v počtu 131 keramických střepů (41,9 %). Kód č. 2 byl rozpoznán v 93 případech (29,7 %). Dalším v pořadí je kód č. 3 se 48 zlomky keramiky (15,3 %), následován kódem č. 4 s 38 fragmenty (12,1 %). Nejmenší část zabírají kódy č. 6 a 5, které byly nalezeny v počtu dvou a jednoho kusů (0,6 %), (0,3 %).

V daném objektu byl nalezen jeden brus (tab. LXX : 2) a deset kusů ze štípané industrie. Do tabulek bylo zařazena pět z nich (tab. LXVI : 2-6).

V objektu 6 bylo nalezeno 64 kusů mazanice.

Objekt 6 obsahoval i menší pytlík s uhlíky.

8.8.7 Objekt 7, hloubka 0 – 30 cm

Objekt 7 poskytl nejrozsáhlejší část keramického materiálu v souboru, 334 kusů keramiky (30,5 % z celého souboru). Konkrétně vrstvy od 0 do 30 cm obsahovaly také největší zastoupení keramických střepů, z hlediska rozlišení objektů i vrstev. Jedná se o 327 keramických zlomků (29,9 %).

Z keramických tříd mají největší zastoupení mísy, jichž se našlo 140 (42,8 % z objektu 7, hloubka 0 – 30 cm). Druhým v pořadí jsou hrnce, které byly nalezeny v počtu 129 kusů (39,4 %). Dalším, již ne tak početným je kategorie neurčitých zlomků, jejichž počet je přesně 31 (9,5 %). Zásobnic bylo nalezeno 21 (6,4 %). Z amfor se dochovaly jen čtyři zlomky (1,2 %). Nakonec se zde vyskytly dvě intruzní mísy na nožce v počtu 2 kusů (0,6 %).

Keramických střepů bez okraje činilo 273 kusů z 327 (83,5 %). Nejvíce okrajů bylo určeno jako obvykle jako zaoblený typ (num. kód 27/2), a to v počtu 47 jedinců (14,4 %). Po třech kusech se dochovaly okraje kyjovitého (num. kód 27/1) a seříznutého typu (num. kód 27/7) (každý 0,9 %). Také zde byl rozpoznán jeden okraj hrotitého typu (num. kód 27/4) (0,3 %).

V objektu 7, hloubce 0 – 30 cm se našlo 311 střepů bez dna (95,1 %). Dalšíh 15 zlomků bylo určeno jako dna oblého typu (num. kód 31/2) (4,6 %) a jeden střep byl nalezen jako dna bez vyznačeného dna (num. kód 31/8) (0,3 %).

Keramických střepů bez výzdoby zde bylo dochováno 186 (56,9 %) a s výzdobou 141 (43,1 %). Jen vhloubenou výzdobu obsahovalo 111 keramických zlomků (33,9 %). Jen plastická výzdoba se dochovala na 25 kusech keramiky (7,6 %) a výzdobu jak vhloubenou, tak plastickou dohromady bylo možné spatřit na pěti zlomcích (1,5 %).

Nejrozsáhlejší objekt má převážně znaky vhloubené výzdoby spadající do fáze IIa LnK (24 zlomků náležící do této fáze) (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*). Dále zde bylo nalezeno 13 střepů charakteristických pro železovskou skupinu (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*), 11 trojúhelníků vyplněných vpichy, které jsou taktéž typické pro fázi IIa (*Pavlu 2007, obr. 9 : 8*), devět fragmentů z fáze nesoucí prvky fáze IIb (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*), 8 zlomků s prstovými důlky, 2x střepy se širší linií, které ukazují na fázi Ia (*Čižmář 1998, 105–139; Tichý 1962, 245–301*) a v jednom případě objekt obsahoval střep s unikátní výzdobou.

V tomto nejpočetnějším objektu bylo 121 keramických zlomků zařazených do tabulek (tab. XXXIV : 2-6; XXXV : 1-6; XXXVI : 1-6; XXXVII : 1-6; XXXVIII : 1-6; XXXIX : 1-5; XL : 1-6; XLI : 1-5; XLII : 1-6; XLIII : 1-6; XLIV : 1-6; XLV : 1-6; XLVI : 1-6; XLVII : 1-6; XLVIII : 1-6; XLIX : 1-6; L : 1-5; LI : 1-5; LII: 1-5; LIII: 1-5; LIV : 1-6; LV : 1-2).

Nejpočetnější kategorií síly stěny je jako ve většině případech kódové číslo 3, zde s 251 zlomky keramiky (76,8 %). Dalším v pořadí je kódové číslo 4, které obsahuje už jen 34 kusů (10,4 %). Hned po něm s 33 střepy je kódové číslo 2 (10,1 %). Předposledním v pořadí je kategorie neurčitých zlomků s počtem osmi jedinců (2,4 %). Jako poslední je jediný zástupce této kategorie v celém souboru, jedná se o kódové číslo 1, které bylo nalezeno pouze v jednom případě (0,3 %).

Hrubozrnné keramické těsto má zde největší zastoupení, a to v počtu 154 kusů (47,1 %). Následuje středozrnná keramická hmota se 147 zlomky (45,0 %). O dost méně početnější jsou zbylé dvě kategorie. Kategorie jemnozrnných s 15 keramickými střepy (4,6 %) a plavené keramické těsto s počtem 11 fragmentů (3,4 %).

Jako obvykle nejpočetnější část úpravy povrchu zabírá kód č. 1, zde se 170 jedinci (52,0 %). Pokračuje kód č. 2, který byl určen ve 128 případech (39,1 %). Kód č. 3 zabírá už jen 26 zlomků (8,0 %). Kód č. 5 má dva kusy (0,6 %) a kód č. 4 má už jen jednoho zástupce (0,3 %).

Keramiky bez ostřiva zde bylo nalezeno 11 (3,4 %). Jako ostřivo zde bylo nejvíce použito kódové číslo 3 s počtem 161 zlomků (49,2 %). Pokračuje kódové číslo 2, které bylo rozpoznáno u 96 jedinců (29,4 %). Kódové číslo 1 zabírá už jen 23 keramických střepů (7,0 %), následováno kódovým číslem 7 s 19 fragmenty keramiky (5,8 %). Poslední dvě kategorie zabírá kódové číslo 5 se svými devíti zástupci (2,8 %) a kódové číslo 4 s osmi úlomky keramiky (2,4 %).

Keramika byla nejčastěji vypálena oxidačním způsobem (kód č. 1), a to v počtu 205 keramických zlomků (62,7 %). Kód č. 2 byl použit v 71 případech (21,7 %). Kód č. 3 zabírá už jen 20 kusů keramiky (6,1 %). S 18 zlomky se dochoval redukční výpal (kód č. 4) (5,5 %). Předposlední kategorií je kód č. 5 s 10 jedinci (3,1 %) a nejmenší počet zabírá kód č. 6 se třemi fragmenty keramiky (0,9 %).

Objekt 7 obsahoval 8 kusů broušené industrie (tab. LXIX : 2-5; LXX : 3; LXXI : 1-2; LXXII : 1) a 44 fragmentů ze štípané industrie. Do tabulek bylo zařazeno 9 z nich (tab. LXVII : 2-6; LXVIII : 1-4).

Byly zde nalezeny i dva menší pytlíky kostí. První obsahoval 15 a druhý 14 kostí.

Objekt 7, hloubka 0–30 cm obsahoval také jeden pytlík s uhlíky.

8.8.8 Objekt 7, hloubka 30 – 50 cm

Zde se nacházelo pouhých sedm keramických střepů (0,6 % z celého souboru). Z keramických tříd zde bylo rozlišeno šest mís (85,7 % z objektu 7, hloubka 30 – 50 cm) a jedna zásobnice (14,3 %).

Zlomků bez okraje se dochovalo šest (85,7 %) a jeden střep se zaobleným typem okraje (num. kód 27/2) (14,3 %).

Co se týče dna, tak je situace stejná jako u okrajů. Šest kusů keramiky bylo bez dna (85,7 %) a jeden střep s oblým typem dna (num. kód 31/2) (14,3 %).

Dva keramické střepy se dochovaly s vhloubenou výzdobou (28,6 %).

Přestože se zde nacházela dva střepy s vhloubenou výzdobou, pouze u jednoho se s jistotou podařilo určit dataci. Daný fragment nese prvky železovské skupiny (*Čížmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský; 2002; Tichý 1962, 245–301*).

Pouhé čtyři střepy z tohoto objektu byly zařazeny do tabulek (tab. LV : 3-5; LVI :1).

Síla stěny se zde vyskytla ve dvou kategoriích. První, početnější, kódové číslo 3 se šesti střepy (85,7 %) a jeden zlomek patřící ke kódovému číslu 4 (14,3 %).

Tři keramické střepy jsou z jemnozrnné keramické hmoty (42,9 %) a poté dva a dva jsou z hrubozrnného a středozrnného keramického těsta (každý 28,6 %).

Pět zlomků keramiky mělo úpravu povrchu pomocí kódu č. 1 (71,4 %) a dva kusy patřící ke kódu č. 2 (28,6 %).

Všech sedm artefaktů obsahovalo nějaký typ ostřiva. Nejpočetnější jsou kódová čísla 4 a 7 se dvěma zlomky (každý 28,6 %). A kódová čísla 2, 3 a 5 obsahovala už po jednom kusu keramiky (každý 14,3 %).

Co se týče výpalu, tak nejpoužívanější byly kategorie kódů č. 1 a 3 se dvěma střepy (každý 28,6 %) a kódy č. 2, 4 a 5 obsahovala každá po jednom kusu keramiky (každý 14,3 %).

Zde bylo nalezeno 61 kusů mazanice. Do tabulek byl zařazen pouze jeden kus s obtisky po prutech (tab. LXXIII : 2).

8.8.9 Objekt 8

Daný objekt obsahuje 64 keramických střepů (5,9 % z celého souboru). Nejpočetnější keramickou třídou jsou opět mísy s 39 zlomky keramiky (60,9 % z objektu 8). Následují hrnce s 15 kusy (23,4 %). Amfory se zde vyskytly v celkem velkém měřítku v poměru celkové množství střepů z daného objektu a k ostatním objektům. Zastoupeny jsou zde v počtu čtyř jedinců (6,25 %). Kategorie neurčitých zlomků a zásobnice se zde našly každé po třech fragmentech (každý 4,7 %).

Střepů bez okraje se v objektu 8 vyskytlo 53 (82,8 %) a dalších 11 zlomků bylo určených jako okraj zaobleného typu (num. kód 27/2) (17,2 %)

V objektu 8 nebyl nalezen ani jeden artefakt, u kterého by se dochovalo dno nádoby.

Celkem 46 střepů neobsahovalo žádný druh výzdoby (71,9 %). Zbýlých 18 výzdobu obsahovalo (28,1 %), z toho 16 mělo výzdobu jen vhloubenou (25,0 %), jeden jen plastickou a jeden měl výzdobu jak vhloubenou, tak plastickou dohromady (každý 1,6 %).

Objekt 8 můžeme datovat převážně do fází IIa-IIb (pět střepů nesoucích znaky typické pro fázi IIa a čtyři pro z fázi IIb) (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*). Ve dvou případech zde byla nalezena unikátní výzdoba, dva střepy obsahovaly prstové důlky a vpichy a jeden fragment spadá k železovské skupině (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský; 2002; Tichý 1962, 245–301*).

Zde bylo 19 zlomků zařazeno do tabulek (tab. LVI : 2-6; LVII : 1-6; LVIII : 1-6; LIX : 1, 3).

Nejpočetnější kategorií síly stěny je kódové číslo 3 se 43 střepy (67,2 %). Další je kódové číslo 4 s 16 zlomky keramiky (25,0 %). Kódové číslo 2 obsahuje už jen čtyři kusy keramiky (6,3 %) a poslední je kategorie neurčitých s jedním keramickým fragmentem (1,6 %).

V daném objektu se objevily keramické střepy pouze hrubozrnného a středoizrnného keramického těsta. Hrubozrnné obsahovalo 34 zlomků (53,1 %) a středoizrnné 30 (46,9 %).

V objektu 8 se nevyskytl ani jeden střep, který by byl poškozený. Kód č. 2 se dochoval v 31 případech (48,4 %), kód č. 1 ve 30 (46,9 %) a kód č. 3 obsahoval tři zlomky keramiky (4,7 %).

Všech 64 keramických střepů obsahovalo nějaký typ ostřiva. Nejpočetnější je kódové číslo 3 s 19 zlomky (29,7 %). Dalším v pořadí je kódové číslo 2 se 14 kusy (21,9 %). Následuje kódové číslo 1 s počtem 12 keramických střepů (18,8 %). Kódové číslo 7 obsahuje 10 fragmentů keramiky (15,6 %) a posledních devět jedinců patří ke kódovému číslu 5 (14,1 %).

Nejpočetnější kategorií výpalu je kód č. 2 s 26 kusy keramiky (40,6 %). Následuje kód č. 1 s 23 zlomky (35,9 %). Kódy č. 3 a 5 obsahují po sedmi jedincích (každý 10,9 %). Poslední je kód č. 4 s jedním keramickým střepem (1,6 %).

V objektu 8 byl nalezen kopytovitý klín (tab. LXX : 1).

Daný objekt obsahoval také 10 kusů mazanice.

8.8.10 Objekt 9

V objektu 9 bylo nalezeno 53 keramických střepů (4,8 % z celého souboru). Třída mís obsahuje 21 úlomků (39,6 % z objektu 9). Druhou nejpočetnější třídou jsou zde zásobnice, které byly rozlišeny v 15 případech (28,3 %). Zlomků z hrnců se

dochovalo 14 (26,4 %) a tři kusy byly zařazeny do kategorie neurčitých zlomků (5,7 %).

Střepů bez okrajů se dochovalo 49 (92,5 %). Tři okraje jsou zaobleného typu (num. kód 27/2) (5,7 %) a jeden kus je seříznutého typu (num. kód 27/7) (1,9 %).

Pouze jeden keramický střep byl ze dna nádoby. Dno je oblého typu (num. kód 31/2) (1,9 %).

Výzdobu neobsahovalo 44 keramických zlomků (83,0 %) a výzdobu, pouze vhloubenou, obsahovalo devět střepů (17,0 %).

Objekt 9 nemůžeme přesně datovat do které fáze spadá. Dva střepy mají prvky typické pro fázi IIa (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*), další dva železovskou skupinu (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*), jeden z fázi IIb (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*), další Ia (*Čižmář 1998, 105–139; Tichý 1962, 245–301*) a jeden má stopy po prstových důlcích a vpichách.

V objektu 9 se nachází 11 střepů, které byly zařazeny do tabulek (tab. LIX : 2, 4-6; LX : 1-6; LXI : 1-2).

Největší počet keramických střepů má sílu stěny kódové číslo 3, a to v počtu 26 zlomků (49,1 %). Kódové číslo 4 obsahuje 21 fragmentů (39,6 %) a poslední je kódové číslo 2 s šesti kusy (11,3 %).

Hrubozrné keramické těsto bylo rozlišeno ve 26 případech (49,1 %) a středozrné ve 25 (47,2 %). Dva poslední keramické střepy jsou vyrobeny jeden z plavené keramické hmoty a druhý je z jemnozrného keramického těsta (každý 1,9 %).

Jeden jediný střep byl v objektu 9 poškozený a zařazen do kategorie kódu č. 4 (1,9 %). Nejpočetnější je kód č. 1 s počtem 30 keramických zlomků (56,6 %). Kód č. 2 obsahuje 15 jedinců (28,3 %) a kód č. 3 je tvořen sedmi fragmenty (13,2 %).

Ostřívo se nacházelo kromě jednoho v 52 střepech (98,1 %). Kódová čísla 2 a 3 obsahovala stejně, každé 23 zástupců (každý 43,4 %). Následuje kódové číslo 1 s pouhými třemi zlomky (5,7 %). Kódové číslo 5 má už jen dva exempláře (3,8 %) a kódové číslo 4 s jedním fragmentem keramiky (1,9 %).

Jako výpal byla nejpočetnější kategorie kód č. 2 s 19 keramickými zlomky (35,8 %). Následuje kód č. 1 s 16 fragmenty (30,2 %) a kód č. 3 s 12 zástupci (22,6 %). Dále jsou zde obsaženy kód č. 4 s pěti jedinci (9,4 %) a kód č. 5 jedním kusem keramiky (1,9 %).

Objekt 9 obsahoval 12 kusů mazanice.

8.8.11 Objekt 10

Objekt 10 obsahoval 63 keramických střepů (5,8 % z celého souboru). Nejpočetnější keramickou třídou jsou jako ve většině případech mísy, zde se našly ve 29 případech (46,0 % z objektu 10). Hrnců se našlo 17 kusů (27,0 %). Dalších 14 zlomků patří zásobnicím (22,2 %). Dva střepy byly rozpoznány jako amfory (3,2 %) a poslední kus byl zařazen do kategorie neurčitých zlomků (1,6 %).

Zlomků bez okrajů se zde našlo 54 (85,7 %). Osm keramických střepů má okraj zaobleného typu (num. kód 27/2) (12,7 %) a jeden kus je kyjovitého typu (num. kód 27/1) (1,6 %).

V objektu 10 se našly dva střepy se dnem, konkrétně se jedná o dna oblého typu (num. kód 31/2) (3,2 %).

Keramických zlomků s výzdobou se zde dochovalo 17 (27,0 %), z toho 13 má jen vhloubenou výzdobu (20,6 %), na třech dalších můžeme vidět výzdobu plastickou (4,8 %) a jeden kus má výzdobu jak vhloubenou, tak plastickou dohromady (1,6 %).

Daný objekt má pět kusů keramiky, které nesou stopy příznačné pro fázi IIa LnK (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*). Dva zlomky měly prstové důlky a vpichy, jeden je charakteristický pro fázi IIb (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962,*

245–301) a jeden byl datován k železovské skupině (*Čížmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský; 2002; Tichý 1962, 245–301*).

Do tabulek bylo zařazeno 20 keramických zlomků z tohoto objektu (tab. LXI : 3-6; LXII : 1-6; LXIII : 1-6; LXIV : 1-4).

Síla stěny zde v objektu 10 je tvořena třemi kategoriemi. Nejpočetnější je kódové číslo 3 s 35 úlomkami (55,6 %), druhým v pořadí je kódové číslo 4 s 27 keramickými fragmenty (42,9 %) a poslední je kódové číslo 2 s jedním kusem keramiky (1,6 %).

Největší převahu má hrubozrnná keramická hmota, která je zde zastoupena ve 45 případech (71,4 %). Dalších 16 střepů je ze středozrnného keramického těsta (25,4 %) a posledním je jemnozrnná keramická hmota, která má už jen dva své zástupce (3,2 %).

Úprava povrchu je zde zastoupena pouze ve dvou kategoriích, a to kód č. 1 a kód č. 2. První zabírá převážnou část střepů, konkrétně 52 (82,5 %) a druhá byla rozpoznána v 11 případech (17,5 %).

Všechny keramické střepy byly s ostřivem. Největší zastoupení má kódové číslo 2 se 43 kusy keramiky (68,3 %). Kódové číslo 3 obsahuje 14 fragmentů (22,2 %). Dalších pět kusů spadá do kategorie kódového čísla 7 (7,9 %) a poslední zlomek byl určen jako kódové číslo 1 (1,6 %).

Výpal byl zde zaznamenán pouze ve třech kategoriích. Nejpočetnější je kód č. 2, který byl rozpoznán ve 34 případech (54,0 %). Klasický oxidační způsob (kód č. 1) byl vypálen u 24 dochovaných zlomků (38,1 %) a poslední je kód č. 3 s pěti kusy keramiky (7,9 %).

Objekt 10 obsahoval dva kusy broušené industrie (tab. LXXII : 2; LXXIII : 1).

Bylo zde nalezeno 63 kusů mazanice.

8.8.12 Objekt 11

Daný objekt obsahoval pouhých 11 keramických zlomků (1,0 % z celého souboru). Bylo zde rozpoznáno šest mís (54,5 % z objektu 11). Dále jsou zde tři keramické střepy, které byly zařazeny k zásobnicím (27,3 %). Jeden kus byl hrncovitého typu a jeden byl určen jako zoomorfni nádobka (každý 9,1 %).

Dva keramické střepy mají okraj zaobleného typu (num. kód 27/2) (18,2 %). Další dva zlomky keramiky mají dno oblého typu (num. kód 31/2) (18,2 %).

Na třech jedincích se dochovala vhloubená výzdoba (27,3 %).

Dva střepy mají prvky spadající k železovské skupině (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský; 2002; Tichý 1962, 245–301*) a jeden zlomek je charakteristický pro fázi Ia (*Čižmář 1998, 105–139; Tichý 1962, 245–301*).

Z tohoto objektu bylo pouze 6 střepů zařazeno do tabulek (tab. LXIV : 5; LXV : 1-5).

Síla stěny je zde obsažena pouze ve dvou kategoriích. Početnější kódové číslo 3 obsahuje šest keramických střepů (54,5 %) a kódové číslo 4 zbylých pět (45,5 %).

Devět keramických zlomků je tvořeno z hrubozrnné keramické hmoty (81,8 %). Dále jeden kus je z plaveného keramického těsta a poslední je ze středozrnné keramické hmoty (každý 9,1 %)

Styl úpravy povrchu je zde zastoupen ve třech kategoriích. Nejpočetnější je kód č. 2 s šesti jedinci (54,5 %), další je kód č. 3 se třemi kusy (27,3 %) a zbylé dva zlomky spadají do kategorie kód č. 1 (18,2 %).

Jeden keramický zlomek nemá v sobě žádný typ ostřiva (9,1 %). Kódové číslo 2 obsahuje sedm keramických fragmentů (63,6 %). Kódové číslo 1 má své dva zástupce (18,2 %) a poslední kus patří ke kódu číslo 3 (9,1 %).

Keramický výpal dochovaných střepů v objektu 10 je vcelku různorodý. Kódy č. 1, 2 a 3 obsahují všechny po třech jedincích (každý 27,3 %). Poté jsou tu kódy č. 4 a 5, které mají oba dva po jednom zlomku keramiky (každý 9,1 %).

8.8.13 Mezivýkop

Zde bylo nalezeno 18 keramických střepů (1,6 % z celého souboru). Osm keramických střepů bylo určeno jako mísy (44,4 % z mezivýkopu). Šest dalších jsou zásobnice (33,3 %). Tři kusy náleží k hrncům (16,7 %) a jeden byl zařazen do kategorie neurčitých zlomků (5,6 %).

Mezivýkop obsahoval pět keramických střepů s okrajem, konkrétně se jedná o zaoblený typ okraje (num. kód 27/2) (27,8 %).

Dva zlomky mají dno oblého typu (num. kód 31/2) (11,1 %).

Keramických střepů bez výzdoby zde bylo nalezeno v počtu 14 kusů (77,8 %). Zbývající čtyři se dochovaly s výzdobou (22,2 %), z toho tři mají jen výzdobu plastickou (16,7 %) a jeden má výzdobu jen vhloubenou (5,6 %).

Daný střep s vhloubenou výzdobou neposkytl dostatek údajů, aby ho bylo možné přesně zadatovat.

Zde se vyskytlo sedm střepů, které byly zařazeny do tabulek (tab. XXVIII : 5-6; XXIX : 1-5).

Síla stěny je zastoupena ve třech kategoriích. Nejpočetnější je kódové číslo 4 s 10 jedinci (55,6 %). Druhým v pořadí je kódové číslo 3 se sedmi kusy (38,9 %) a kódové číslo 2 je zastoupeno pouze jedním fragmentem keramiky (5,6 %).

Hrubozrnné keramické těsto je obsaženo ve 12 kusech keramiky (66,7 %). Pět zlomků patří ke středozrnné keramické hmotě (27,8 %) a jeden střep je z plaveného keramického těsta (5,6 %).

Úprava povrchu je zastoupena třemi kategoriemi. Nejčastější je kód č. 2 s devíti kusy keramiky (50,0 %). Kód č. 1 má osm zlomků (44,4 %) a poslední střep spadá do kategorie kód č. 3 (5,6 %).

Jeden keramický zlomek nemá v sobě žádný typ ostřiva (5,6 %). Nejpočetnější je kódové číslo 3 s 10 kusy keramiky (55,6 %). Dále kódová čísla 1 a 2 obsahují obě po třech fragmentech (každé 16,7 %) a kódové číslo 7 je zastoupeno pouze v jednom případě (5,6 %).

Výpal byl zachycen ve čtyřech kategoriích. Nejpočetnější jsou kódy č. 1, 2 a 3 s pěti kusy keramiky (každý 27,8 %) a kód č. 4 je zastoupen třemi keramickými zlomky (16,7 %).

Zde byly nalezeny tři kusy štípané industrie. Jeden byl zařazený do tabulek (tab. LXVII : 1).

8.8.14 Povrchový sběr

Při povrchovém průzkumu se našlo 75 keramických zlomků (6,9 % z celého souboru). Z keramických tříd mají největší zastoupení jako ve většině případech mísy, zde s počtem 37 kusů (49,3 % z povrchového sběru). Dalších 27 střepů bylo přiřazeno k hrncům (36,0 %). Šest jedinců spadá pod kategorii neurčitých zlomků (8,0 %) a posledních pět bylo určeno jako zásobnice (6,7 %).

Keramických střepů bez okraje se dochovalo v počtu 60 kusů (80,0 %). Nejpočetnější je zaoblený typ okraje (num. kód 27/2), kterých se našlo 13 (17,3 %). Dále se zde našel jeden zlomek, který je kyjovitého typu (num. kód 27/1) a jeden další, který je seříznutého typu (num. kód 27/7) (každý 1,3 %).

Dna byla zaznamenána na dvou střepech. Jedno dno je oblého typu (num. kód 31/2) a druhé je ostrého typu (num. kód 31/1) (každý 1,3 %).

Keramických střepů s výzdobou se podařilo najít v počtu 31 kusů (41,3 %). Z toho jen vhloubenou výzdobu obsahovalo 28 zlomků (37,3 %), jen plastickou bylo

možné vidět na dvou jedincích (2,7 %) a jeden keramický fragment měl vhloubenou a plastickou výzdobu dohromady (1,3 %).

Z povrchového sběru bylo posbíráno 6 střepů majících prvky železovské skupiny (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský; 2002; Tichý 1962, 245–301*), čtyři z fáze IIa (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*), další dva z IIb (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Podborský, 2002; Tichý 1962, 245–301*) a jeden zlomek obsahující prstové důlky a vpichy.

Zde bylo nalezeno 24 zlomků, které byly posléze zařazeny do tabulek (tab. XXIX : 6; XXX : 1-6; XXXI : 1-5; XXXII : 1-6; XXXIII : 1-5; XXXIV: 1).

Sílu stěny zastupují čtyři kategorie. Nejpočetnější je kódové číslo 3 s 59 kusy keramiky (78,7 %). Následuje kódové číslo 4 s 11 střepy (14,7 %). Kódové číslo 2 je už zastoupeno pouhými dvěma jedinci (2,7 %) a poslední je kategorie neurčitých s jedním keramickým zlomkem (1,3 %).

Středozrná keramická hmota má zde největší zastoupení, byla rozpoznána na 35 zlomcích keramiky (46,7 %). Po ní následuje hrubozrná keramická hmota s 29 jedinci (38,7 %). Jemnozrná keramická hmota byla obsažena v sedmi případech (9,3 %) a plavené keramické těsto je zastoupeno čtyřmi fragmenty keramiky (5,3 %).

Jako úprava povrchu převažuje nejvíce kód č. 2 se 40 keramickými zlomky (53,3 %). Další je kód č. 1 s 29 jedinci (38,7 %) a poslední je kód č. 3 se šesti kusy keramiky (8,0 %).

Ostřívo neobsahovaly čtyři keramické střepy (5,3 %). Nejpočetnější je kódové číslo 1, které bylo rozlišeno ve 25 případech (33,3 %). Kódové číslo 3 obsahuje 22 keramických zlomků (29,3 %). Následuje kódové číslo 2 se 14 kusy (18,7 %). Dalších osm fragmentů bylo přiřazeno ke kódu číslo 4 (10,7 %) a kódová čísla 5 a 7 obsahují každé po jednom keramickém úlomku (každý 1,3 %).

Výpal je zde zastoupen pěti kategoriemi, nejvíce převažuje kód č. 1 s 36 kusy keramiky (48,0 %). Druhým v pořadí je kód č. 2 se 17 zlomky (22,7 %). Následuje kód č. 3 s 11 keramickými fragmenty (14,7 %). Kód č. 4 obsahuje už jen sedm jedinců (9,3 %) a poslední je kód č. 5, který byl zachycen pouze v jednom případě (1,3 %).

Při povrchovém průzkumu bylo nalezeno 7 kusů mazanice.

9 Diskuze analyzovaného materiálu

V roce 1991 proběhl na lokalitě Zlín-Malenovice, Masarykova ulice záchranný archeologický výzkum, který přinesl bohaté nálezy hlavně keramického materiálu, ale i štípané a broušené industrie, mazanice, osteologického materiálu či uhlíků.

Bohužel ani v jednom případě se nedochovala kompletně celá keramická nádoba. Přesto bylo možné zařadit značný počet keramického materiálu do jednotlivých keramických tříd. Nejpočetněji se dochovaly zlomky mís a hrnců, dále pak již méně zde byly zastoupeny zásobnice nebo amfory. Již menší část keramických střepů se také nepodařila s jistotou, kvůli své nedostatečné zachovalosti, zařadit mezi jakoukoliv keramickou třídu. Nicméně i v této kategorii neurčitelných zlomků (viz výše, kapitola analýza keramického materiálu) byly střepy, které obsahovaly vhloubenou nebo plastickou výzdobu, které jsou hlavním datovacím prostředkem v materiálu.

V souboru nebyla nalezena žádná plastika, ale byly zde menší keramické tvary, které jsem zahrnul mezi keramické kategorie. Jedná se o neurčitou malou nádobku a necelý keramický přeslen. Materiál také obsahoval zlomek zoomorfní nádoby (tab. LXV : 3). Tento zlomek zoomorfní nádoby můžeme považovat za intruzi z moravsko-východorakouské skupiny kultury s malovanou keramikou. Podobná nádoba se našla například na Slovensku v Abrahámě (*Točík 1970, 120, obr. 16*).

Další zajímavostí je, že v materiálu byly zastoupeny dvěma exempláři mísy na nožce. První je větší část mísy na nožce s inv. č. 64 641 a kat. č. 894 (tab. LV : 1). U druhé mísy na nožce se dochovala jen nepatrná část, a to konkrétně necelá půlka nožky. Jedná se o mísu na nožce s inv. č. 64 642 a kat. č. 895 (tab. LV : 2). Ve starším neolitu mísy na nožce nebyly početné. Naopak v období MOG se mísy na nožce vyskytovaly poměrně hojně. Na základě profilace můžeme říct, že jde o intruzi z jiného období, konkrétně MOG. Stejněho kulturního zařazení jsou i dva štípané nástroje. Jde o obsidiánovou industrii (viz výše, kapitola analýza štípané industrie) s inv. č. 64 379, kat. č. 1104 a inv. č. 64 380, kat. č. 1105 (tab. LXVI : 5-6).

Sídliště kultury s lineární keramikou ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice, obsahovalo mnoho keramických střepů s vhloubenou výzdobou (26,5 % z celého souboru), na jejímž základě byla určena relativní chronologie sídliště. Vhloubená výzdoba byla velmi pestrá. Vyskytly se zde hrubší i tenčí linie, střepy s více liniemi, notové značky (charakteristické pro LnK), záseky na liniích, pásy a trojúhelníky vyplněné vpichy, prstové důlky a vpichy a nová unikátní výzdoba (viz výše, kapitola vhloubená výzdoba).

Větší část keramických střepů vhloubenou výzdobu vůbec neobsahovala, nicméně nemůžeme tvrdit, že daný střep bez výzdoby, nebyl zrovna z nádoby, která výzdobu obsahovala. Tak početná různorodost vhloubené výzdoby nám ukazuje, že pro lidi obývající toto sídliště nebylo užití vhloubené výzdoby nikterak zvláštní.

Dochovaná plastická výzdoba je také velmi pestrá, někdy kombinovaná i s vhloubenou výzdobou. Podle plastické výzdoby nemůžeme relativně datovat sídliště, z výčnělků jsou nejčastější např. zátkovité, knoflíkovité či kuželovité. Dále jsme zde mohli najít sedlovité, horizontálně, či vertikálně protáhlé výčnělky, polokulovité, drobné nevýrazné, zaštípnuté, jazykovité, asymetricky vystouplé, stlačené rohaté ucha, bochánkovité nebo rozeklané výčnělky.

Plastická výzdoba nebyla v souboru moc početná (7,8 % z celého materiálu). Z toho můžeme soudit, že užití plastické výzdoby nebylo moc časté či zcela výjimečné.

Z technologického hlediska byla sledována keramická vytvářecí hmota, ostřívo, úprava povrchu, síla stěny a výpal. U všech keramických střepů jsem rozlišil všechny tyto technologické znaky.

Keramické těsto bylo rozděleno do čtyř kategorií (viz výše, kapitola keramické těsto) podle velikosti zrn v daném jedinci. V celém materiálu v drtivé většině převažuje středně zrnitá a hrubozrná vytvářecí hmota. U keramické třídy mísy překročila středně zrnitá keramická hmota 50 % veškerých keramických střepů v této třídě. Plavené keramické těsto a jemnozrné keramické těsto jsou oproti zmíněným

středozrnným a hrubozrnným keramickým těstům, zastoupeny v naprosté menšině. Jedinou výjimkou a změnou je třída zásobnic, kde převažuje hrubozrnná keramická hmota nad ostatními. Plavené keramické těsto a jemnozrnná vytvářecí hmota byly zde pouze po jednom kuse.

Z daných statistik můžeme usoudit, že lidé na zkoumaném sídlišti používali k výrobě keramiky nejčastěji jemně zrnitá až středozrnná se zrna od 1 do 3 mm, s výjimkou zásobnic, kde bylo nejvíce užito i hrubozrnné keramické těsto se zrnitostí od 3 mm a výše. Naopak plavené keramické těsto, bez jakýchkoliv zrn používali v naprosté menšině.

Dalším technologickým znakem v keramickém materiálu, kterému byla věnována pozornost, je ostřívo. Keramické zlomky bez ostřiva (plavené keramické těsto) jsem úplně vyčlenil z početních úkonů, ale pro úplnost dodám, že bez ostřiva bylo v souboru rozlišeno 24 keramických zlomků, což činí 2,2 % z celkového keramického materiálu.

Jako ostřívo byla v tomto souboru použita příměs kamínků nebo písek a slída. Přísadu tvořily kousky keramiky. Přísady a příměs nebyly vždy jen samostatně, ale v mnoha případech byly spolu různě zkombinované. Různě zkombinované přísady byly rozděleny do 7 kódových kategorií (viz výše kapitola ostřívo).

Nečastější přísadou jsou bezpochyby kousky keramiky, které byly nalezeny ve více jak 70 % keramických střepů. Kousky keramiky byly v keramice v různých variantách. V mnoha případech byly tyto kousky tak malé, že byly sotva rozeznatelné na daném jedinci, ale nebyly neobvyklé ani velké kousky keramiky, které dosahovaly rozměrů i více jak 1 cm. Tak velké kusy keramiky byly většinou rozpoznány u keramické třídy zásobnic.

To samé můžeme říct i o příměsi kamínků, které se vyskytly ve více jak 40 % střepů. Jako kousky keramiky i zde byly kamínky nebo písek s naprosto malými rozměry, sotva rozpoznatelnými, až do kamínků, které dosahovaly rozměrů více jak 1 cm. Tak velké kamínky byly rovněž zjištěny hlavně u třídy zásobnic.

Posledním ostřivem je slída, která se dala viditelně rozpoznat na více jak 20 % keramiky. Ačkoliv se dala slída s jistotou rozpoznat jen v již výše zmíněných 216 případech, je zřejmé, že při laboratorním a mikroskopickém rozboru keramického materiálu by bylo možné určit přísadu slídy i na mnoha dalších keramických střepech.

Nejpočetnější kategorií v materiálu byly rozhodně kousky keramiky, které byly rozlišeny ve více jak 40 % všech keramických střepech. Dalším stále ještě početním je kategorie kamínky nebo písek, kousky keramiky, jejíž zastoupení je již skoro o polovinu menší. Poté je to kategorie kamínky nebo písek, které nedosahují ani 15 % z celkového počtu. Zbylé kategorie procentuálně nepřesahují početně ani 10 % veškeré keramiky.

U všech keramických tříd jsou pokaždé dominantní kousky keramiky, druhým v pořadí jsou, až na výjimku u kategorií neurčitelných zlomků, kamínky nebo písek, kousky keramiky. U kategorií neurčitelných zlomků jsou druhým nejpočetnějším kamínky nebo písek. U nejpočetnější keramické třídy, mísy, nebyla zastoupena všechna kódová čísla. Nebyla zde rozlišena kategorie slída, kamínky nebo písek a kousky keramiky, která se vyskytla u všech ostatních tříd.

Je zajímavé, že u keramické třídy mís je kategorie slída, kousky keramiky ve větším početním měříku než u ostatních tříd. Konkrétně je to 34 keramických střepech. Pokud to srovnáme s ostatními třídami, tak u hrnců byla tato kategorie rozlišena na 16 jedincích, u zásobnic pouze v jednom případě a u kategorií neurčitelných zlomků se daný kód vůbec nevyskytl. Další zajímavostí je, že kategorie slída je u keramické třídy zásobnic zastoupena pouze jedním zlomkem keramiky. Ostatní keramické třídy mají vždy více jak 20 jedinců tohoto kódového čísla.

Podle toho můžeme usoudit, že místní obyvatelé pravděpodobně některé rozbité nádoby používali znova, a to formou ostřiva drcených kousků keramiky, které naprosto dominují nad ostatními typy ostřiva. Do zásobnic používali hlavně velké kusy drcené keramiky či kamínků. Slída u této keramické třídy byla použita v naprosté menšině.

V materiálu byly taky sledovány organické přísady. Bohužel, na to, že keramický materiál je velmi početný, tak se podařilo rozpoznat pouze jeden případ negativu. Jedná se o inv. č. 64 813 a kat. č. 1077 (tab. LXIV : 2), kde můžeme vidět negativ stébla trávy.

Dalším technologickým prvkem sledovaným v keramickém souboru byla síla stěny každého keramického jedince. Síla stěny byla rozpoznána skoro na všech keramických střepích. U necelých 2 % keramických střepů nemohla být síla stěny změřena. Jednalo se většinou o nějaké úlomky plastických výčnělků, nebo samotné plastické výčnělky. Tloušťka stěny nádoby byla vždy měřena v nejširší části daného střepu. Tento technický prvek jsem rozdělil do 4 kategorií (viz výše, kapitola síla stěny).

Síla stěny do 2,5 mm má v celém souboru pouze jediný střep s inv. č. 64 491/2, kat. č. 631. S největší početností dominuje síla stěny v rozmezí 5,0–11,0 mm, která byla rozlišena na více jak 60 % keramických střepů. Druhým nejpočetnějším je tloušťka nádob, která přesahuje více jak 11,0 mm. Je charakteristická hlavně pro třídu zásobnic, kde zabírá více jak 97 % celé této třídy. Kategorie v rozmezí 2,5 až 5,0 mm byla už rozpoznána jen na necelých 8 % keramických zlomcích.

U hrnců, mís i kategorií neurčitelných zlomků vždy převládá síla stěny 5,0–11,0 mm, druhým nejpočetnějším je u třídy hrnců síla stěny mezi 2,5 až 5,0 mm, u mís je to kategorie přesahující 11,0 mm a u kategorie neurčitelných zlomků nebylo možné určit sílu stěny. Třetí pořadí je opět u každé třídy jiné. U hrnců je to síla stěny s více jak 11,0 mm, u mís tloušťka stěny 2,5–5,0 mm a u kategorie neurčitelných zlomků má stejný počet zástupců kategorie v rozmezí 2,5–5,0 mm a kategorie se silou stěny více jak 11,0 mm. Třída zásobnic obsahuje pouze 2 kódová čísla, již výše zmíněné kódové číslo s tloušťkou stěny 11,0 mm a více a druhé kódové číslo silou stěny v rozmezí 5,0–11,0 mm se čtyřmi zlomky keramiky.

Dané statistiky vypovídají o tom, že tenkostěnné keramické nádoby vyráběli v naprosté menšině. Z dochovaných zdrojů můžeme soudit, že nejčastěji používali

keramiku se silou stěny 5,0–11,0 mm, kromě zásobnic, zde skoro ze sta procent vytvářeli hrubostěnnou keramiku (11,0 mm a více).

Dále byla v materiálu pozorována úprava povrchu, kde z větší části převažuje hlazený a hrubý povrch. Tyto dvě kategorie v souboru naprosto dominují. V malém počtu se zde vyskytla úprava povrchu oxidační vrstva. Keramický střep má oranžovou až červenou barvu. Některé keramické střepy měly degradovaný povrch. Tím byla vytvořena kategorie poškozený povrch. U některých zlomků se dala ještě určit vzhledem k degradaci i původní úprava povrchu. Za této situace byla vytvořena kategorie úpravy povrchu poškozený, hlazený. U všech keramických tříd byl poměr přibližně stejný. Vždy má první zastoupení hlazený povrch, následován hrubým povrchem, třetím byla pokaždé oxidační vrstva. Povrch poškozený, hlazený se vůbec nevyskytl v kategorii neurčitelných zlomků a u keramických tříd hrnců a zásobnic převýšil počtem povrch poškozený. U keramické třídy mís byly kategorie s povrchem poškozeným a poškozeným, hlazeným, rozlišeny ve stejném počtu.

Ze statistik můžeme vyvodit, že místní lidé upravovali povrch keramických nádob v naprosté většině buď hlazeným nebo hrubým stylem. Oxidační povrch byl doložen v menšině, ale v materiálu nebyl zachycen ani jeden případ úpravy povrchu leštěním, engobou, smolným nátěrem apod. Možnosti jsou, že se tyto způsoby nepoužívaly vůbec, nebo se je jen nepodařilo dochovat.

Co se týče výpalu, tak převažuje nad ostatními oxidační, nebo oxidační různě zkombinovaný s redukčním, kde oxidační byl dominantní na vnější straně nádoby. Redukční výpal, ať už zkombinovaný s oxidačním (redukční na vnější straně), byl v souboru zastoupen v mnohem menší měřítku. Celkově a ve všech keramických třídách až na zásobnice vždy převažoval oxidační výpal nad ostatními, druhým v pořadí byl vždy, až znova na výjimku u zásobnic, výpal oxidačně/redukční. U zásobnic byl nejčastější právě tento výpal. Velmi zajímavý je podíl výpalu oxidačního/redukčního/oxidačního v materiálu, který se zde vyskytl na více jak 130 kusech, jenž svou početností převyšuje i redukční výpal. Naopak výpaly redukčně/oxidační a redukční/oxidační/redukční se celkově v keramických třídách

vyskytly v nejmenším měřítku, až na kategorii neurčitelných zlomků, kde redukční/oxidační/redukční výpal byl zastoupen ve větším počtu než výpal oxidační/redukční/oxidační. U třídy zásobnic nebyl vůbec rozpoznán redukční/oxidační/redukční výpal.

Ze statistik můžeme usoudit, že místní lidé nejčastěji používali výpal v oxidační atmosféře, který naprosto dominoval nad ostatními výpaly, ale vyskytly se i další druhy výpalu (viz výše).

V neolitu většinou prováděli výpal keramiky na otevřených ohništích, či v chlebových pecích, tudíž nemohli dosáhnout moc vysokých teplot, speciální hrnčířské pece ještě neznali, ale i přesto zde převažuje oxidační výpal nad redukčním (*Podborský 1993, 76–95*).

Z technických prvků (viz výše, kapitola technické prvky) bylo v keramickém souboru nalezeno 6 uch, dále pak jeden zlomek s reparačním otvorem a dva keramické střepy s viditelnými stopami po slámování.

Štípaná industrie nebyla již tak rozmanitá jako keramický materiál, ale i zde se podařilo rozlišit některé štípané nástroje.

V největším počtu zde byly zastoupeny úštěpy, dále pak čepele, srpové čepelky, 5 neurčitých zlomků, vrtáčky, polotovary, trapezoidní hroty, jádro a část jádra.

Jako materiál bylo v největším měřítku použito silicitu glacigenních sedimentů, který byl rozpoznán na více jak 90 % štípané industrie. Ve dvou případech zde bylo poznáno sopečné sklo, obsidián, a v jednom případě posloužil jako surovina radiolarit.

Broušená industrie by se dala rozdělit do dvou skupin. První skupina obsahovala nástroje vyrobené ze zelené břidlice (6 kamenných artefaktů) a druhá skupina z pískovce (7 broušených artefaktů).

V první skupině byly rozpoznány s jistotou tři sekerky, dále pak dva zlomky, u kterých se nedá s jistotou říct, zda to byly původně také sekerky, a jeden kopytovitý klín. Ve druhé skupině se nachází tři brusy, s tím že jeden je malý trojúhelníkovitý tvar

zbroušený do hladka z obou stran a zbylé dva už jsou větší kusy pískovce. Následně jsou zde dvě velké zrnotěrky a dva menší drtiče.

Mazanice byla v souboru zastoupena 217 kusy. Na tak velký počet zde byl jen jeden jedinec, který obsahoval otisky po prutech a dva kousky s rovnými vyhlazenými hranami.

Osteologický materiál byl v souboru zastoupen v opravdu malém měříku. První zde byla jen jedna vybělená zvířecí kůstka a pak spálené kůstky.

Uhlíky byly v souboru nalezeny v opravdu malém měříku. Nachází se zde pouze dvě uskupení uhlíků. U každého byla změřena hmotnost. První váží 50 gramů a druhé 122 gramů.

Sídliště LnK ve Zlíně-Malenovicích můžeme převážně datovat podle vhloubené výzdoby (viz kapitola výše vhloubená výzdoba) do fází LnK Ia až IIb. V tomto období se předpokládá existence tamního sídliště. Lokality LnK na Zlínsku nejsou z velké části ještě probádané a budoucí výzkumy jistě přinesou spoustu nových poznatků.

9.1 Analogie k archeologickým nálezům a k sídlišti ve Zlíně-Malenovicích, Masarykova ulice

V této kapitole se budu zabývat analogiemi archeologických nálezů a lokalit LnK spadajících do stejného období ze sousedních oblastí jako je Morava, Čechy, Rakousko a Slovensko.

Kultura s lineární keramikou je nejstarší kulturou celého neolitu v oblasti středního Podunají a v západní části Karpatské kotliny. Časem se rozšířila téměř na celé území Evropy do Belgie, na sever Francie, do střední Evropy, severního a středního Polska, Ukrajiny a Moldávie (*Pavlu 2005, 293–302*).

Ve střední Evropě jsou nejstarší sídliště doložena v západním Maďarsku, Slovensku, Čechách, a dokonce i v jižním a středním Německu. Až v další fázi se LnK rozšířila i do jižního Polska (*Tichý 2001*).

Z analyzovaného materiálu se podařilo určit, převážně na základě vhloubené výzdoby keramického materiálu, že zkoumané sídliště se vyskytuje od fáze LnK Ia až po fázi LnK II (viz výše, kapitola výzdoba nádob)

Analogie k zlomkům keramiky zdobeným širokými rýhami s inv. č. 64 240/1 a kat. č. 287 (tab. XXI : 6), nebo inv. č. 64 243, kat. č. 292 a inv. č. 64 245, kat. č. 295 (tab. XXII : 1, 3) ze staršího stupně I kultury s LnK nalézáme na řadě lokalit Moravy a také v okolních zemích. Jmenuji například nálezy z jižní Moravy ze Znojma-Louky, Únanova, Hodonic, Těšetic-Kyjovic a Kyjovic, okr. Znojmo (*Kovárník 2005, 33-36, 37-40, 43, obr. 2; 3 : 10; 5 : 1; 5 : 2; 6 : 1; 7 : 4; tab. I : 1-2*). Dále sem patří nádoby a zlomky nádob zdobené širokými liniemi z jihozápadní Moravy z Hrotovic, okr. Třebíč (*Koštuřík 1986, 61-62, obr. 9 : 3; 10 : 2*).

Výzdoba úzkých linií s téměř kruhovými notovými značkami na jejich koncích na fragmentu s inv. č. 69 233, kat. č. 277 (tab. XXVI : 7) nebo na koncích linií a také jejich středu u zlomků s inv. č. 64 062, kat. č. 22 (tab. II : 6), dále na inv. č. 64 107/1, kat. č. 91 (tab. VII : 2) a inv. č. 64 168-64 172, kat. č. 181-186 (XIV : 2-6) vykazuje období například na zlomku hrnce z Bohušic, okr. Třebíč (*Koštuřík 1986, obr. 10 : 3*;

11 : 1), a také z pohřebiště kultury s LnK u Vedrovic, okr. Znojmo, hrobů č. 24/75, 33/76, 39/76, 46/77, 66/78, 77/79 (*Podborský a kol. 2002, 33, 39, 43, 48, 63, 77, obr. 24 : 1-4; 33 : 1-2; 39 : 1; 46 : 1-2; 66 : 1; 77 : 1 tab. VI : 2a-b, VII . 3a-b*). Datování těchto nálezů by spadalo do mladšího stupně fáze LnK IIa. Analogické nálezy z území Čech, jako například z Chotěbudic, okr. Louny, z Chlumína, okr. Mělník, Statenic, okr. Praha-západ by patřilo opět do mladšího stupně, fáze LnK IIIa-b (*Pavlu 2007, 34, obr. 10 : 1, 4, 5*).

Méně časté byly v souboru nálezy výzdobného motivu trojúhelníků vyplněných vpichy, které se datují na Moravě do mladšího stupně fáze LnK IIa a v Čechách do středního stupně, fází LnK IIa-d. V našem případě jde o zlomek trojúhelníku s vpichy, inv. č. 64 467/1, kat. č. 589 (tab. XXXVI : 1), jehož vrchol spočíván na horizontální linii pod okrajem hrnce. Místo kontaktu vrcholu trojúhelníku s obvodovou linií zdůrazňuje notová značka pravidelného kruhového tvaru. Další fragment (zřejmě z téže nádoby), inv. č. 64 467/2, kat. č. 590 (tab. XXXVI : 2), ilustruje pokračování motivu několikanásobných střídavých řad trojúhelníků vyplněných vpichy s vrcholy spodních trojúhelníků v místě dotyku základen těch z horní řady. Stejný motiv nesou zlomky nádob s inv. č. 64 532/1-2, kat. č. 701-702; inv. č. 64 533/1-2, kat. č. 704-705; inv. č. 64 534-64 536/1-2, kat. č. 706-709 (tab. XLIII : 3-6; XLIV : 1-4). Analogie z Čech pochází ze sídliště Buštěhrad (*Pavlu 2007, obr. 9 : 8*) a dalších lokalit.

Zlomky hrnců se střední silou stěny s výzdobou notových značek oválného až čočkovitého tvaru sdružujících se na tenkých liniích těsně nad sebou, nebo podlouhlého tvaru přetínajících nejprve jenom dvě linie, se vyskytly poměrně hojně ve zpracovávaném souboru. Inv. č. 64 106, kat. č. 90; inv. č. 64 108/1-2, kat. č. 93-94 (tab. VII : 1, 3-4), inv. č. 64 116, kat. č. 104 (tab. VIII : 4), inv. č. 64 163/3-4, kat. č. 173-174; inv. č. 64 165, kat. č. 177 (XIII : 1-2, 4). Záseky přetínající dvě linie z fáze I železovské skupiny reprezentuje zlomek z výdutě s inv. č. 64 228 a kat. č. 269 (tab. XX : 6). Okrajový stěp nádoby s inv. č. 64 481 a kat. č. 617 (tab. XXXVIII : 1) má výzdobu jemných linií (dvojitě pod okrajem a tři až čtyřnásobného oblouku nebo voluty) s kumulací čtyř trojúhelníkovitých notových značek nad sebou. Uvedené nálezy zastupují znaky mladší fáze LnK IIb, které naznačují vývoj do železovské

skupiny středního neolitu. Početné příklady známe z oikumeny, kde se později vyvinula železovská skupina (jihozápadní a jižní Slovensko, Transdanubie, východní Rakousko). Uvádíme paralely z dolnorakouských sídlišť (Weinviertel) Pulkau a Thomals (*Lenneis – Pieler 2016, 52-53, Abb. 9 : 2, 16*). Řadí se sem také nálezy s tzv. degradovanými, rozpadlými výzdobnými motivy, jako na hrnci z Bohušic, okr. Třebíč (*Koštuřík 1986, obr. 10 : 6*).

Mezi nálezy ze Zlína-Malenovic, Masarykovy ulice jsou také střepy s výzdobou úzké pásky vyplnění podélnými vpichy kladenými rovněž podélně jako inv. č. 64 105 a kat. č. 89 (tab. VI : 6), nebo úzké pásky ohraničené tenkými liniemi s drobnými vpichy inv. č. 64 392, kat. č. 491 (tab. XXIX : 5). Jde o poněkud mladší doklad datovaný pravděpodobně již do fáze LnK IIb. Nálezy s motivem obdobné úzké pásky z Chotěbudic, okr. Louny, a Tetína, okr. Beroun, v Čechách řadí I. Pavlů (*Pavlů 2007, 34, obr. 10 : 2, 7*) do mladšího stupně, fází LnK IIIa-IIIb. Fragments menšího hrnce kulovitého tvaru s analogickou výzdobou, avšak široké pásky ohraničené jemnými liniemi ve tvaru tří podkov kolem výčnělků a vyplněné podélnými vrypy se našla například v hrobu č. 50/77 pohřebiště kultury s LnK u Vedrovic, okr. Znojmo (*Podborský a kol. 2002, 51-52, obr. 50 : 1*). Je to znak fáze LnK IIa.

Fragments většinou silnostěnných hrnců nebo zásobních nádob, jako jsou inv. č. 64 054, kat. č. 7 (tab. I : 6), inv. č. 64 065/1, kat. č. 27; inv. č. 64 066/2, kat. č. 31 (III : 1, 3) nesou výzdobu nehtových vrypů. Zlomky s výzdobou nehtových vrypů nejsou chronologicky citlivé. Mají početné paralely z oikumeny starého až mladého stupně LnK. Část hrnce větších rozměrů zdobeného nehtovými vrypy byla součástí výbavy hrobu č. 51/77 vedrovické nekropole (*Podborský a kol. 2002, 52, Obr. 51 : 1*). Jejich výskyt je velmi častý v celé oikumeně LnK, například z Bohušic, okr. Třebíč z jihozápadní Moravy (*Koštuřík 1986, obr. 10 : 7*).

Pozoruhodný je redukčně vypálený zlomek nádoby s pečlivě upraveným povrchem a pečlivě uskutečněnou rektilineární výzdobou dvojice linií pod okrajem s trojicí tangenciálních linií na těle inv. č. 64 064/1, kat. č. 20 (tab. II : 4), nebo s dvojitou rytou krokvicí inv. č. 64 646, kat. č. 899 (tab. LV : 5), odlišující se po

technologické stránce ze zpracovávaného souboru LnK. Může jít proto buď o zlomky z výjimečných nádob LnK, nebo opět o intruzi keramiky z epilengyelského období, fáze MOG IIc (*Kovárník 2005, 164-165, obr. 2 : 1, 21-24, 26, 28; 3 : 1-4; 4 : 17-18; 8 : 12-17*) a z moravské jordanovské skupiny (*Koštuřík 1998, 92, 94, 100, obr. 3 : 2, 4; 7 : 4*).

Naprostu svébytnou výzdobu zastupuje v souboru ze Zlína-Malenovic dvojitá linie s osobitým typem brázděného vpichu. Tvoří motiv dvojitě horizontální linie pod okrajem a navazující šikmé linie na těle nádoby inv. č. 64 711/1, kat. č. 913 (tab. LVII : 2) a inv. č. 64 428/1, kat. č. 538 (tab. XXXIII : 2), který je někdy kombinován s promáčknutými kruhovými výčnělky, inv. č. 64 178-64 179, kat. č. 193-194 (tab. XV : 5-6). Podobný motiv jednoduchých linií se vyskytuje na zlomku okraje hrnce s inv. č. 64 513 a kat. č. 664 (tab. XLI : 3). Lokality na Zlínsku, které by mohly mít souvislost se zkoumaným sídlištěm, jsou ku příkladu Otrokovice-Kvítkovice (možný stupeň Ia – železovská), v minulosti již zkoumané. Nyní ÚAPP provádí další výzkum kvůli výstavbě nové dálnice. Dále jsou zde lokality jako například Tečovice (stupeň Ia-II), Sazovice (II. stupeň), Mysločovice (II. stupeň), Hostišová (I. a II. stupeň). Všechny tyto lokality jsou nedávno objevené, a ještě zde nebyl proveden výzkum, kromě lokality Mysločovice, kde proběhl ZAV roku 1954 (*Langová 2009, 229–245*).

Do první fáze LnK můžeme zařadit mimo Podřevnicko i tyto moravské lokality Mohelnice, Vedrovice, Žopy u Holešova (*Podborský 1993, 76–95; Tichý 1962, 245–301*) a rovněž ze Znojemska Hodonice, Těšetice-Kyjovice, Únanov, Znojmo-Louka apod. (*Kovárník 1993; 2004*). Do druhého stupně LnK spadají následující sídlištní lokality Bořitov, Vedrovice, Těšetice–Kyjovice, Mohelnice, Brno–Lískovec (*Čižmář 1998, 105–139; Podborský 1993, 76–95; Tichý 1962, 245–301*). Šárecký typ obsahují ku příkladu tyto lokality Bořitov, Hluboké Mašůvky, Mohelnice (*Čižmář 2008, 38–44; Tichý 1962, 245–301*).

Z Čech můžeme do první fáze LnK zařadit tyto lokality Březno u Loun, Bylany, Holohlavy, Lochenice, Miskovice, Nové Dvory, Žebrák. Do druhé fáze spadají lokality typu Březno u Loun, Bylany, Lochenice, Miskovice, Praha–Liboc, Žebrák.

Mladší stupeň LnK byl zjištěn na sídlištích Bylany, Holohlavy, Křimice, Lochenice, Nymburk nebo třeba Žebrák (*Pavlu 2007; Sklenář 2002*).

Ze Slovenska nejstarší LnK byla doložena na sídlištích v Hurbanovo, Milanovce, Bíňa (*Točík 1970*), lokality druhého stupně LnK jsou například Hurbanovo, Bajča, Velký Grob, Milanovce, Svodín (*Točík 1970*) a železovský typ byl objeven u těchto sídlišť Rybník-Nad Hronom, Tlmače-Festúnok, Hurbanovo, Velký Grob, Horné Lefantovce (*Točík 1970; Tóth 2010*).

Dolní Rakousko je společně s oblastí Transdanubie územím, kde je doložena formativní fáze kultury s LnK, a to na sídlišti Brunn am Gebirge, naleziště 2a a 2b (*Lenneis – Pieler 2016, 47, Abb. 3*). První fáze LnK v Dolním Rakousku byla doložena na těchto místech Asparn a. d. Zaya, Breiteneich, Grossrussbach-Weinsteig (*Lenneis 2010, 189–200; Löcker et al., 2009, 101–104*), Prellenkirchen, Strögen, Winden am See (*Lenneis – Pieler 2016, 47-48, Abb. 4*), sídliště, která spadají do druhého stupně, jsou kupříkladu Brunn, Mold, Rosenberg (*Lenneis 2010, 189–200*) a do mladšího stupně, fáze III můžeme zařadit tyto lokality Wetzleinsdorf, Kleinrötz, Porrau (*Löcker et al. 2009, 101-104*) a dále Ratzersdorf, Saladorf, Vösendorf atd. (*Lenneis – Pieler 2016, 62-63, Abb. 10*).

10 Sídliště ve Zlíně-Malenovicích a jeho vztah k pravěké stezce

V kvartéru se osou krajiny stala území, kde se uplatňovaly bloky zemské kůry s vertikálními (poklesovými) pohyby podélných ker. Vznikly tím části krajiny, kterým říkáme nivy. Široké nivy se objevovaly v nížinách, úzké ve větších nadmořských výškách (*Květ 2014, 23–24*).

Na pochodech v nivě záviselo dění v krajině. Hlavním děním byl pohyb vody v nivě, kterému se podřizovalo rostlinstvo, živočišstvo i člověk (*Květ 2014, 23–24*).

Okraje nivy se staly predispozicí pro dálkové stezky už při prvních krocích člověka, zatím ještě do neosídlených oblastí. Postupem času vznikala největší sídla na křižovatkách a při brodech dálkových tras (*Květ 2014, 23–24*).

Vznik stezek je spojován se čtyřmi hlavními úkazy. Tím prvním jsou poruchy v zemské kůře, které vytvářejí členění krajiny, druhým úkazem je hydrologie a vznik niv, kde vede voda krajinou. Třetí je síť dálkových tras, které jsou odvozením k průběhu hydrografické sítě. Čtvrtou je informační síť člověka, která vznikla neplánovaně, když se lidé procházeli stezkami, setkávali se s ostatními a vyměňovali si materiály, myšlenky, rodinné a osobní kontakty atd. (*Květ 2014, 23–24*).

V této kapitole se budu hlavně zabývat vztahem sídliště ve Zlíně-Malenovicích k pravěké stezce. Podél toku Dřevnice nebyla doposud známá stezka ani dálková trasa. Můžeme však předpokládat na základě archeologických nálezů a přítomnosti pravěkých sídlišť, že tudy mohla vést regionální nebo lokální stezka, která byla určitě navázána na jantarovou stezku.

Dřevnice se u Otrokovic vlévá do Moravy, kde byl v minulosti nepochybně velmi důležitý brod. Dále můžeme vzít v potaz, že podél toku Dřevnice navazovaly další tentokrát lokální stezky, které mohly vést podél jejich přítoků mezi zdejšími lokalitami kultury s LnK. Můžeme tedy uvažovat, že nějaká lokální stezka vedla i podél již zmíněného toku Baláš, v jehož blízkosti se mohlo nacházet zkoumané sídliště na Masarykově ulici ve Zlíně-Malenovicích.

11 Závěry

V roce 1991 bylo ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice před stavbou dvou obytných budov zachyceno sídliště, které bylo později datováno do kultury s lineární keramikou. Sídliště bylo v témže roce prozkoumané. Přineslo bohatý, hlavně keramický materiál. Nalezena byla i broušená a štípaná industrie, mazanice, kosti a uhlíky.

Na sídlišti bylo zaznamenáno 13 objektů, z toho objekty 12 a 13 nepřinesly žádný materiál. Také zde byl dochován materiál z povrchového sběru.

V archeologických objektech prozkoumané části sídliště se nedochovala ani jedna celá nádoba pouze zlomky. Většina broušené industrie také nebyla celá, ve štípané industrii převažoval odpad, či pouhé úštěpy. Našly se jen drobné kusy mazanice, která vzniká při spálení domů (odklizení dopadu po požáru), dále přepálené kůstky, které mohou naznačit kuchyňský odpad, a uhlíky, které mohou být důkazem ohnišť.

Nález dvou jader, či brusů může odpovídat, že dané sídliště mohlo sloužit jako výrobní areál.

Jak již bylo zmíněno výše, záchranný archeologický výzkum poskytl bohatý keramický materiál. Z keramických tříd se podařilo rozlišit nejpočetněji mísy, poté hrnce, zásobnice, dále zde byla vytvořena kategorie neurčitých zlomků a amfory. Do keramických tříd byly také zařazeny dvě mísy na nožce, které byly datovány do MOG, malá nádobka, necelý přeslen a zoomorfní nádobka, která byla určena jako intruze lengyelské kultury.

V keramickém materiálu bylo zaznamenáno 155 okrajů, 58 den, 6 uch, 363 střepů s výzdobou, z toho jen vhloubenou tvoří 278 keramických střepů, jen plastickou 73 a vhloubenou a plastickou dohromady 12 keramických zlomků.

Vhloubená výzdoba tvoří nejpodstatnější část materiálu, také je to hlavní datovací prvek. Nejčastějším typem vhloubené výzdoby byly linie, dále se zde

vyskytly noty na liniích, trojúhelníky vyplněné vpichy, nehtové vrypy (někdy otisky prstů) Zcela specifická byla na tomto sídlišti výzdoba v podobě specifického brázděného vpichu v podobě jednoduché nebo dvojitéch linií. Nemůžu opomenout unikátní výzdobu, která má rytou linii taženou hlubokým vpichem, připomínající otisk šňůry. Jde o specifikum lokality Zlín-Malenovice.

Podle dané výzdoby bylo sídliště datované od fáze LnK Ia až po fázi IIb s přesahem do počáteční fáze železovské skupiny.

Plastická výzdoba nebyla již tak početná, ale tvoří nedílnou součást výzdoby. Nejpočetnější druhy plastické výzdoby byly výčnělky knoflíkovité, kuželovité, zátkovité, horizontálně protáhlé, polokulovité, či sedlovité.

Z technologického hlediska dominuje v keramickém materiálu středozrnná keramická hmota, druhou nejpočetnější je hrubozrnná. Obě dvě zabírají dohromady více jak 90 % veškeré keramiky. Dále zde bylo rozlišováno plavené keramické těsto a jemnozrnná vytvářecí hmota.

Nedílnou součástí keramiky je ostřivo, pokud se zde vyskytlo. Zde se užívaly tři typy ostřiva. Kousky keramiky, kamínky nebo písek a slída. Ve většině případů byla tato ostřiva spolu zkombinovaná. Největší zastoupení mají nepochybně kousky keramiky, které se vyskytly ve více jak 70 % střepů. Poté následují kamínky nebo písek, které čítají necelých 50 % a poslední slída, která byla rozpoznatelná na přibližně 20 % keramiky.

Vyskytl se zde také jeden případ pravděpodobné organické příměsi, a to konkrétně negativ stébla trávy. Nelze však vyloučit, že v tomto konkrétním případě mohlo jít také o náhodný negativ stébla na povrchu tvarované nádoby.

Jako technologický prvek byla u keramického materiálu sledována síla stěny každého zlomku keramiky. Nejvíce střepů mělo sílu stěny od 5,0 do 11,0 mm, zastupují více jak 60 % celého materiálu. Hrubostěnná keramika, která je širší jak 11,0 mm, byla zaznamenána na něco málo přes 20 % keramických zlomků. Většinou jde o

zástupce z keramické třídy zásobnic. Tenkostěnná keramika, se silou stěny do 2,5 mm byla zastoupena pouze jedním kouskem keramiky.

Do technologie keramiky spadá také úprava povrchu daného keramického jedince. Nejvíce byl povrch upravován hlazením, který se vyskytl více jak na 50 % keramiky. Druhý nejpočetnější byl hrubý povrch, který dosáhl něco málo přes 30 % případů. Dále zde byla rozlišena oxidační vrstva a některé střepy byly i poškozené, ale v 8 případech se podařilo rozpoznat původní úpravu povrchu. Překvapivé je zjištění, že na povrchu nádob kultury LnK se nezjistilo tuhování. Nabízí se vysvětlení, že zdroje tuhy na jihozápadní Moravě byly poměrně vzdálené. Je také možné, že velmi tenká vrstva tuhy se mohla setřít a nedochovala se.

Poslední sledovaný technologický prvek je druh výpalu. Nejpočetnější druhy výpalu, které se zde vyskytly, jsou následující. Oxidační, oxidačně/redukční, oxidační/redukční/oxidační, redukční, redukčně/oxidační, redukční/oxidační/redukční. Oxidační výpal zastupuje necelou polovinu keramického materiálu, oxidačně/redukční zabírá asi 27 % a oxidační/redukční/oxidační byl rozpoznán na přibližně 12 % keramiky. Zbylé druhy výpalu byly rozpoznány asi na 10 % všech keramických střepů.

V souboru se také nacházela v počtu 13 kusů broušená industrie, která je zastoupená sekerkami, kopytovitým klínem, brusy a otloukačem. Sekerky a kopytovitý klín jsou vyrobeny ze zelené břidlice a brusy a otloukače z místního pískovce.

Štípanou industrii tvoří 60 zlomků. Většina z nich je odpad. Nalezly se zde ale i úštěpy, čepele, srpové čepele, trapezoidní hroty, vrtáčky nebo již výše zmíněná jádra. Surovina použitá na výrobu štípané industrie je vesměs silicit glacigenních sedimentů, dále jedna čepel z radiolaritu a dva kousky patří obsidiánu, které dokládají intruzi MOG.

Mazanice tvoří také větší část souboru. Jedná se o 217 kusů. Bohužel je zde pouze jeden případ otisků po prutech a dva kusy měly zarovnané hrany.

Osteologický materiál neposkytl mnoho údajů. Dochovalo se pouze několik přepálených kostí a jedna malá do bíla vybledlá kůstka.

Zjistilo se také menší množství uhlíků, které nám neposkytnou detailnější informace bez laboratorního prozkoumání.

Sledovaným územím protéká řeka Dřevnice s četnými přítoky. Nepochybně tudy procházela lokální nebo regionální stezka, nicméně žádná dálková či jiná trase zde není zatím známá. Nálezy obsidiánu, silicitu glacialních sedimentů, či zelené břidlice napovídají tomu, že zde určitě obchodní stezka procházela. Také můžeme předpokládat napojení na tvořící se známou jantarovou stezku, která vedla podél toku Moravy. V Otrokovicích se do Moravy vlévá Dřevnice, a proto mohla v těchto místech existovat důležitá křižovatka pravěkých stezek.

Osídlení LnK na Zlínsku není zase úplně dobře probádané, ale podmínky pro nové výzkumy a poznání určitě existují. Ve sledovaném území proběhlo množství výzkumů, které přinesly další poznatky o kultuře s LnK. Mnohá nová zjištění ještě stále čekají na objevení. Momentálně probíhá záchranný archeologický výzkum v Otrokovicích–Kvítkovcích, který by mohl poskytnout další nové údaje o lidu kultury s lineární keramikou.

Nálezy získané ze záchranného archeologického výzkumu vedeného J. Langovou ve Zlíně-Malenovicích však jednoznačně dokládají, že sledovaný region a celá jihovýchodní Morava patří k důležitým územím osídleným kulturou s lineární keramikou.

Bína, J. – Demek, J. 2012: Z nížin do hor. Praha.

Czudek, T. 1997: Reliéf Moravy a Slezska v Kvartéru. Tišnov.

Czudek, T. 2005: Vývoj reliéfu krajiny České Republiky v kvartéru. Brno.

Čižmář, Z. 1998: Nástin relativní chronologie lineární keramiky na Moravě. (Poznámky k vývoji výzdobného stylu). Acta Musei Moraviae – Scientiae Sociales LXXXIII/1998. 105–139.

Čižmář, Z. 2008: Kultura s lineární keramikou, In: Z. Čižmář (ed.): Život a smrt v mladší době kamenné, Brno. 38–44.

Demek, J. – Mackovčín, P. a kol. 2006: Zeměpisný lexikon ČR, Hory a nížiny. Brno.

Kohoutek, J. 1996: Počátky a rozvoj regionálního bádání na Zlínsku, Archeologické rozhledy 48, 559–564.

Košťuřík, P. 1986: In: Košťuřík, P. – Kovárník, J. – Měřínský, Z. – Oliva, M., Pravěk Třebíčska. Prameny k dějinám a kultuře Moravy č. 2. Brno, 57-79.

Košťuřík, P. 1998: Poznámky k jordanovské kultuře na Moravě. Sborník prací Filozofické fakulty Brněnské univerzity M2 (1997), 89-112.

Kovárník, J. 1993: Záchranný archeologický výzkum neolitického sídliště Únanov VII (okr. Znojmo). - Archäologische Rettungsgrabung auf der neolithischen Siedlung Únanov VII (Bez. Znojmo). Přehled výzkumů Archeologického ústavu AV ČR v Brně (1991), 46-47, tab. 20.

Kovárník, J. 2004: Osídlování nížin ve starším stupni kultury s lineární keramikou na jižní Moravě. Sborník prací Filozofické fakulty brněnské Univerzity M 8-9 (2003-2004), 31-52.

Kovárník, J. 2005: Mladší moravská malovaná keramika z Hnanic u Znojma (Poznámka k mladšímu stupni, a především k fázi MMK/MOG IIc). In: Cheben, I –

Kuzma, I., eds., Otázky neolitu a eneolitu našich krajín. Zborník referátov z 23. pracovného stretnutia bádateľov pre výskum neolitu a eneolitu Čiech, Moravy a Slovenska. Skalica 21.- 24. 9. 2004. Nitra, 161-184.

Květ, R. 2014: Minulost člověka a staré stezky. Brno.

Langová, J. 1991: Zlín – Malenovice, Masarykova ulice, ZAV 1991. Zlín, nepublikovaný terénní deník záchranného archeologického výzkumu ve Zlíně – Malenovicích, Masarykovy ulice v roce 1991, uloženo v MJVM ve Zlíně.

Langová, J. 1993: Sídliště s lineární keramikou ve Zlíně – Malenovicích, (okr. Zlín). Přehled výzkumů 1991, 45.

Langová, J. 1995: Pravěké osídlení Zlínska. In V. Nekuda (ed.): Zlínsko. Brno, 91–130.

Langová, J. 2005: Muzejní a archeologický spolek v Napajedlích. K počátkům archeologického bádání na Zlínsku. Acta Musealia 5, 30–43.

Langová, J. 2011: Osídlení kultury s lineární keramikou na Podřevnicku (východní Morava). In: M. Popelka – R. Šmidtová, (eds.), Praehistorica XXIX. Acta Instituti Praehistorici Universitatis Carolinae Pragensis. Otázky neolitu a eneolitu – 2009. Sborník referátů z 28. pracovního setkání badatelů pro výskum neolitu a eneolitu (nejen) Čiech, Moravy a Slovenska. Mělník, 28. 9. – 1. 10. 2009. Věnováno prof. PhDr. Jiřímu Slámovi, CSc. (Univerzita Karlova v Praze), 229–245.

Lenneis, E. 2010: Zur Chronologie der älteren Linearbandkeramik in Österreich. In: Šuteková, J. – Pavúk, P. – Kalábková, P. – Kovár, B., (eds.), *Panta Rhei. Studies on the Chronology and Cultural Development of South–Eastern and Central Europe in Earlier Prehistory Presented to Juraj Pavúk on the Occasion of his 75. Birthday.* Studia Archaeologica et Mediaevalia. Tomus XI (Facultas Philosophica Universitatis Comenianae Bratislavisensis) Bratislava, 189–200.

Lenneis, E. – Pieler, F. 2016: Relative Chronologie der Linearbandkeramik in Österreich. In: J. Kovárník et al., Centenary of Jaroslav Palliardi's Neolithic and

Aeneolithic Relative Chronology (1914-2014). (Philosophical Faculty, University of Hradec Králové) Hradec Králové – Ústí nad Orlicí, 45-66.

Löcker, K. – Nau, E. – Neubauer, W. – Hinterleitner, A. 2009: Magnetic surveys of Early and Middle Neolithic settlements in Austria, *ArcheoSciences* 33 (suppl.), 101–104.

Mackovčín, P. – Jatiová, M. a kol. 2002: Zlínsko. Chráněná území ČR, svazek II. Praha.

Pavlů, I. 2005: Neolitizace střední Evropy, *Archeologické rozhledy* LVII-2, 293–302.

Pavlů, I. – Zápotocká, M. 1983: Bylany, sekce A – díl 1, *Výzkum 1953-1967*. Praha.

Pavlů, I. – Zápotocká, M. 2007: *Archeologie pravěkých Čech 3. Neolit*. Praha.

Pavúk, J. 2003: Stará lineárna keramika na Slovensku a neolitizácia strednej Európy, *Otázky neolitu a eneolitu* 2003, 11–28.

Podborský, V. – Kazdová, E. – Košťušík, P. – Weber, Z. 1977: Numerický kód moravské malované keramiky. *Problémy deskripce v archeologii*. Brno.

Podborský, V. 1993: 2.3.1 Kultura s lineární keramikou. In: Podborský, V. a kol.: *Pravěké dějiny Moravy. Vlastivěda moravská. Země a lid. Nová Řada*, sv. 3. Brno, 76–95.

Podborský V. a kolektiv 2002: Dvě pohřebiště neolitického lidu s lineární keramikou ve Vedrovicích na Moravě.

Přichystal, A. 2009: *Kamenné suroviny v pravěku východní části střední Evropy*. Brno.

Sklenář, K. – Sklenářová, Z. – Slabina, M. 2002: *Encyklopedie pravěku v Čechách, na Moravě a ve Slezsku*. Praha

Tichý, R. 1962: Osídlení s volutovou keramikou na Moravě. *Památky archeologické* 52-2, 245–301.

Tichý, R. 2001: Expedice monoxylon. Supplementum 1. Rekonstrukce a experiment v archeologii. Hradec Králové.

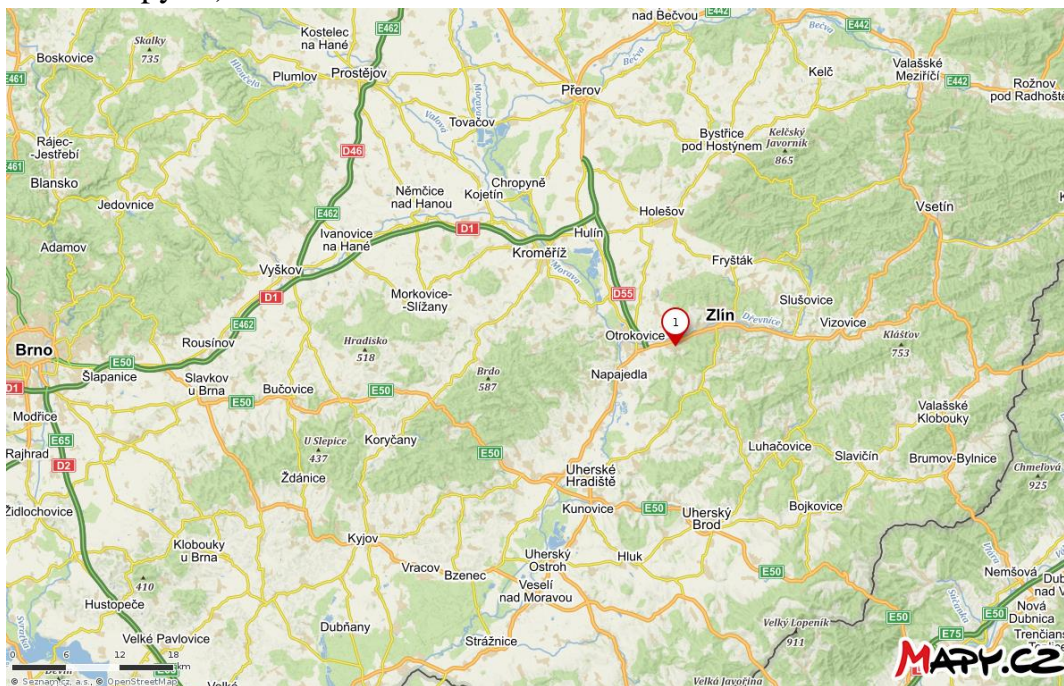
Točík, A. a kolektiv 1970: Slovensko v mladšej dobe kamennej. Bratislava.

Tóth, P. 2013: Sídlné stratégie kultúry s lineárnou keramikou na Pohroní. In I. Cheben – M. Soják, (eds.), Otázky neolitu a eneolitu našich krajín – 2010. Zborník referátov z 29. pracovného stretnutia bádateľov pre výskum neolitu a eneolitu Čiech, Moravy a Slovenska. Vršatecké Podhradie, 27.–30. 9. 2010, 329–345.

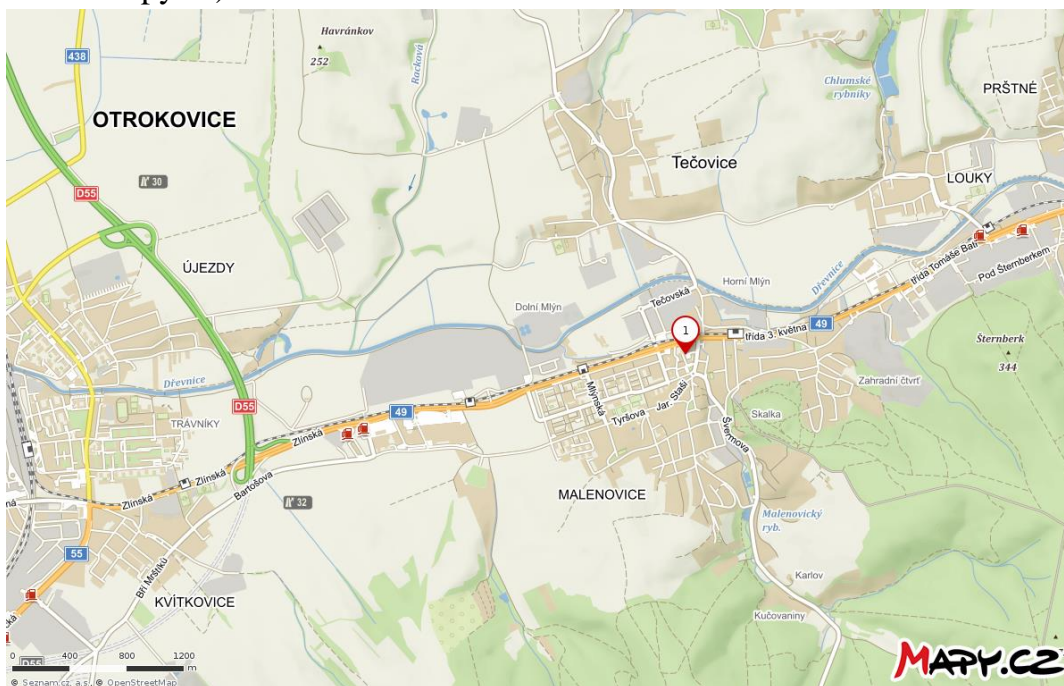
13 Přílohy

13.1 Mapy

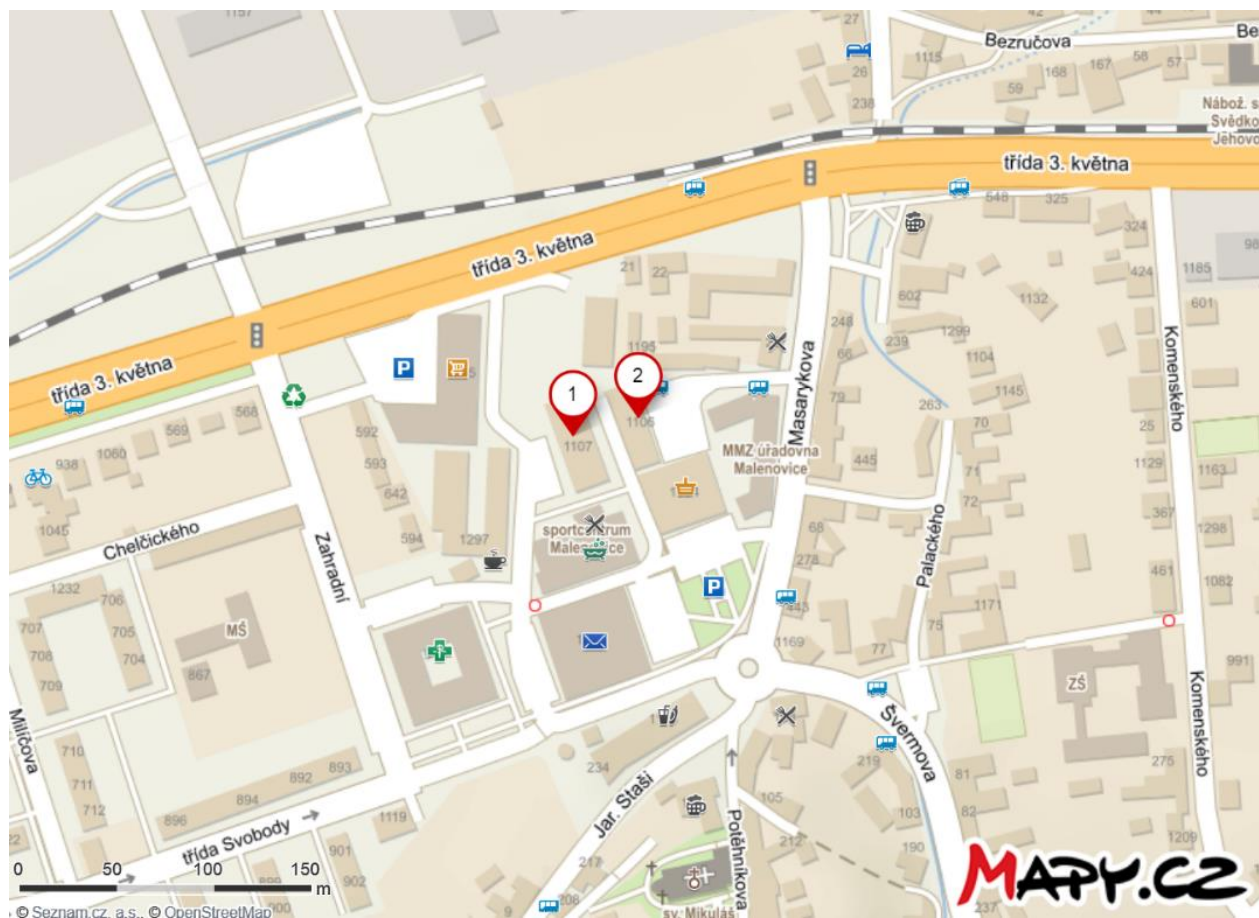
Obr. 1: Zlín-Malenovice, Masarykova ulice, poloha lokality v menším měřítku (podle www.mapy.cz).

Obr. 2: Zlín-Malenovice, Masarykova ulice, poloha lokality ve větším měřítku (podle www.mapy.cz).

Obr. 3: Dva body, dnešních dvou bytových jednotek, označující přesnou polohu sídliště ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice (podle www.mapy.cz).

13.2 Fotky

Obr. 1: Fotka lokality, za současného stavu. Jedna nižší budova a druhý obytný objekt (parcely 1006 a 1007, foto autor).

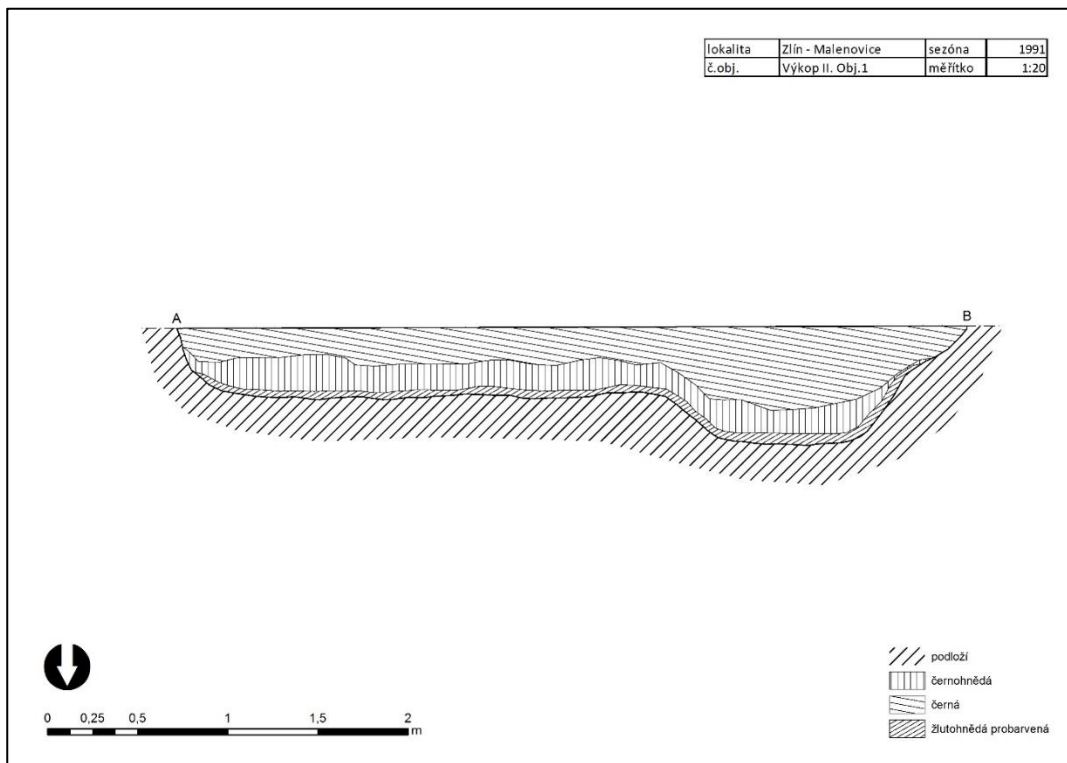

Obr. 2: Druhá část obytných budov (foto autor).

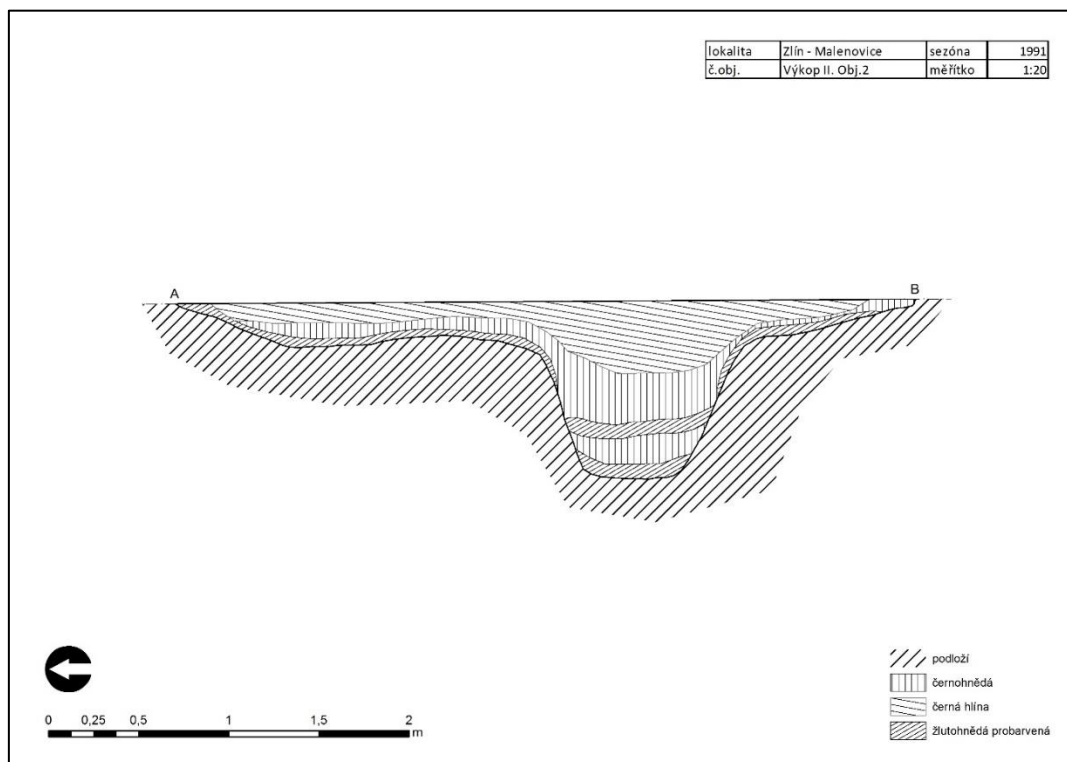

13.3 Objekty

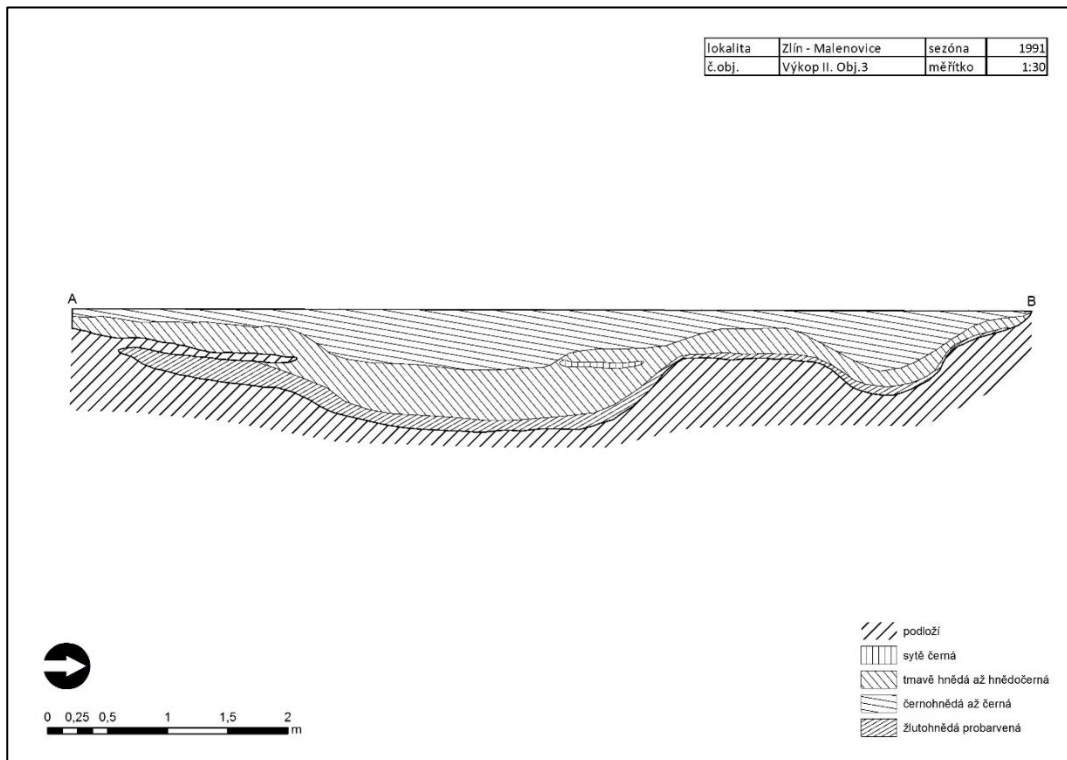
Objekt č. 1

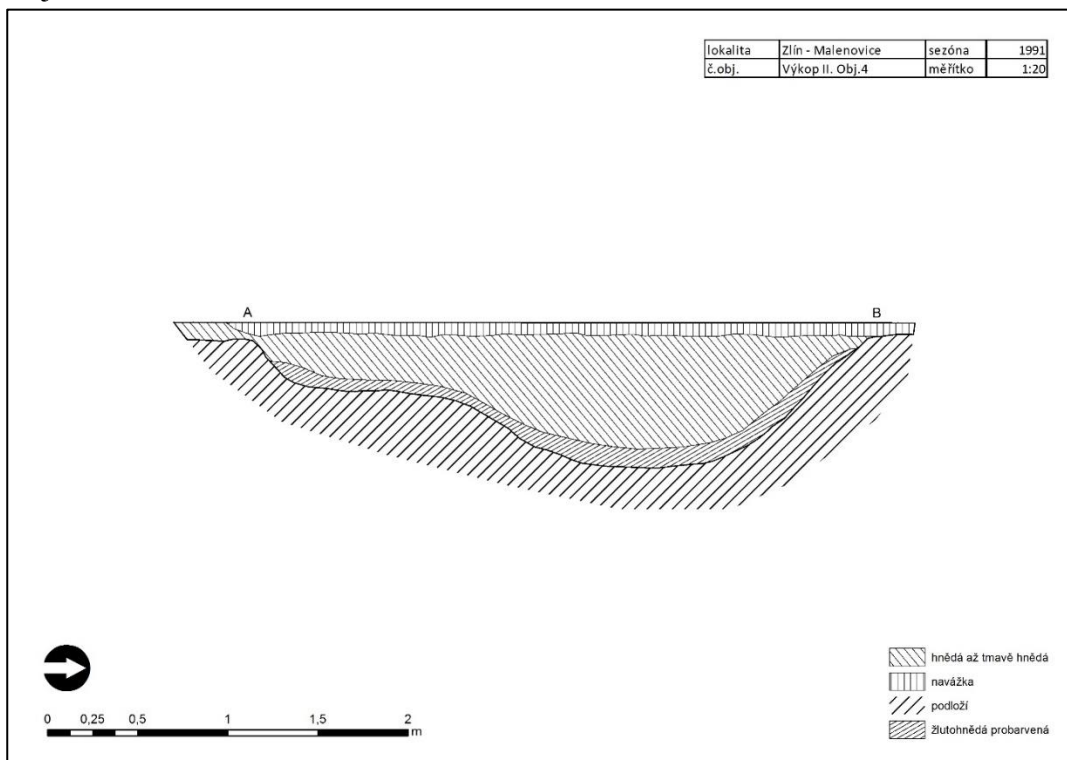
Objekt č. 2

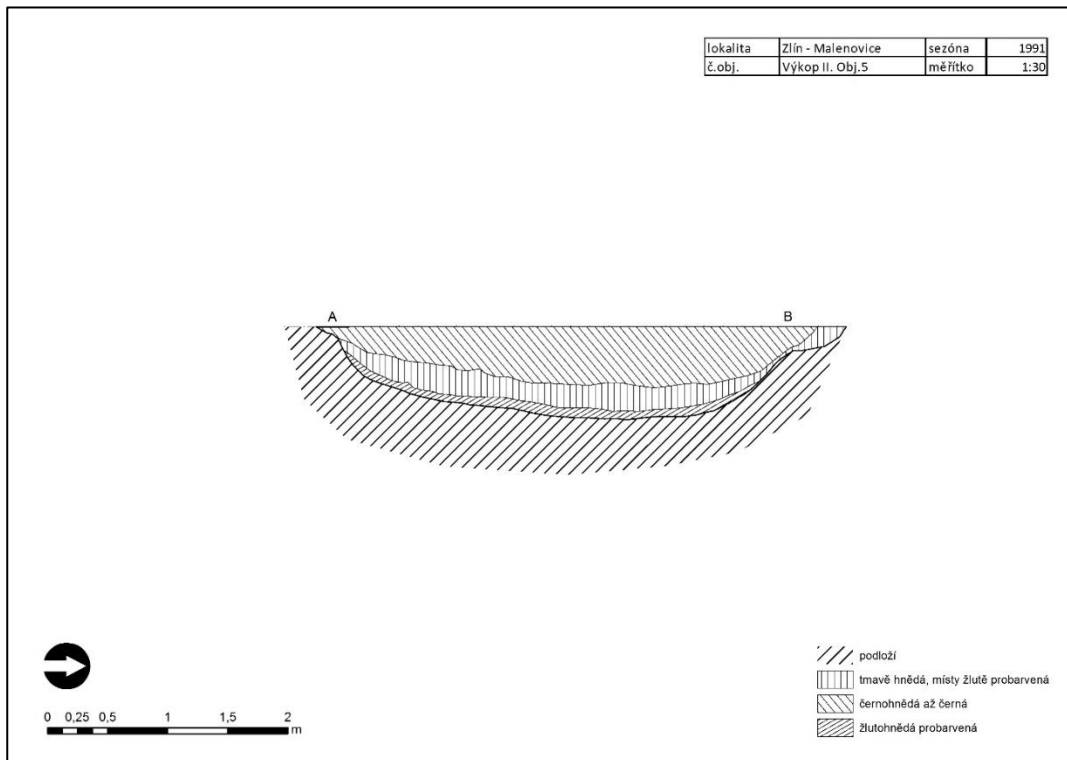
Objekt č. 3

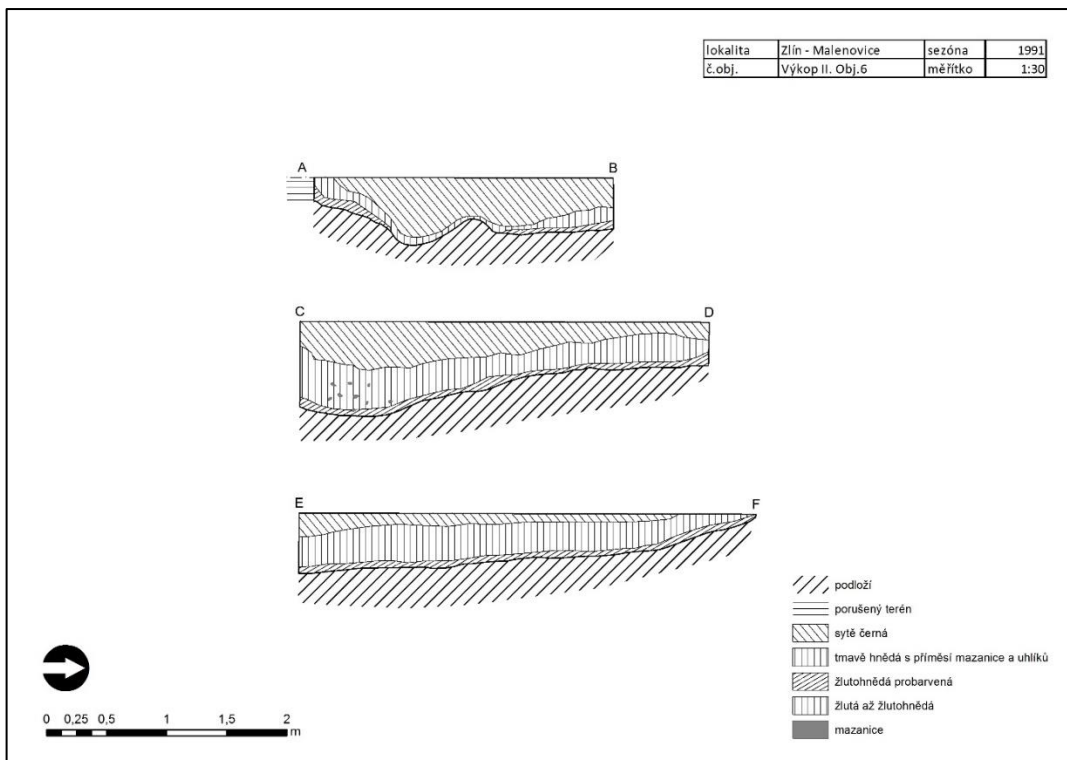
Objekt č. 4

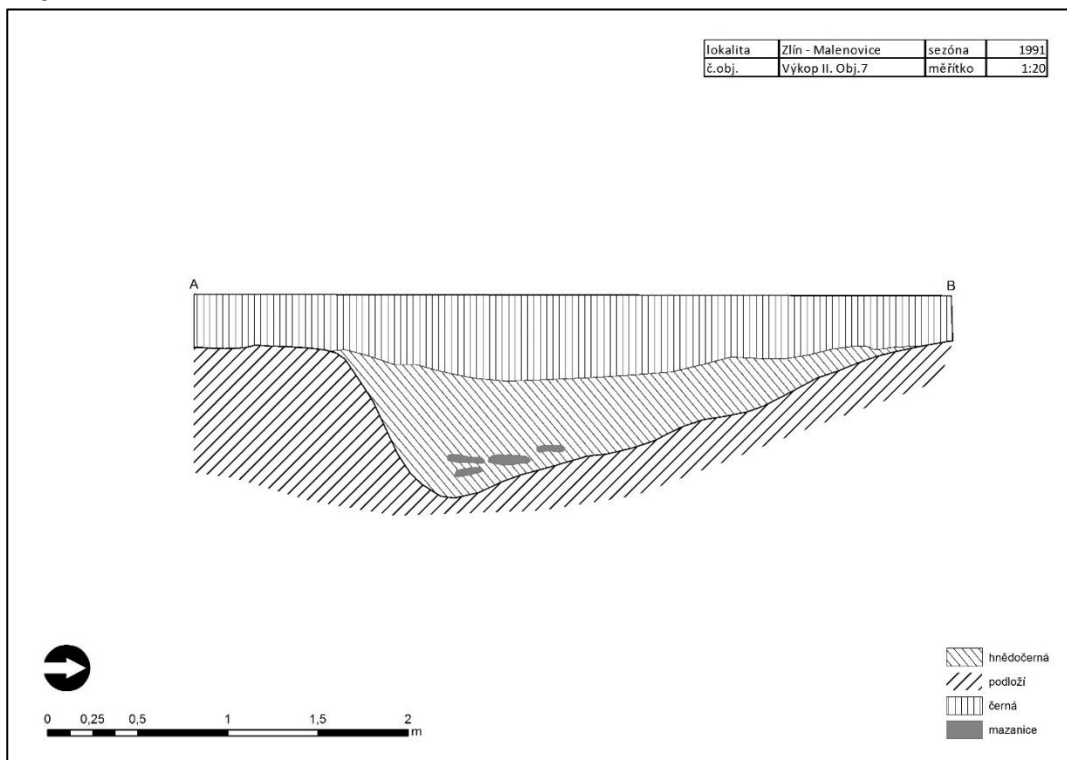
Objekt č. 5

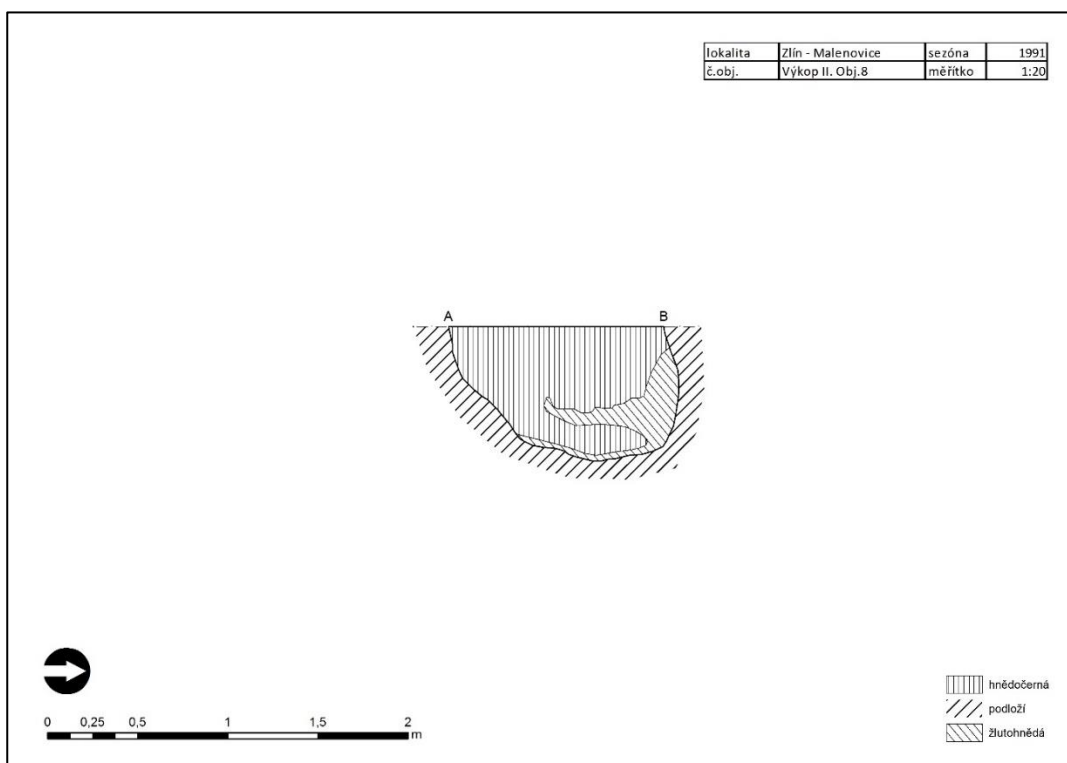
Objekt č. 6

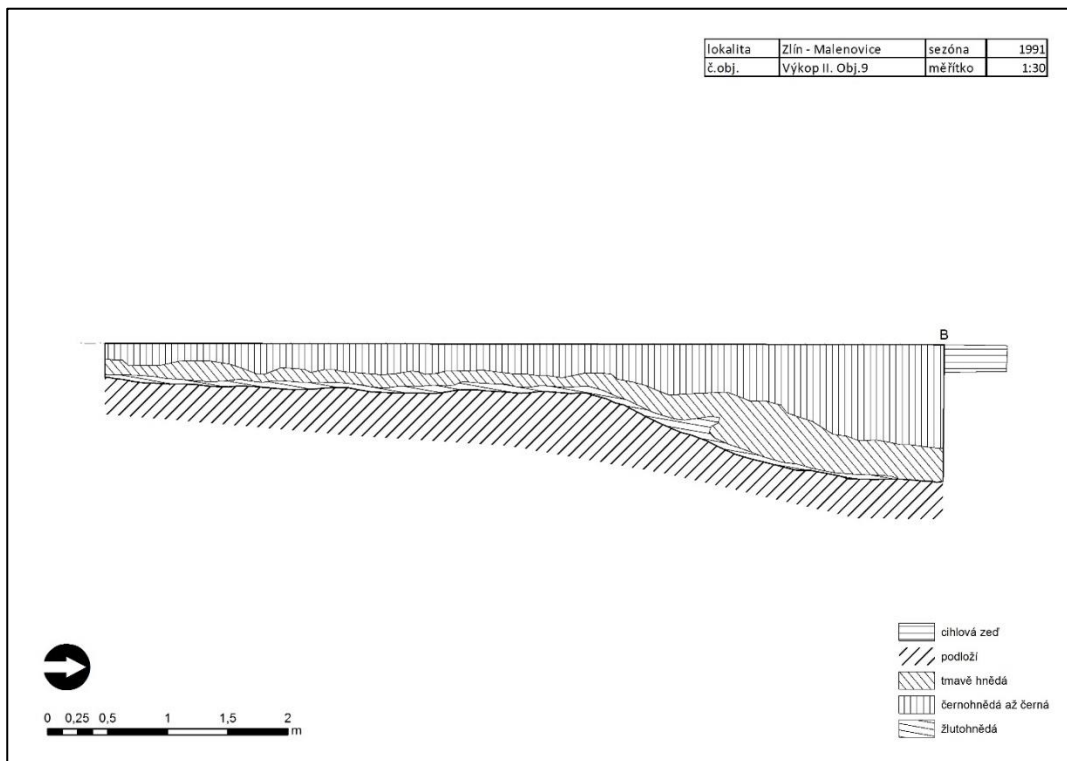
Objekt č. 7

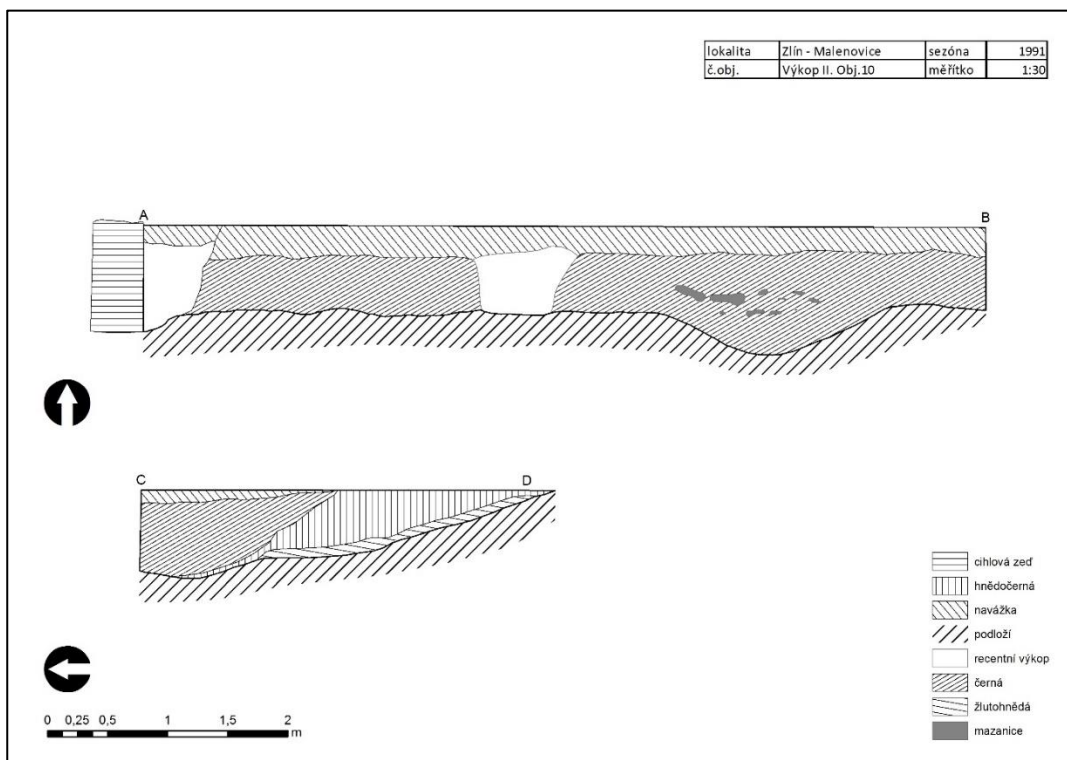
Objekt č. 8

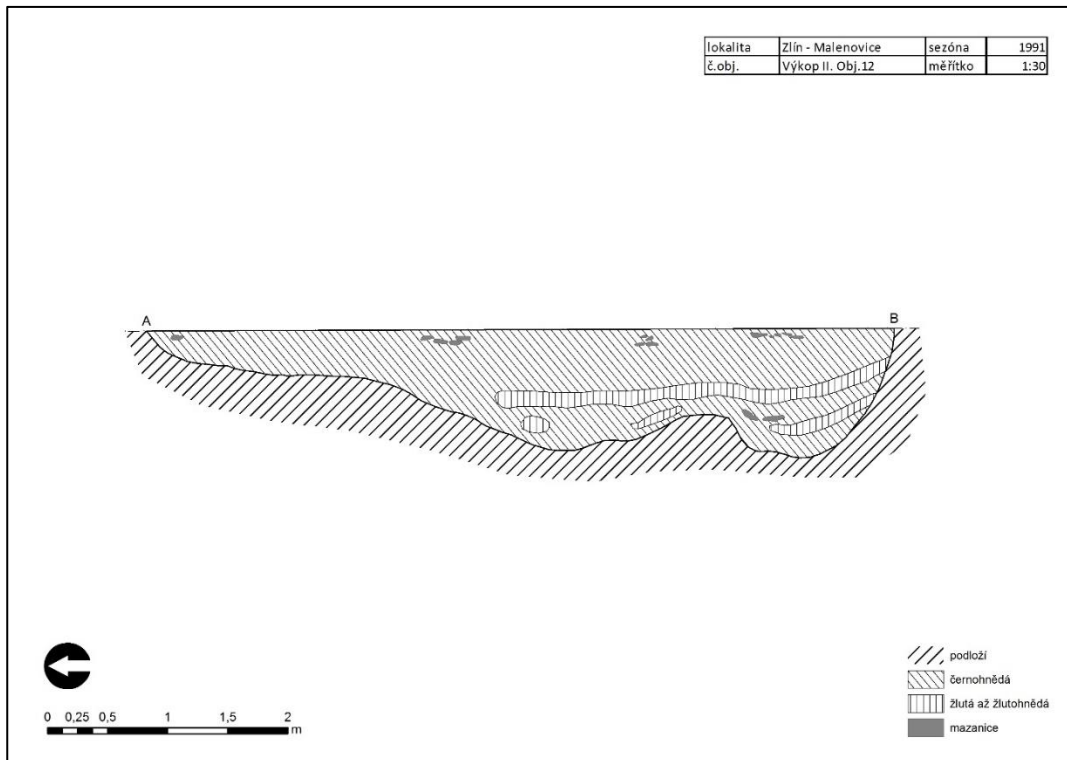
Objekt č. 9

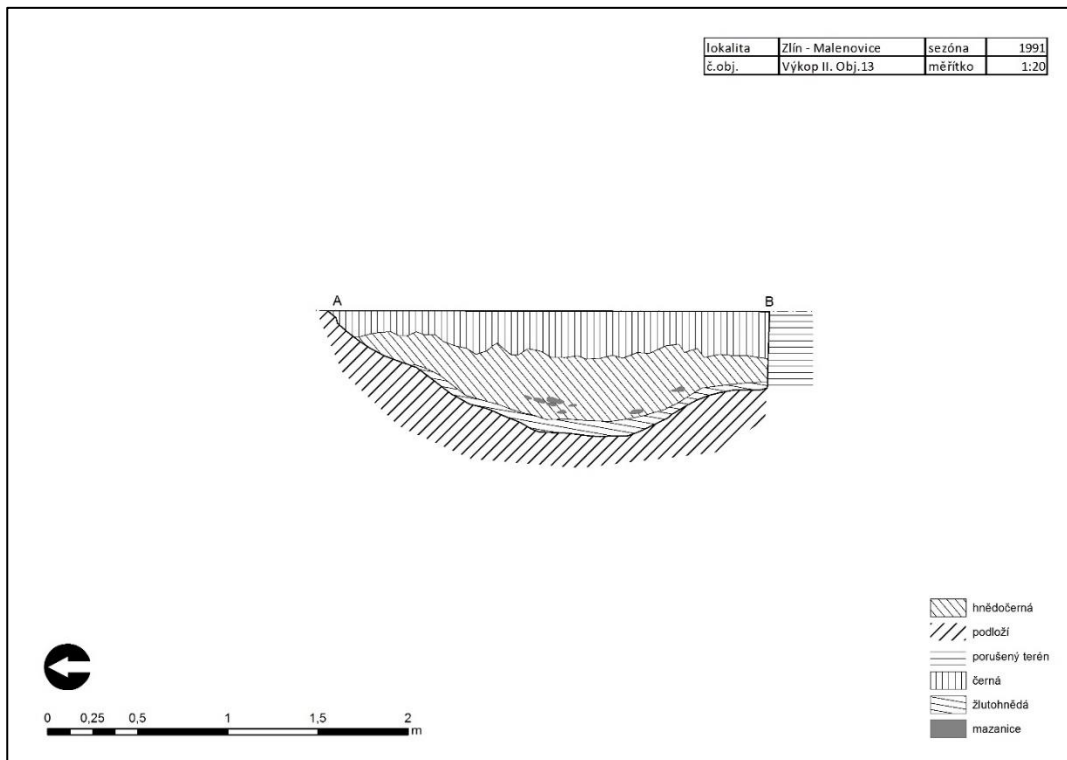
Objekt č. 10

Objekt č. 12

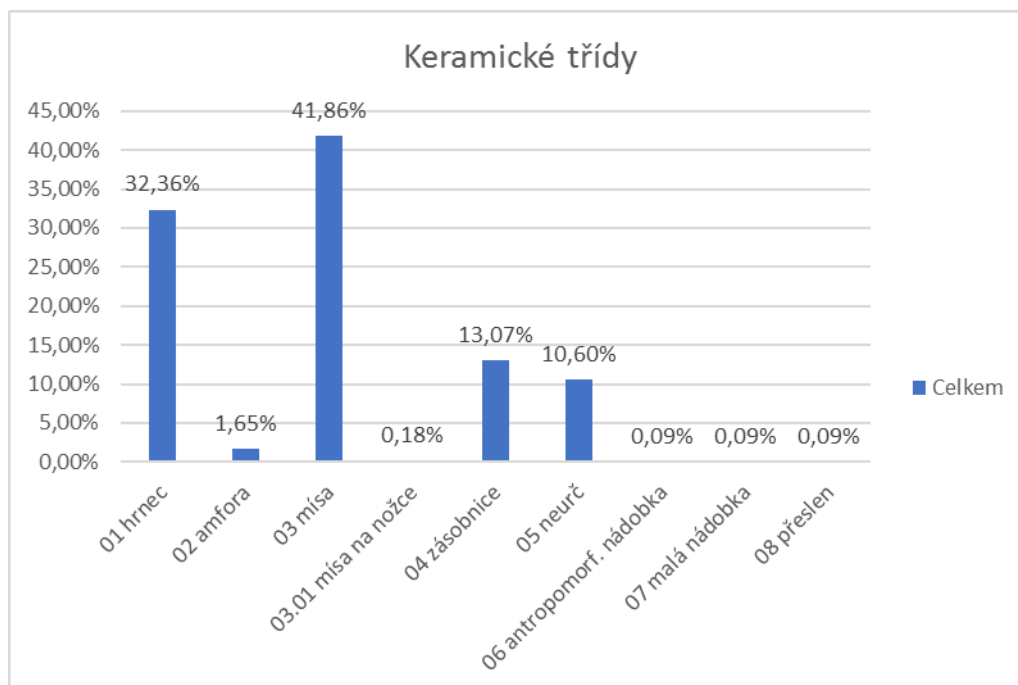

Objekt č. 13

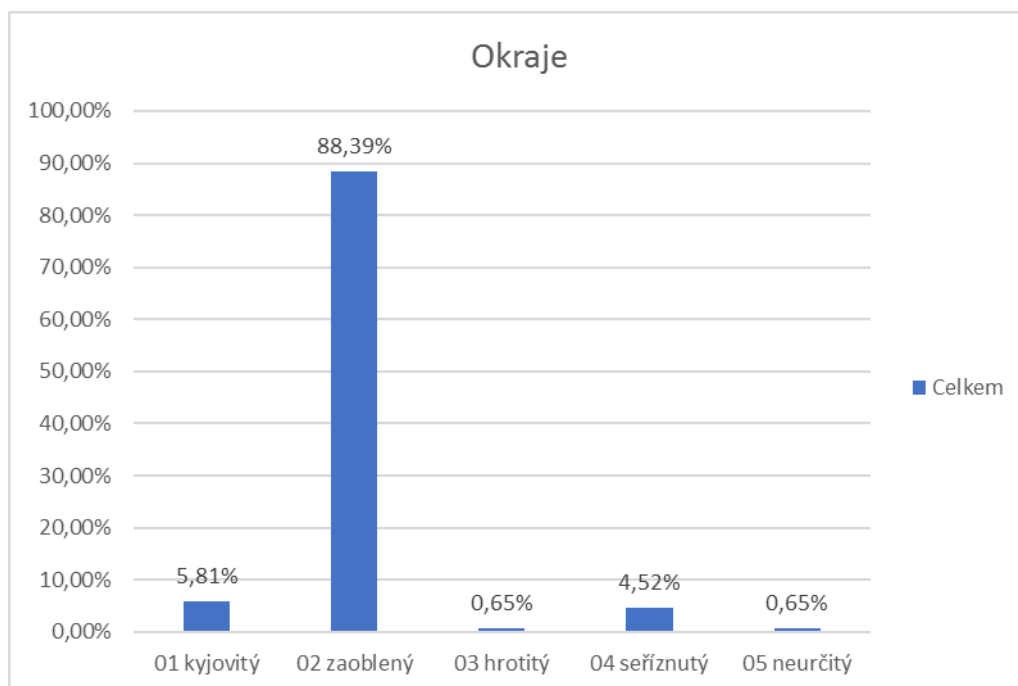

13.1 Grafy

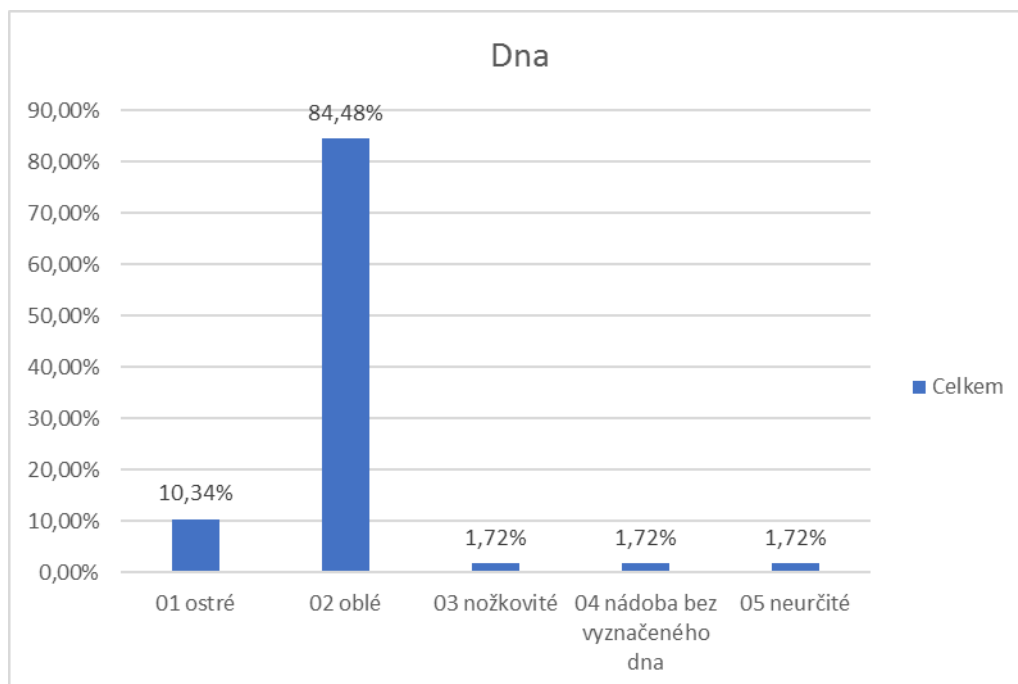
Graf 1: Procentuální zastoupení jednotlivých keramických tříd v objektech 1-10, z mezivýkopu a povrchového sběru, ze Zlína-Malenovic, Masarykovy ulice.

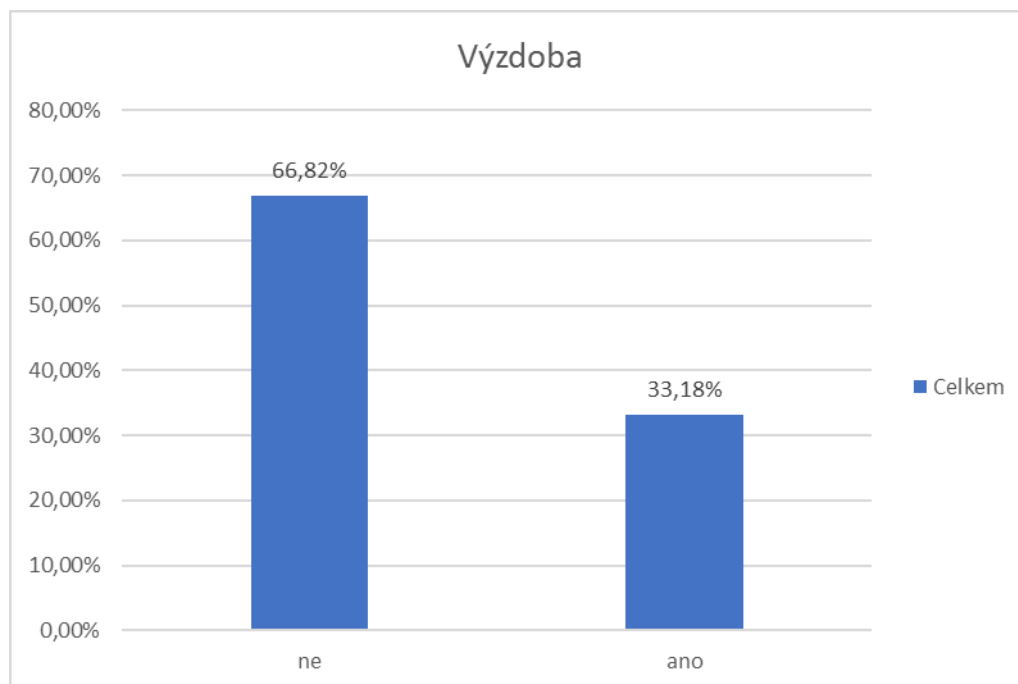
Graf 2: Procentuální zastoupení všech typů okrajů nalezených při výzkumu z roku 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice.

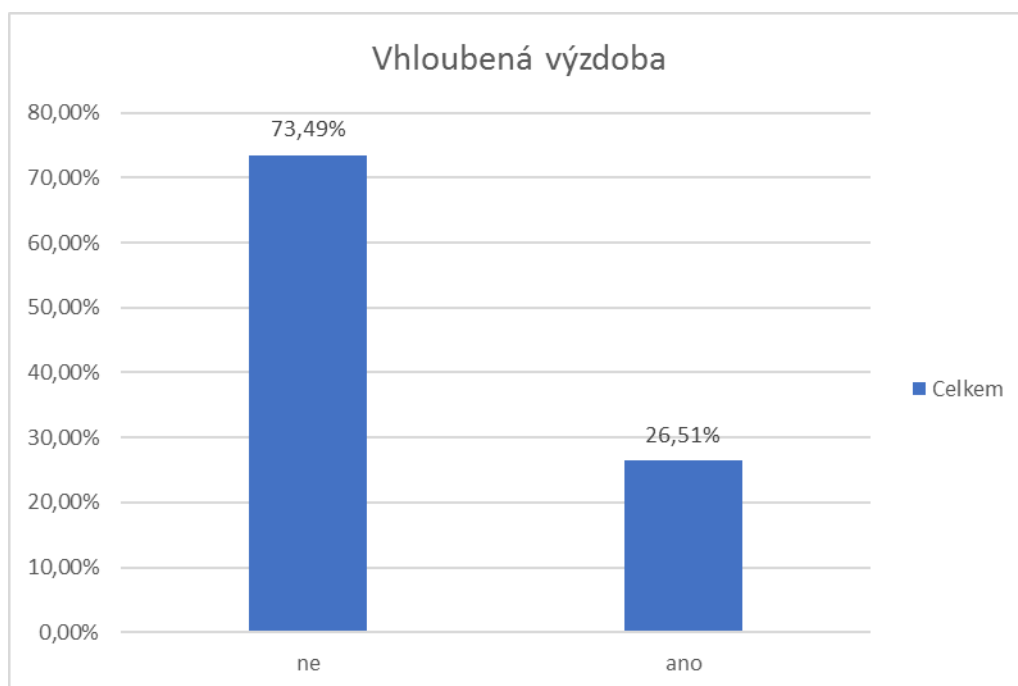
Graf 3: Procentuální zastoupení všech typů den nalezených při výzkumu z roku 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice.

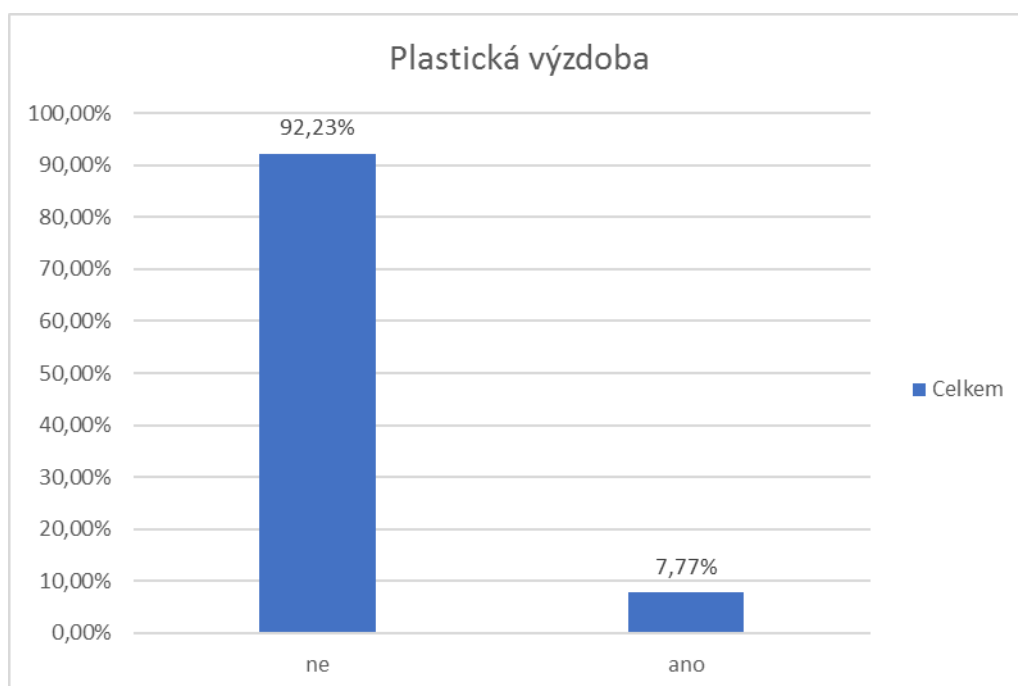
Graf 4: Procentuální zastoupení všech keramických střepů z výzkumu z roku 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice, s nebo bez výzdoby.

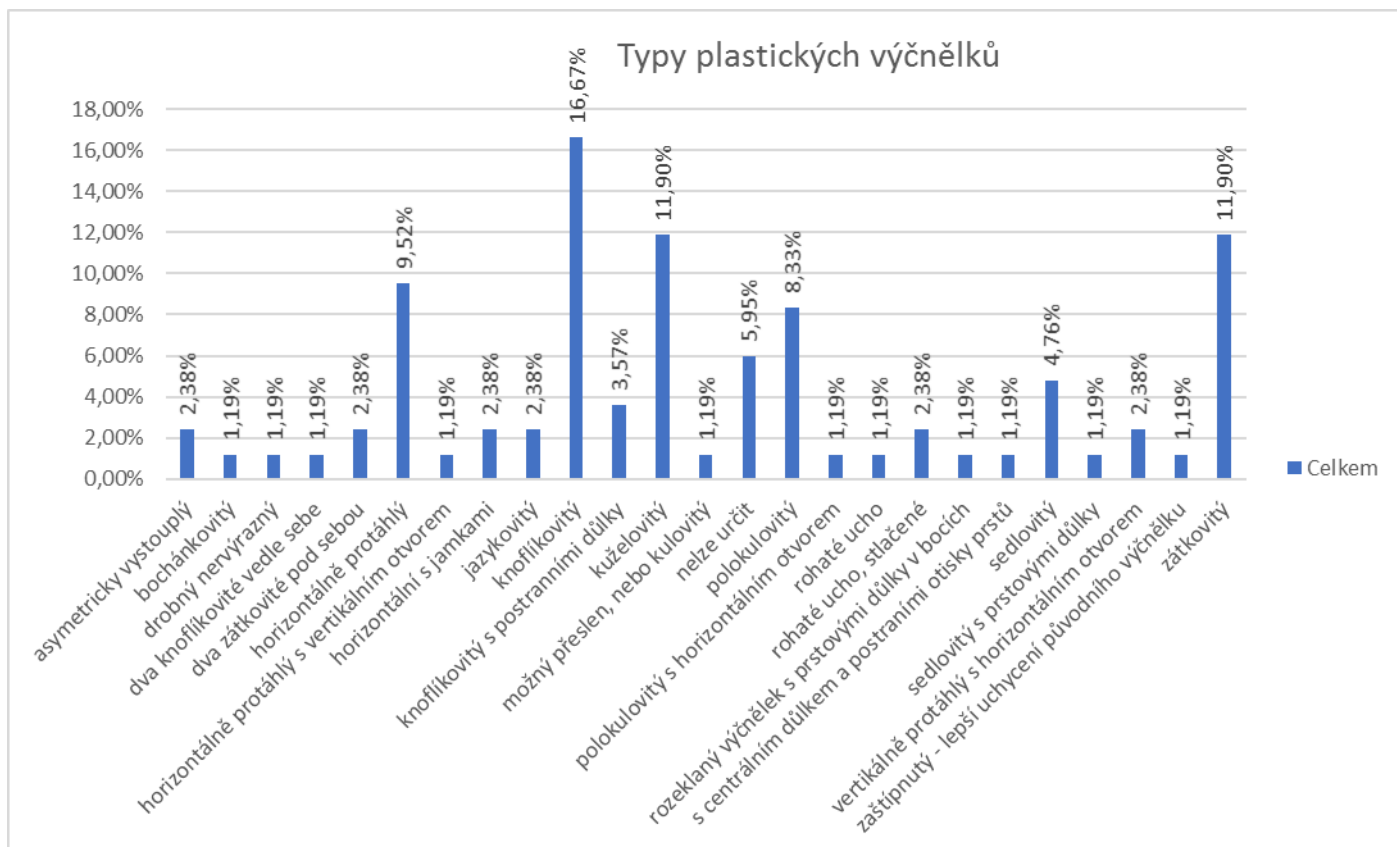
Graf 5: Procentuální zastoupení všech keramických střepů z výzkumu z roku 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice, s nebo bez vhloubené výzdoby.

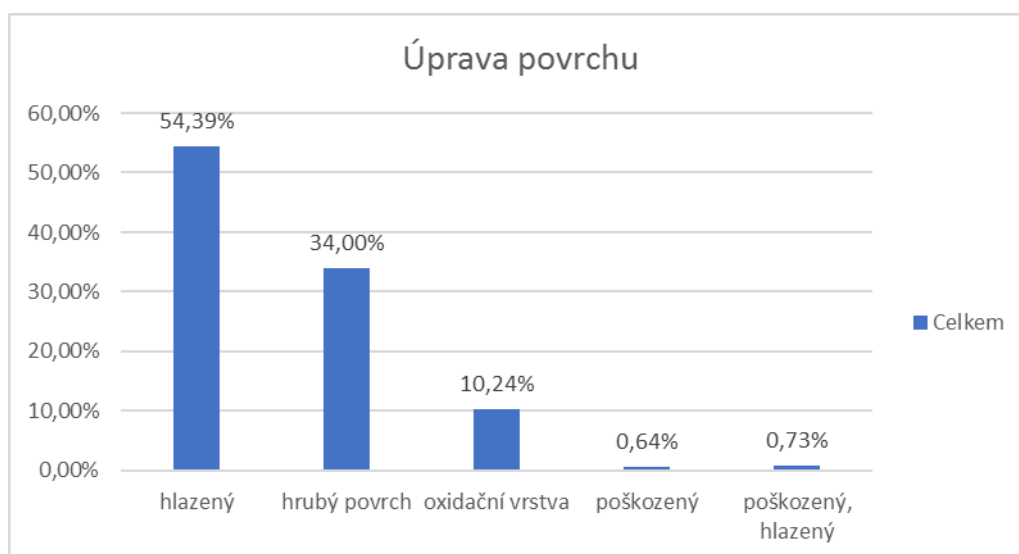
Graf 6: Procentuální zastoupení všech keramických střepů z výzkumu z roku 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice, s nebo bez plastické výzdoby.

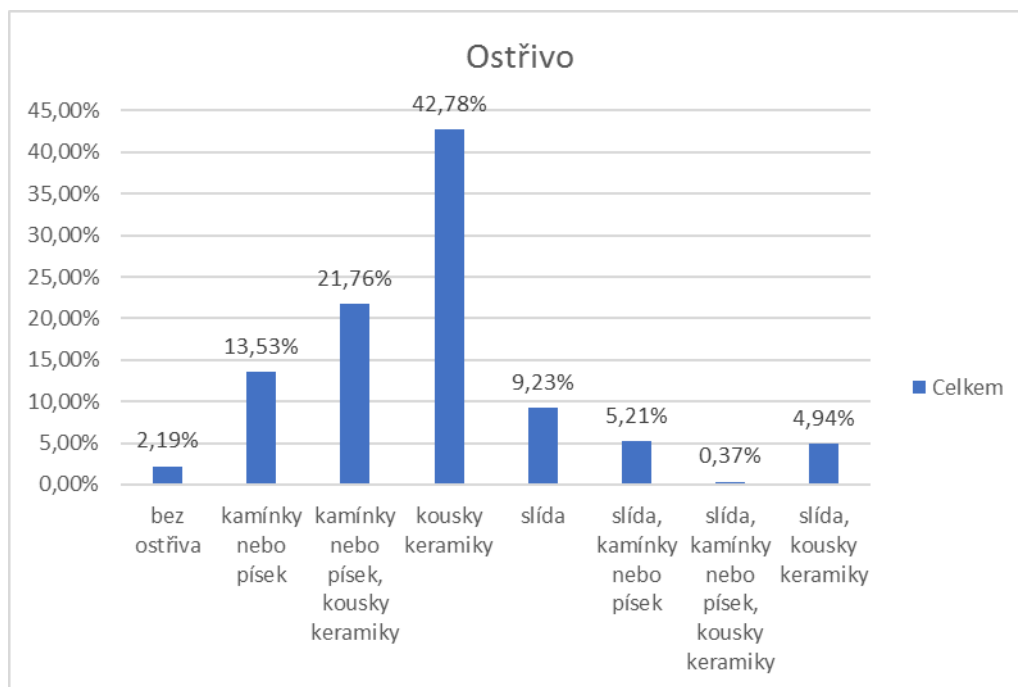
Graf 7: Procentuální zastoupení jednotlivých typů plastických výčnělků z keramického materiálu z výzkumu v roce 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice.

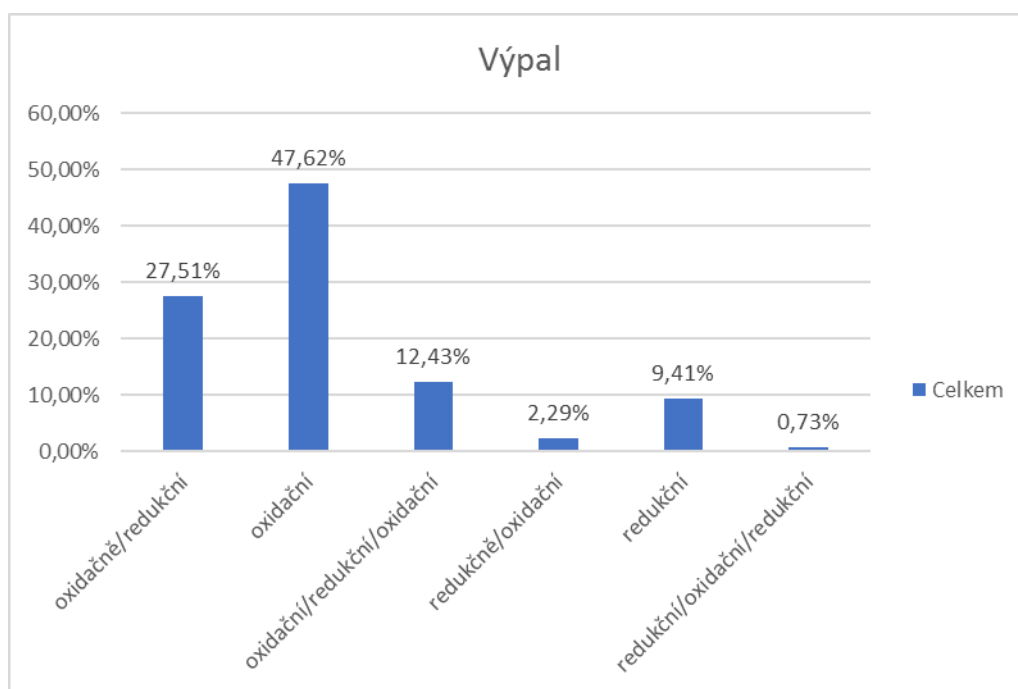
Graf 8: Procentuální zastoupení jednotlivých typů úpravy povrchu na keramickém materiálu z výzkumu v roce 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice.

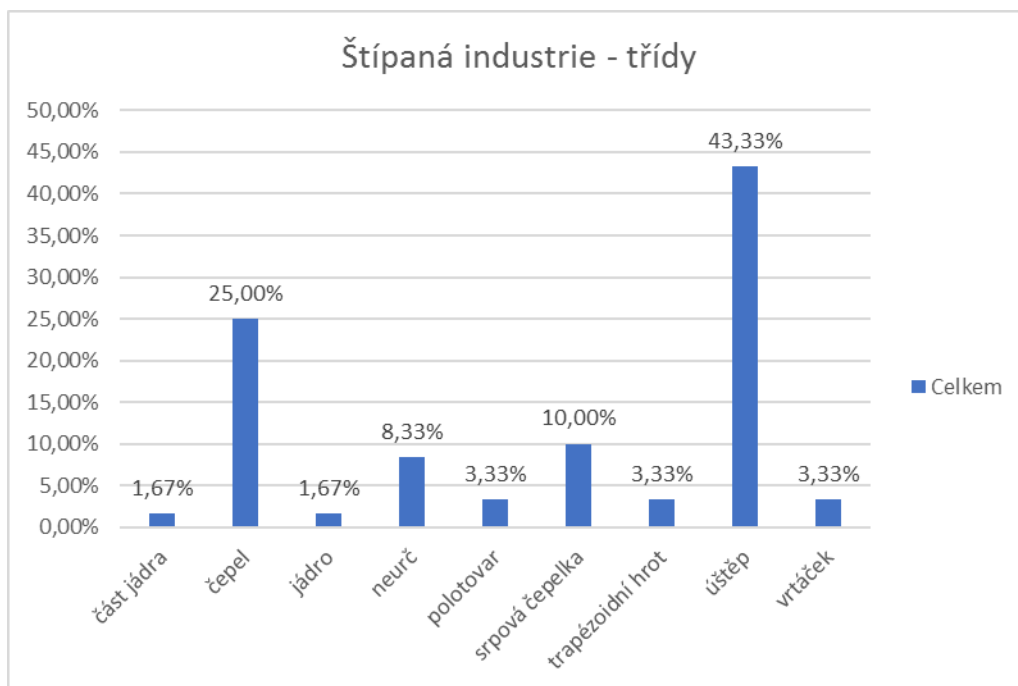
Graf 9: Procentuální zastoupení jednotlivých typů ostřiva rozpoznáném na keramickém materiálu z výzkumu v roce 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice.

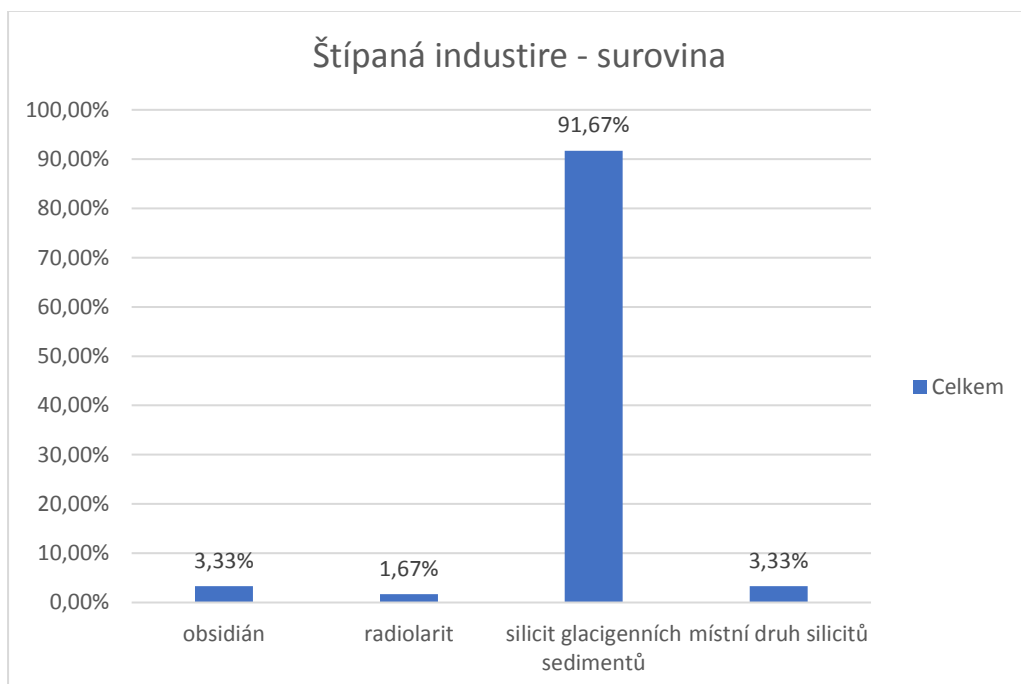
Graf 10: Procentuální zastoupení výpalů použitých na všech keramických střepech z materiálu z výzkumu v roce 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice.

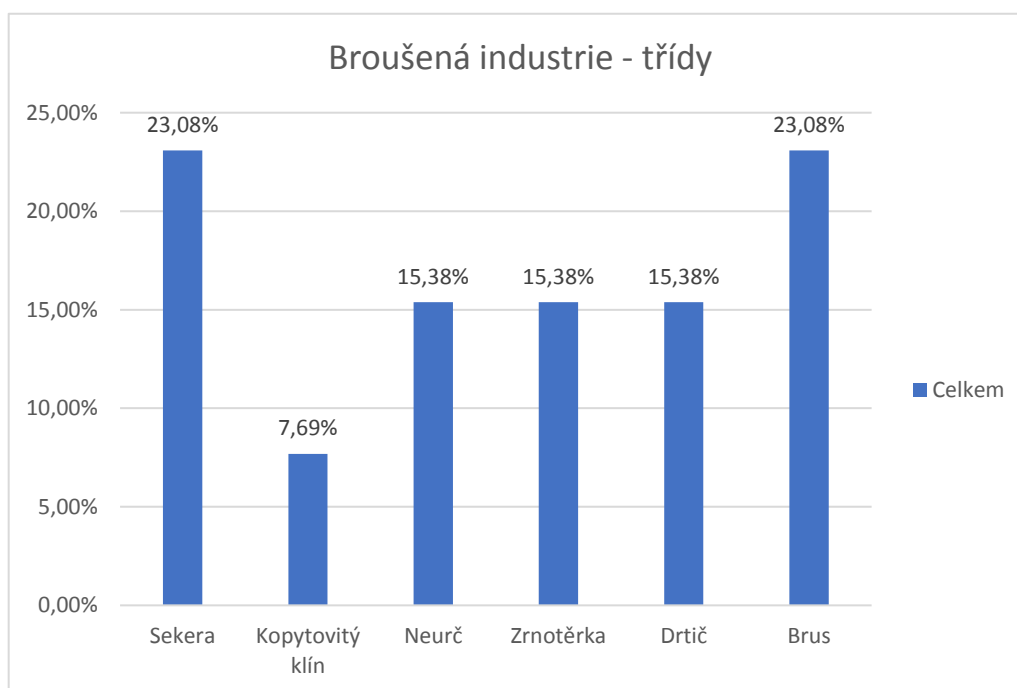
Graf 11: Procentuální zastoupení jednotlivých tříd štípané industrie nalezené při výzkumu v roce 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice.

Graf 12: Procentuální zastoupení surovin použitých při výrobě štípané industrie nalezené při výzkumu v roce 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice.

Graf 13: Procentuální zastoupení jednotlivých tříd broušené industrie nalezené při výzkumu v roce 1991 ve Zlíně-Malenovicích, Masarykovy ulice.

13.2 Tabulky

Tab. I

1

2

3

4

5

6

Tab. I

1: inv. č. 64 050, kat. č. 1; 2: inv. č. 64051/1, kat. č. 2; 3: inv. č. 64 052/1, kat. č.4; 4: inv. č. 64 052/2, kat. č. 5; 5: inv. č. 64 053, kat. č. 6; 6: inv. č. 64 054, kat. č. 7.

Tab. II

1

2

3

4

5

6

Tab. II

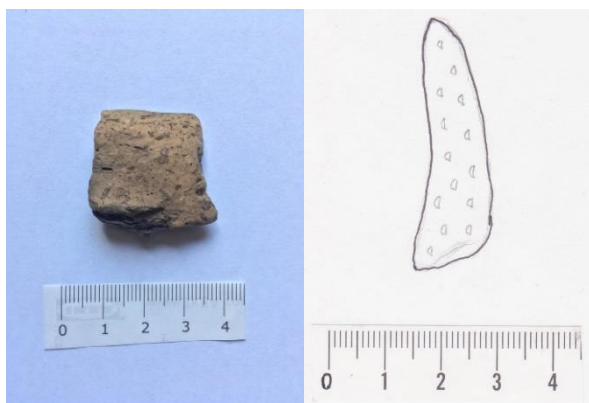
1: inv. č. 64 055, kat. č. 8; 2: inv. č. 64 057/1, kat. č. 10; 3: inv. č. 64 060, kat. č. 19; 4: inv. č. 64 061/1, kat. č. 20; 5: inv. č. 64 061/2, kat. č. 21, 6: inv. č. 64 062, kat. č. 22.

Tab. III

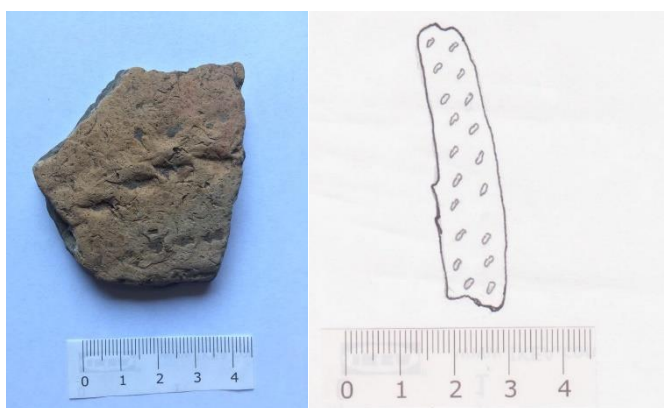
1

2

3

4

Tab. III

1: inv. č. 64 065/1, kat. č. 27; 2: inv. č. 64 066/1, kat. č. 30; 3: inv. č. 64 066/2, kat. č. 31;
4: inv. č. 64 067, kat. č. 32.

Tab. IV

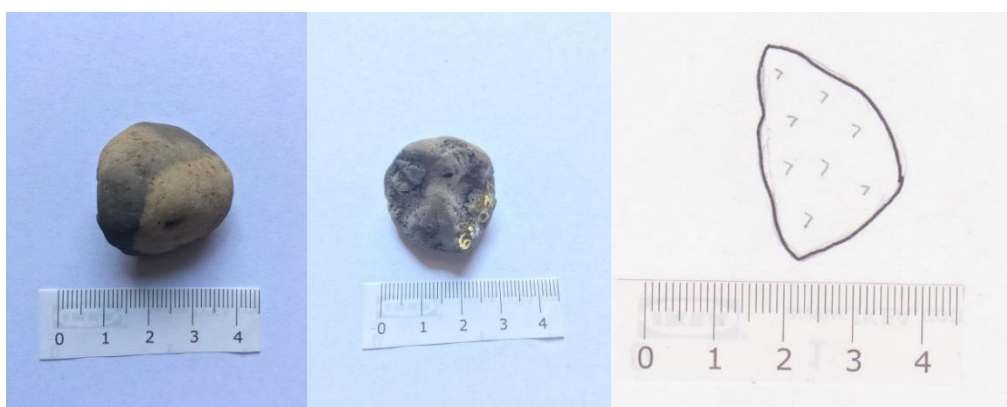
1

2

3

Tab. IV

1: inv. č. 64 068/1, kat. č. 33; 2: inv. č. 64 069, kat. č. 43; 3: inv. č. 64 071, kat. č. 45.

Tab. V

1

2

3

4

5

6

Tab. V

1: inv. č. 64 082, kat. č. 57; 2: inv. č. 64 083, kat. č. 58; 3: inv. č. 64 084, kat. č. 59; 4: inv. č. 64 087, kat. č. 62; 5: inv. č. 64 094/1, kat. č. 78; 6: inv. č. 64 094/2, kat. č. 79.

Tab. VI

1

2

3

4

5

6

Tab. VI

1: inv. č. 64 095, kat. č. 80; 2: inv. č. 64 096, kat. č. 81; 3: inv. č. 64 098, kat. č. 83; 4: inv. č. 64 101, kat. č. 86; 5: inv. č. 64 104/1, kat. č. 87; 6: inv. č. 64 105, kat. č. 89

Tab. VII

1

2

3

4

5

6

Tab. VII

1: inv. č. 64 106, kat. č. 90; 2: inv. č. 64 107/1, kat. č. 91; 3: inv. č. 64 108/1, kat. č. 93; 4: inv. č. 64 108/2, kat. č. 94; 5: inv. č. 64 110, kat. č. 97; 6: inv. č. 64 111, kat. č. 98.

Tab. VIII

1

2

3

4

5

6

Tab. VIII

1: inv. č. 64 113/1, kat. č. 100; 2: inv. č. 64 113/2, kat. č. 101; 3: inv. č. 64 115, kat. č. 103;
4: inv. č. 64 116, kat. č. 104; 5: inv. č. 64 117/1, kat. č. 105; 6: inv. č. 64 118, kat. č. 107.

Tab. IX

1

2

3

4

5

6

Tab. IX

1: inv. č. 64 120, kat. č. 109; 2: inv. č. 64 122/2, kat. č. 112; 3: inv. č. 64 123, kat. č. 114;
4: inv. č. 64 124/1, kat. č. 115; 5: inv. č. 64 125/1, kat. č. 129; 6: inv. č. 64 125/2, kat. č.
130.

Tab. X

1

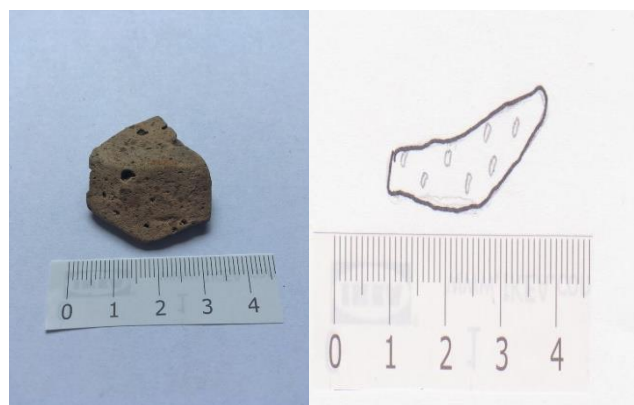
2

3

4

5

6

Tab. X

1: inv. č. 64 126, kat. č. 131; 2: inv. č. 64 127, kat. č. 132; 3: inv. č. 64 132, kat. č. 137; 4: inv. č. 64 133, kat. č. 138; 5: inv. č. 64 134, kat. č. 139; 6: inv. č. 64 136, kat. č. 141.

Tab. XI

1

2

3

4

5

6

Tab. XI

1: inv. č. 140, kat. č. 143; 2: inv. č. 64 142, kat. č. 146; 3: inv. č. 64 144/1, kat. č. 148; 4: inv. č. 64 144/2, kat. č. 149; 5: inv. č. 64 147, kat. č. 153; 6: inv. č. 64 150, kat. č. 156.

Tab. XII

1

2

3

4

5

6

Tab. XII

1: inv. č. 64 152, kat. č. 158; 2: inv. č. 64 156, kat. č. 163; 3: inv. č. 64 157, kat. č. 164; 4: inv. č. 64 158/1, kat. č. 165; 5: inv. č. 64 159, kat. č. 167; 6: inv. č. 64 163/1, kat. č. 171.

Tab. XIII

1

2

3

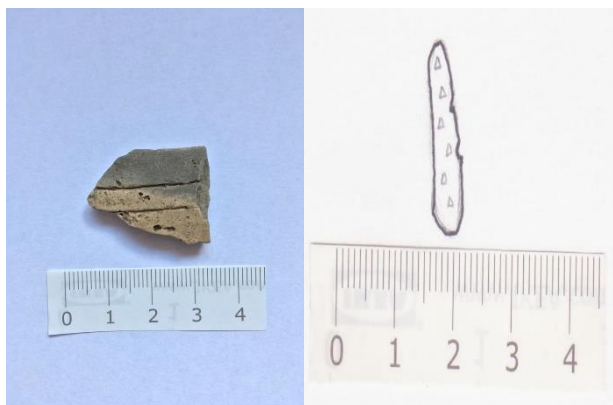
4

5

6

Tab. XIII

1: inv. č. 64 163/3, kat. č. 173; 2: inv. č. 64 163/4, kat. č. 174; 3: inv. č. 64 164/1, kat. č. 175; 4: inv. č. 64 165, kat. č. 177; 5: inv. č. 64 166, kat. č. 178; 6: inv. č. 64 167/1, kat. č. 179.

Tab. XIV

1

2

3

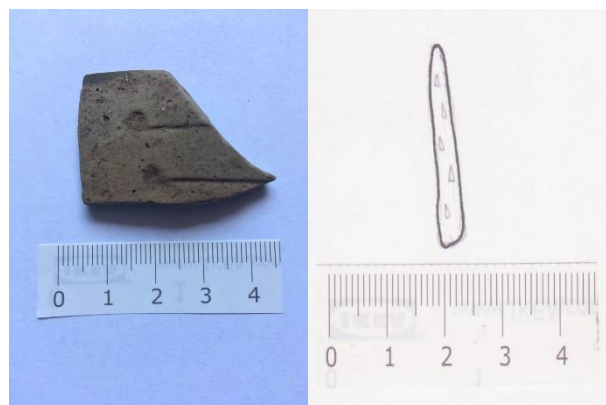
4

5

6

Tab. XIV

1: inv. č. 64 167/2, kat. č. 180; 2: inv. č. 64 168, kat. č. 181; 3: inv. č. 64 169, kat. č. 182;
4: inv. č. 64 170, kat. č. 183; 5: inv. č. 64 171/1, kat. č. 184; 6: inv. č. 64 172, kat. č. 186.

Tab. XV

1

2

3

4

5

6

Tab. XV

1: inv. č. 64 173, kat. č. 187; 2: inv. č. 64 175, kat. č. 189; 3: inv. č. 64 176, kat. č. 190; 4: inv. č. 64 177/1, kat. č. 191; 5: inv. č. 64 178, kat. č. 193; 6: inv. č. 64 179, kat. č. 194.

Tab. XVI

1

2

3

4

5

6

Tab. XVI

1: inv. č. 64 181/1, kat. č. 196; 2: inv. č. 64 182/1, kat. č. 198; 3: inv. č. 64 183/1, kat. č. 200; 4: inv. č. 64 184/2, kat. č. 204; 5: inv. č. 64 184/3, kat. č. 205; 6: inv. č. 64 185, kat. č. 206.

Tab. XVII

1

2

3

4

5

6

Tab. XVII

1: inv. č. 64 188, kat. č. 211; 2: inv. č. 64 191/1, kat. č. 215; 3: inv. č. 64 191/2, kat. č. 216;
4: inv. č. 64 191/3, kat. č. 217; 5: inv. č. 64 193, kat. č. 221; 6: inv. č. 64 198, kat. č. 227.

Tab. XVIII

1

2

3

4

5

6

Tab. XVIII

1: inv. č. 64 207, kat. č. 235; 2: inv. č. 64 208, kat. č. 236; 3: inv. č. 64 211, kat. č. 239; 4: inv. č. 64 212, kat. č. 240; 5: inv. č. 64 213, kat. č. 241; 6: inv. č. 64 214, kat. č. 242.

Tab. XIX

1

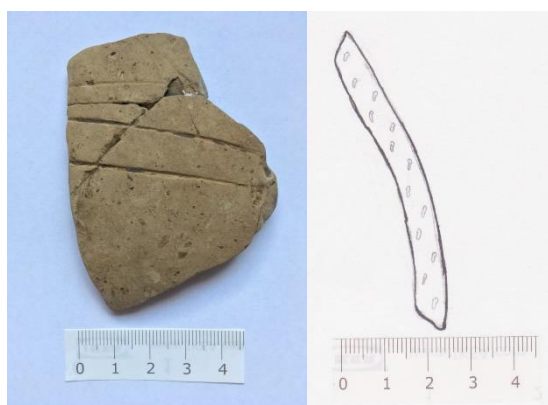
2

3

4

5

6

Tab. XIX

1: inv. č. 64 215/1, kat. č. 243; 2: inv. č. 64 215/2, kat. č. 244; 3: inv. č. 64 217/1, kat. č. 248; 4: inv. č. 64 220, kat. č. 253; 5: inv. č. 64 221/1, kat. č. 254; 6: inv. č. 64 222/1, kat. č. 256.

Tab. XX

1

2

3

4

5

6

Tab. XX

1: inv. č. 64 222/2, kat. č. 257; 2: inv. č. 64 224/1, kat. č. 260; 3: inv. č. 64 224/2, kat. č. 261; 4: inv. č. 64 225/1, kat. č. 262; 5: inv. č. 64 226/1, kat. č. 266; 6: inv. č. 64 228, kat. č. 269.

Tab. XXI

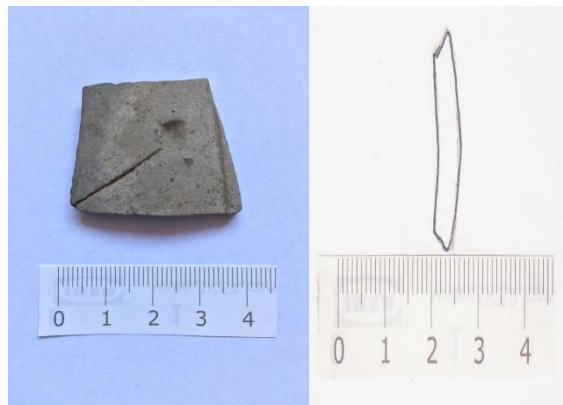
1

2

3

4

5

6

Tab. XXI

1: inv. č. 64 231, kat. č. 274; 2: inv. č. 64 232/1, kat. č. 275; 3: inv. č. 64 233, kat. č. 277;
4: inv. č. 64 236, kat. č. 281; 5: inv. č. 64 237/1, kat. č. 282; 6: inv. č. 64 240/1, kat. č. 287.

Tab. XXII

1

2

3

4

5

6

Tab. XXII

1: inv. č. 64 243, kat. č. 292; 2: inv. č. 64 244/1, kat. č. 293; 3: inv. č. 64 245, kat. č. 295;
4: inv. č. 64 247, kat. č. 297; 5: inv. č. 64 251/1, kat. č. 302; 6: inv. č. 64 251/3, kat. č. 304.

Tab. XXIII

1

2

3

4

5

6

Tab. XXIII

1: inv. č. 64 252/1, kat. č. 307; 2: inv. č. 64 252/2, kat. č. 308; 3: inv. č. 64 253/1, kat. č. 309; 4: inv. č. 64 253/3, kat. č. 311; 5: inv. č. 64 256/1, kat. č. 314; 6: inv. č. 64 257/1, kat. č. 317.

Tab. XXIV

1

2

3

4

5

6

Tab. XXIV

1: inv. č. 64 257/3, kat. č. 319; 2: inv. č. 64 259, kat. č. 323; 3: inv. č. 64 260, kat. č. 324;
4: inv. č. 64 261, kat. č. 325; 5: inv. č. 64 262, kat. č. 326; 6: inv. č. 64 263/1, kat. č. 327.

Tab. XXV

1

2

3

4

5

6

Tab. XXV

1: inv. č. 64 264, kat. č. 329; 2: inv. č. 64 266/1, kat. č. 331; 3: inv. č. 64 267, kat. č. 336;
4: inv. č. 64 268, kat. č. 337; 5: inv. č. 64 269, kat. č. 338; 6: inv. č. 64 270, kat. č. 339.

Tab. XXVI

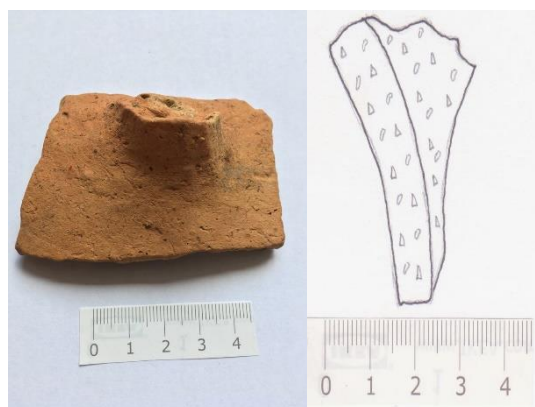
1

2

3

4

5

Tab. XXVI

1: inv. č. 64 273, kat. č. 342; 2: inv. č. 64 274/1, kat. č. 343; 3: inv. č. 64 275/1, kat. č. 345;
4: inv. č. 64 278/1, kat. č. 350; 5: inv. č. 64 280/1, kat. č. 353.

Tab. XXVII

1

2

3

4

5

6

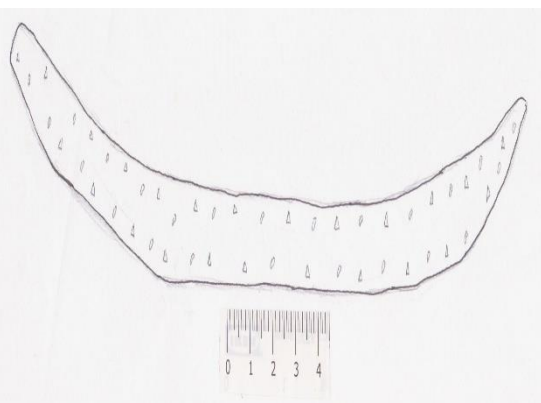

Tab. XXVII

1: inv. č. 64 329/1, kat. č. 431; 2: inv. č. 64 343, kat. č. 450; 3: inv. č. 64 344, kat. č. 451;
4: inv. č. 64 346, kat. č. 453; 5: inv. č. 64 348, kat. č. 455; 6: inv. č. 64 354, kat. č. 461.

Tab. XXVIII

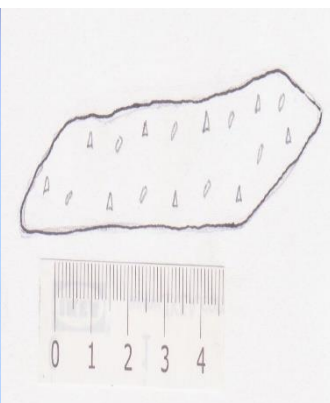
1

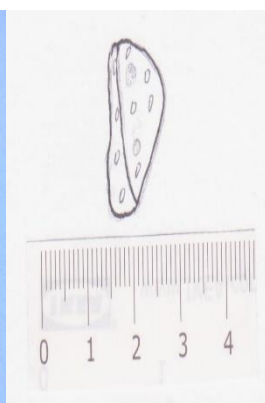
2

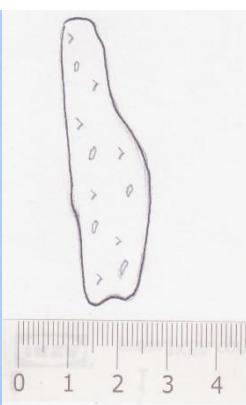
3

4

5

6

Tab. XXVIII

1: inv. č. 64 356, kat. č. 463; 2: inv. č. 64 358, kat. č. 465; 3: inv. č. 64 362, kat. č. 469; 4: inv. č. 64 368, kat. č. 475; 5: inv. č. 64 381, kat. č. 477; 6: inv. č. 64 383, kat. č. 479.

Tab. XXIX

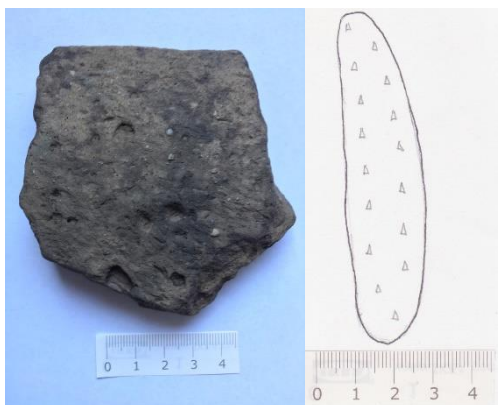
1

2

3

4

5

6

Tab. XXIX

1: inv. č. 64 384, kat. č. 480; 2: inv. č. 64 386/1, kat. č. 482; 3: inv. č. 64 387, kat. č. 485;
4: inv. č. 64 391, kat. č. 490; 5: inv. č. 64 392, kat. č. 491; 6: inv. č. 64 399, kat. č. 495.

Tab. XXX

1

2

3

4

5

6

Tab. XXX

1: inv. č. 64 400, kat. č. 496; 2: inv. č. 64 401, kat. č. 497; 3: inv. č. 64 402/1, kat. č. 498;
4: inv. č. 64 404, kat. č. 502; 5: inv. č. 64 405, kat. č. 503; 6: inv. č. 64 406/1, kat. č. 504.

Tab. XXXI

1

2

3

4

5

Tab. XXXI

1: inv. č. 64 409/1, kat. č. 509; 2: inv. č. 64 411, kat. č. 513; 3: inv. č. 64 410, kat. č. 512;
4: inv. č. 64 413, kat. č. 515; 5: inv. č. 64 415/1, kat. č. 517.

Tab. XXXII

1

2

3

4

5

6

Tab. XXXII

1: inv. č. 64 416/1, kat. č. 519; 2: 64 416/4, kat. č. 522; 3: inv. č. 64 417/1, kat. č. 523; 4: inv. č. 64 418, kat. č. 525; 5: inv. č. 64 421, kat. č. 529; 6: inv. č. 64 423/1, kat. č. 531.

Tab. XXXIII

1

2

3

4

5

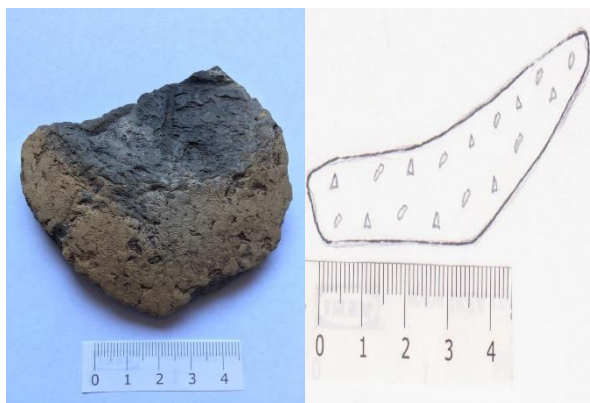

Tab. XXXIII

1: inv. č. 64 426, kat. č. 536; 2: inv. č. 64 428/1, kat. č. 538; 3: inv. č. 64 432, kat. č. 543;
4: inv. č. 64 431, kat. č. 542; 5: inv. č. 64 448, kat. č. 563.

Tab. XXXIV

1

2

3

4

5

6

Tab. XXXIV

1: inv. č. 64 449, kat. č. 564; 2: inv. č. 64 455, kat. č. 570; 3: inv. č. 64 456/2, kat. č. 572;
4: inv. č. 64 458/1, kat. č. 573; 5: inv. č. 64 458/2, kat. č. 574; 6: inv. č. 64 459, kat. č. 575.

Tab. XXXV

1

2

3

4

5

6

Tab. XXXV

1: inv. č. 64 460/1, kat. č. 576; 2: inv. č. 64 461, kat. č. 578; 3: inv. č. 64 463/1, kat. č. 581;
4: inv. č. 64 464, kat. č. 583; 5: inv. č. 64 465/1, kat. č. 584; 6: inv. č. 64 465/3, kat. č. 586.

Tab. XXXVI

1

2

3

4

5

6

Tab. XXXVI

1: inv. č. 64 467/1, kat. č. 589; 2: inv. č. 64 467/2, kat. č. 590; 3: inv. č. 64 468/1, kat. č. 591; 4: inv. č. 64 469/1, kat. č. 595; 5: inv. č. 64 469/3, kat. č. 597; 6: inv. č. 64 471/1, kat. č. 599.

Tab. XXXVII

1

2

3

4

5

6

Tab. XXXVII

1: inv. č. 64 471/2, kat. č. 600; 2: inv. č. 64 472/2, kat. č. 602; 3: inv. č. 64 474/1, kat. č. 605; 4: inv. č. 64 474/4, kat. č. 608; 5: inv. č. 64 479/1, kat. č. 614; 6: inv. č. 64 479/2, kat. č. 615.

Tab. XXXVIII

1

2

3

4

5

6

Tab. XXXVIII

1: inv. č. 64 481, kat. č. 617; 2: inv. č. 64 483, kat. č. 619; 3: inv. č. 64 485/2, kat. č. 623;
4: inv. č. 64 488/2, kat. č. 627; 5: inv. č. 64 489, kat. č. 628; 6: inv. č. 64 493, kat. č. 633.

Tab. XXXIX

1

2

3

4

5

Tab. XXXIX

1: inv. č. 64 497/1, kat. č. 636; 2: inv. č. 64 498, kat. č. 638; 3: inv. č. 64 499/1, kat. č. 639;
4: inv. č. 64 501, kat. č. 644; 5: inv. č. 64 504, kat. č. 649.

Tab. XL

1

2

3

4

5

6

Tab. XL

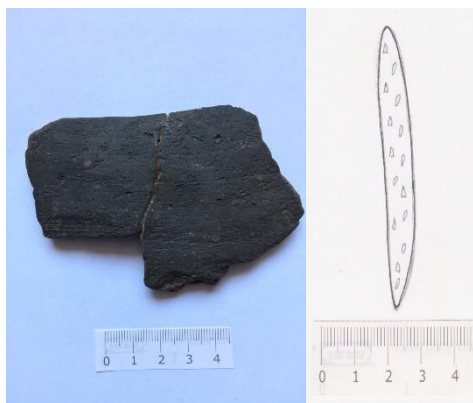
1: inv. č. 64 502/1, kat. č. 645; 2: inv. č. 64 505, kat. č. 650; 3: inv. č. 64 508/1, kat. č. 653;
4: inv. č. 64 509/2, kat. č. 657; 5: inv. č. 64 510, kat. č. 659; 6: inv. č. 64 511/1, kat. č. 660.

Tab. XLI

1

2

3

4

5

Tab. XLI

1: inv. č. 64 512, kat. č. 613; 2: inv. č. 64 515/1, kat. č. 667; 3: inv. č. 64 513, kat. č. 664;
4: inv. č. 64 517, kat. č. 672; 5: inv. č. 64 518/1, kat. č. 673.

Tab. XLII

1

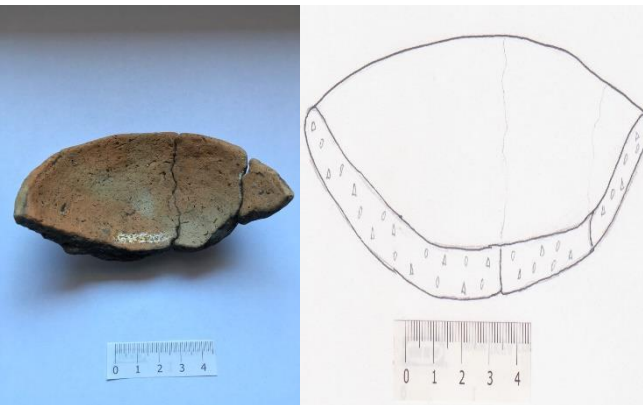
2

3

4

5

6

Tab. XLII

1: inv. č. 64 518/3, kat. č. 675; 2: inv. č. 64 518/4, kat. č. 676; 3: inv. č. 519, kat. č. 684; 4: inv. č. 64 520, kat. č. 685; 5: inv. č. 64 521, kat. č. 686; 6: inv. č. 64 525/1, kat. č. 691.

Tab. XLIII

1

2

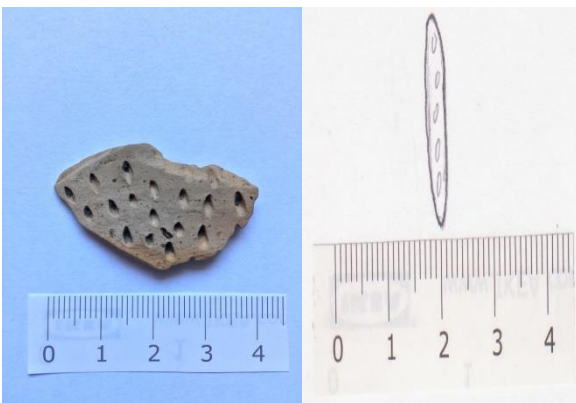
3

4

5

6

Tab. XLIII

1: inv. č. 64 526, kat. č. 693; 2: inv. č. 64 528/1, kat. č. 695; 3: inv. č. 64 532/1, kat. č. 701;
4: inv. č. 64 532/2, kat. č. 702; 5: inv. č. 64 533/1, kat. č. 704; 6: inv. č. 64 533/2, kat. č.
705.

Tab. XLIV

1

2

3

4

5

6

Tab. XLIV

1: inv. č. 64 534, kat. č. 706; 2: inv. č. 64 535, kat. č. 707; 3: inv. č. 64 536/1, kat. č. 708;
4: inv. č. 64 536/2, kat. č. 709; 5: inv. č. 64 537/1, kat. č. 710; 6: inv. č. 64 538/1, kat. č.
713.

Tab. XLV

1

2

3

4

5

6

Tab. XLV

1: inv. č. 64 539/1, kat. č. 715; 2: inv. č. 64 540/1, kat. č. 718; 3: inv. č. 64 541/1, kat. č. 720; 4: inv. č. 64 542, kat. č. 723; 5: inv. č. 64 545, kat. č. 727; 6: inv. č. 64 546, kat. č. 728.

Tab. XLVI

1

2

3

4

5

6

Tab. XLVI

1: inv. č. 64 547/1, kat. č. 733; 2: inv. č. 64 548/1, kat. č. 735; 3: inv. č. 64 548/5, kat. č. 739; 4: inv. č. 64 549, kat. č. 740; 5: inv. č. 64 551, kat. č. 742; 6: inv. č. 64 553/1, kat. č. 744.

Tab. XLVII

1

2

3

4

5

6

Tab. XLVII

1: inv. č. 64 554, kat. č. 746; 2: inv. č. 64 555, kat. č. 747; 3: inv. č. 64 556, kat. č. 748; 4: inv. č. 64 557/1, kat. č. 749; 5: inv. č. 64 558/1, kat. č. 752; 6: inv. č. 64 559, kat. č. 754.

Tab. XLVIII

1

2

3

4

5

6

Tab. XLVIII

1: inv. č. 64 560/1, kat. č. 755; 2: inv. č. 64 560/3, kat. č. 757; 3: inv. č. 64 561, kat. č. 758;
4: inv. č. 64 562/1, kat. č. 759; 5: inv. č. 64 562/2, kat. č. 760; 6: inv. č. 64 566, kat. č. 767.

Tab. XLIX

1

2

3

4

5

6

Tab. XLIX

1: inv. č. 64 567/1, kat. č. 768; 2: inv. č. 64 569/1, kat. č. 772; 3: inv. č. 64 570/1, kat. č. 774; 4: inv. č. 64 570/2, kat. č. 775; 5: inv. č. 64 570/9, kat. č. 782; 6: inv. č. 64 571, kat. č. 783.

Tab. L

1

2

3

4

5

Tab. L

1: inv. č. 64 573/1, kat. č. 785; 2: inv. č. 64 578, kat. č. 791; 3: inv. č. 64 576, kat. č. 789;
4: inv. č. 64 578/1, kat. č. 792; 5: 64 579/1, kat. č. 794.

Tab. LI

1

2

3

4

5

Tab. LI

1: inv. č. 64 581/1, kat. č. 799; 2: inv. č. 64 581/3, kat. č. 801; 3: inv. č. 64 582/1, kat. č. 806; 4: inv. č. 64 584/1, kat. č. 812; 5: inv. č. 64 585, kat. č. 817.

Tab. LII

1

2

3

4

5

Tab. LII

1: inv. č. 64 586/1, kat. č. 818; 2: inv. č. 64 588, kat. č. 821; 3: inv. č. 64 587, kat. č. 820;
4: inv. č. 64 589/1, kat. č. 822; 5: inv. č. 64 589/2, kat. č. 823.

Tab. LIII

1

2

3

4

5

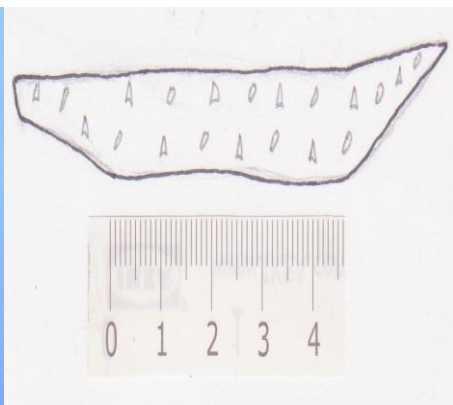

Tab. LIII

1: inv. č. 64 590, kat. č. 824; 2: inv. č. 64 592, kat. č. 826; 3: inv. č. 64 591, kat. č. 825; 4: inv. č. 64 622/1, kat. č. 868; 5: inv. č. 64 623, kat. č. 870.

Tab. LIV

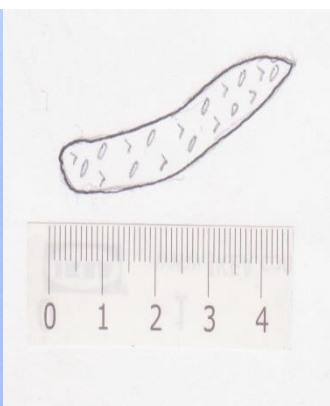
1

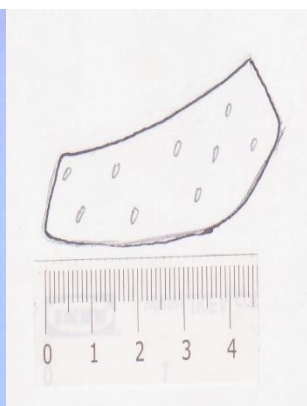
2

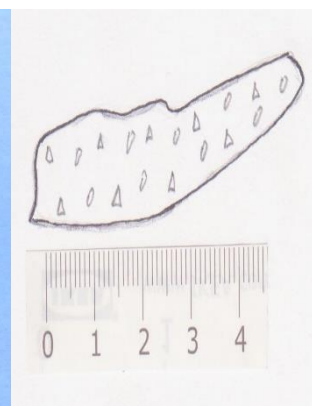
3

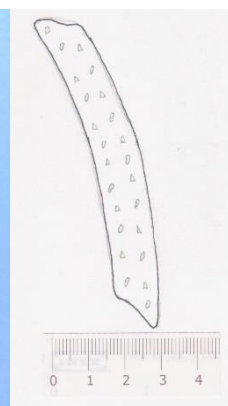
4

5

6

Tab. LIV

1: inv. č. 64 626, kat. č. 873; 2: inv. č. 64 628/1, kat. č. 875; 3: inv. č. 64 628/2, kat. č. 876;
4: inv. č. 64 629, kat. č. 880; 5: inv. č. 64 631, kat. č. 882; 6: inv. č. 64 638/2, kat. č. 891.

Tab. LV

1

2

3

4

5

Tab. LV

1: inv. č. 64 641, kat. č. 894; 2: inv. č. 64 642, kat. č. 895; 3: inv. č. 64 644, kat. č. 897; 4: inv. č. 64 645, kat. č. 898; 5: inv. č. 64 646, kat. č. 899.

Tab. LVI

1

2

3

4

5

6

Tab. LVI

1: inv. č. 64 648, kat. č. 901; 2: inv. č. 64 705, kat. č. 904; 3: inv. č. 64 706, kat. č. 905; 4: inv. č. 64 707, kat. č. 906; 5: inv. č. 64 708/1, kat. č. 907; 6: inv. č. 64 709/2, kat. č. 910.

Tab. LVII

1

2

3

4

5

6

Tab. LVII

1: inv. č. 64 710/2, kat. č. 912; 2: inv. č. 64 711/1, kat. č. 913; 3: inv. č. 64 713/1, kat. č. 916; 4: inv. č. 64 716, kat. č. 920; 5: inv. č. 64 718/1, kat. č. 923; 6: inv. č. 64 722, kat. č. 928.

Tab. LVIII

1

2

3

4

5

6

Tab. LVIII

1: inv. č. 64 723, kat. č. 929; 2: inv. č. 64 724/1, kat. č. 930; 3: inv. č. 64 725, kat. č. 932;
4: inv. č. 64 726, kat. č. 933; 5: inv. č. 64 728, kat. č. 935; 6: inv. č. 64 729/1, kat. č. 936.

Tab. LIX

1

2

3

4

5

Tab. LIX

1: inv. č. 64 731, kat. č. 945; 2: inv. č. 64 748, kat. č. 968; 3: inv. č. 64 733, kat. č. 947; 4: inv. č. 64 749/1, kat. č. 969; 5: inv. č. 64 749/2, kat. č. 970.

Tab. LX

1

2

3

4

5

6

Tab. LX

1: inv. č. 64 750, kat. č. 971; 2: inv. č. 64 751, kat. č. 972; 3: inv. č. 64 753, kat. č. 974; 4: inv. č. 64 754, kat. č. 975; 5: inv. č. 64 755/1, kat. č. 976; 6: inv. č. 64 756, kat. č. 978.

Tab. LXI

1

2

3

4

5

6

Tab. LXI

1: inv. č. 64 758/1, kat. č. 980; 2: inv. č. 64 760/1, kat. č. 983; 3: inv. č. 64 786, kat. č. 1021; 4: inv. č. 64 787, kat. č. 1022, 5: inv. č. 64 788, kat. č. 1023; 6: inv. č. 64 789, kat. č. 1024.

Tab. LXII

1

2

3

4

5

6

Tab. LXII

1: inv. č. 64 790, kat. č. 1025; 2: inv. č. 64 795/1, kat. č. 1033; 3: inv. č. 64 795/3, kat. č. 1035; 4: inv. č. 64 797, kat. č. 1040; 5: inv. č. 64 798, kat. č. 1041; 6: inv. č. 64 799, kat. č. 1042.

Tab. LXIII

1

2

3

4

5

6

Tab. LXIII

1: inv. č. 64 800, kat. č. 1043; 2: inv. č. 64 803, kat. č. 1046; 3: inv. č. 64 804/1, kat. č. 1047; 4: inv. č. 64 807/1, kat. č. 1053; 5: inv. č. 64 808/1, kat. č. 1057; 6: inv. č. 64 809/1, kat. č. 1062.

Tab. LXIV

1

2

3

4

5

Tab. LXIV

1: inv. č. 64 812/1, kat. č. 1075; 2: inv. č. 64 813, kat. č. 1077; 3: inv. č. 64 818, kat. č. 1082; 4: inv. č. 64 819, kat. č. 1083; 5: inv. č. 64 823, kat. č. 1084.

Tab. LXV

1

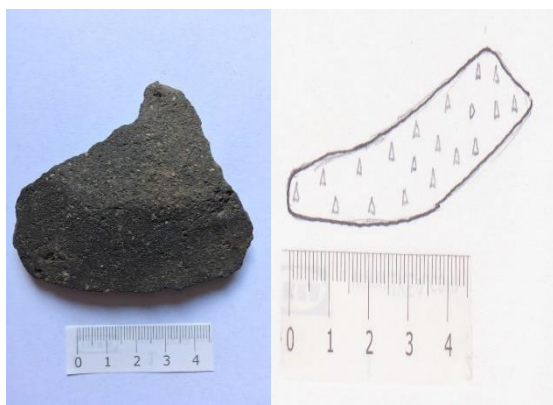
2

3

4

5

Tab. LXV

1: inv. č. 64 824, kat. č. 1085; 2: inv. č. 64 825, kat. č. 1086; 3: inv. č. 64 826, kat. č. 1087;
4: inv. č. 64 830, kat. č. 1093; 5: inv. č. 64 831, kat. č. 1094.

Tab. LXVI

1

2

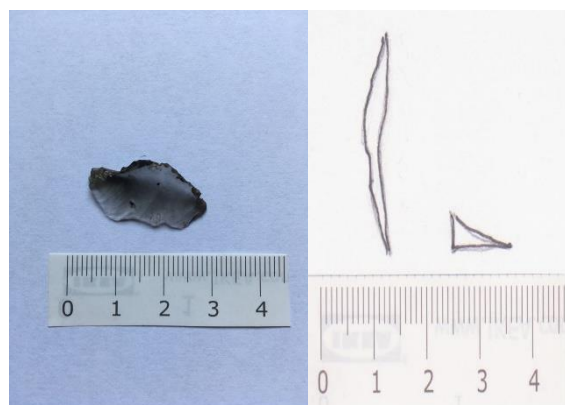
3

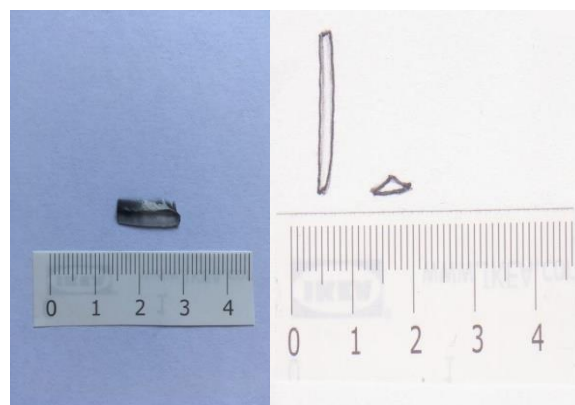
4

5

6

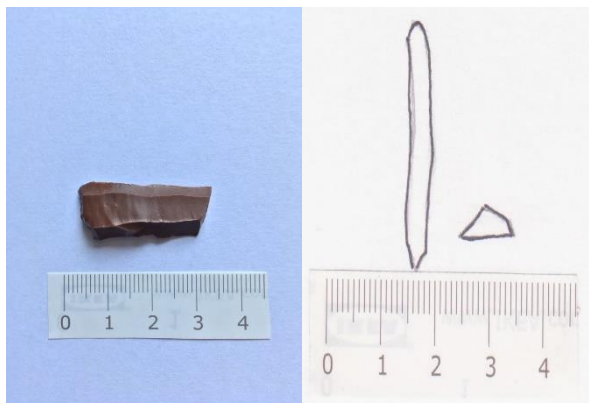

Tab. LXVI

1: inv. č. 64 139, kat. č. 1095; 2: inv. č. 64 372, kat. č. 1097; 3: inv. č. 64 373, kat. č. 1098;
4: inv. č. 64 375, kat. č. 1100; 5: inv. č. 64 379, kat. č. 1104; 6: inv. č. 64 380, kat. č. 1105.

Tab. LXVII

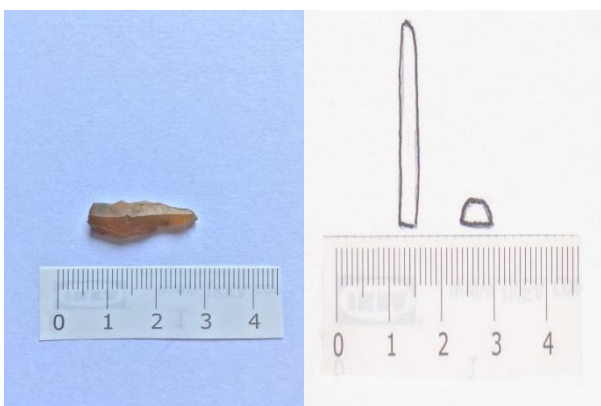
1

2

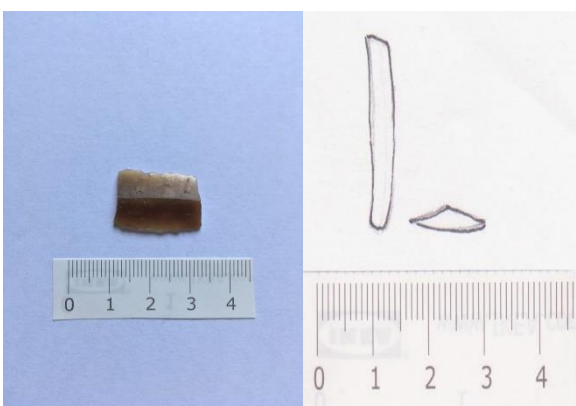
3

4

5

6

Tab. LXVII

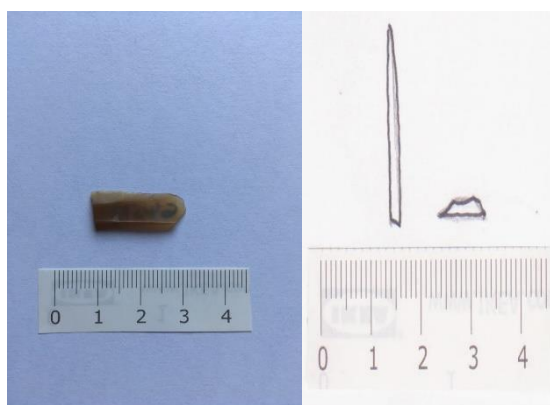
1: inv. č. 64 396, kat. č. 1106; 2: inv. č. 64 660, kat. č. 1110; 3: inv. č. 64 661, kat. č. 1111;
4: inv. č. 64 664, kat. č. 1114; 5: inv. č. 64 666, kat. č. 1116; 6: inv. č. 64 670, kat. č. 1120.

Tab. LXVIII

1

2

3

4

Tab. LXVIII

1: inv. č. 64 672, kat. č. 1122; 2: inv. č. 64 675, kat. č. 1125; 3: inv. č. 64 701, kat. č. 1151;
4: inv. č. 64 702, kat. č. 1152.

Tab. LXIX

1

2

3

4

5

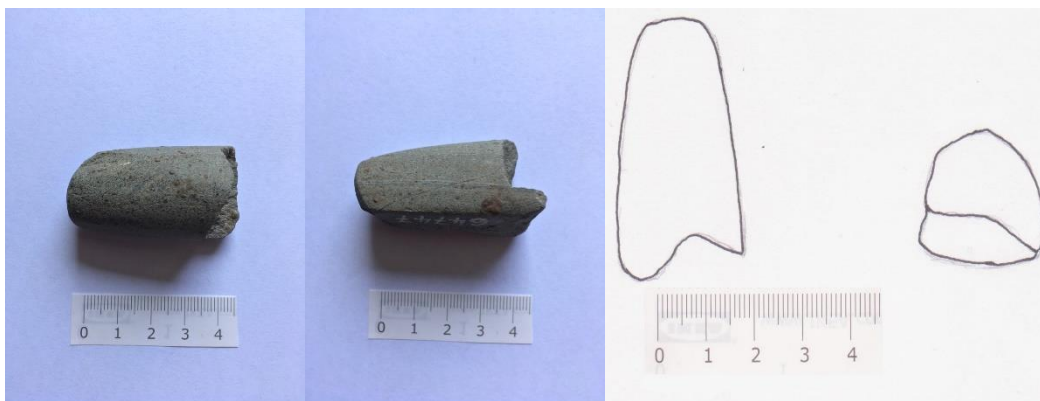

Tab. LXIX

1: inv. č. 64 138, kat. č. 1164; 2: inv. č. 64 651, kat. č. 1165; 3: inv. č. 64 652, kat. č. 1166;
4: inv. č. 64 653, kat. č. 1167; 5: inv. č. 64 654, kat. č. 1168.

Tab. LXX

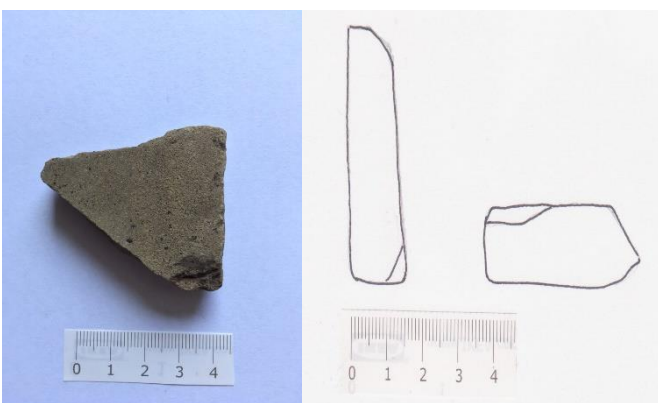
1

2

3

Tab. LXX

1: inv. č. 64 747, kat. č. 1169; 2: inv. č. 64 370, kat. č. 1170; 3: inv. č. 64 655, kat. č. 1171.

Tab. LXXI

1

2

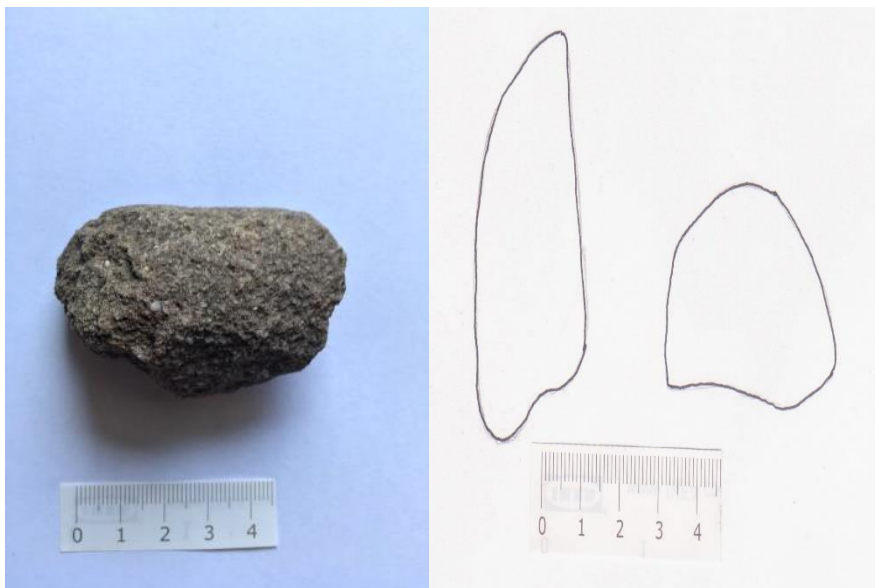

Tab. LXXI

1: inv. č. 64 656, kat. č. 1172; 2: inv. č. 64 657, kat. č. 1173.

Tab. LXXII

1

2

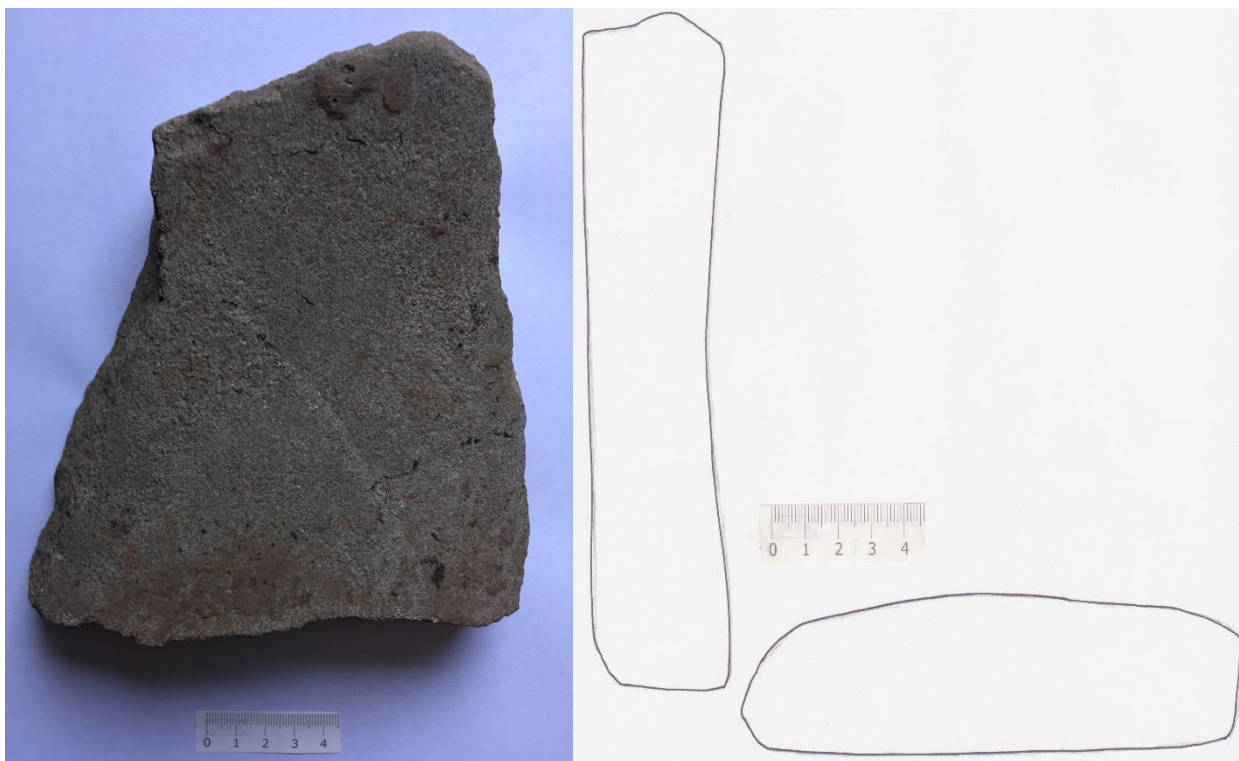

Tab. LXXII

1: inv. č. 64 658, kat. č. 1174; 2: inv. č. 64 821, kat. č. 1175.

Tab. LXXIII

1

2

Tab. LXXIII

1: inv. č. 64 822, kat. č. 1176, 2: jeden kus mazanice ze dvou stran otisky po prutech.